

การสังเคราะห์งานวิจัยเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนภาษาไทย
สาขาวิชาการสอนภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

นางสาวเนตรนภา อินยะ

การศึกษาค้นคว้าอิสระนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต
แขนงวิชาหลักสูตรและการสอน สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช

พ.ศ. 2561

A Synthesis of Research on Thai Language Instructional
Management of the Thai Language Teaching Program,
Faculty of Education, Chiang Mai University

Miss Netnapa Inya

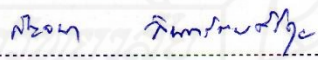
An Independent Study Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements for
the Degree of Master of Education in Curriculum and Instruction
School of Educational Studies
Sukhothai Thammathirat Open University
2018

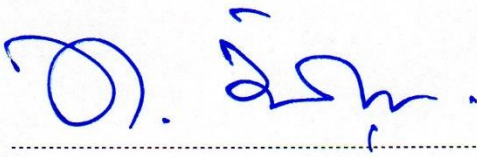
หัวข้อการศึกษาค้นคว้าอิสระ	การสังเคราะห์งานวิจัยเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนภาษาไทย สาขาวิชาการสอนภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
ชื่อและนามสกุล	นางสาวเนตรนภา อินยะ
แขนงวิชา	หลักสูตรและการสอน
สาขาวิชา	ศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช
อาจารย์ที่ปรึกษา	รองศาสตราจารย์ธนรัชฎ์ ศิริสวัสดิ์

การศึกษาค้นคว้าอิสระนี้ ได้รับความเห็นชอบให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรระดับปริญญาโท เมื่อวันที่ 28 ตุลาคม 2562

คณะกรรมการสอบการศึกษาค้นคว้าอิสระ

..... ประธานกรรมการ
(รองศาสตราจารย์ธนรัชฎ์ ศิริสวัสดิ์)

..... กรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ดร.กัญญา ลินทรตันศิริกุล)

.....
(รองศาสตราจารย์ ดร.ทวีวัฒน์ วัฒนกุลเจริญ)
ประธานกรรมการประจำสาขาวิชาศึกษาศาสตร์

ชื่อการศึกษาค้นคว้าอิสระ การสังเคราะห์งานวิจัยเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนภาษาไทย

สาขาวิชาการสอนภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

ผู้ศึกษา นางสาวเนตรนภา อินยะ **รหัสนักศึกษา** 2602100113 **ปริญญา** ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต

(หลักสูตรและการสอน) **อาจารย์ที่ปรึกษา** รองศาสตราจารย์ธัญญ์ ศิริสวัสดิ์ **ปีการศึกษา** 2561

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ (1) ศึกษาคุณลักษณะของงานวิจัยเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนภาษาไทย สาขาวิชาการสอนภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ และ (2) สังเคราะห์งานวิจัยเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนภาษาไทย สาขาวิชาการสอนภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

ประชากร คือ วิทยานิพนธ์และการศึกษาค้นคว้าอิสระ ระดับมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ระหว่างปี พ.ศ. 2550–2558 จำนวน 102 เรื่อง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบประเมินคุณภาพงานวิจัยและแบบสรุปคุณลักษณะของงานวิจัย การวิเคราะห์ข้อมูลใช้ค่าร้อยละและการวิเคราะห์เนื้อหา

ผลการวิจัยปรากฏว่า (1) คุณลักษณะวิทยานิพนธ์และการศึกษาค้นคว้าอิสระสาขาวิชาการสอนภาษาไทย ปีที่จัดทำมากที่สุด คือ พ.ศ. 2554 ร้อยละ 22.56 ส่วนมากศึกษาวิทยานิพนธ์ ร้อยละ 76.47 มีสมมติฐานแบบทางเดียว ร้อยละ 50.00 รูปแบบการวิจัยเป็นการวิจัยเชิงทดลอง ร้อยละ 63.73 แบบแผนการวิจัย ศึกษากลุ่มเดียววัดก่อนและหลังการทดลอง ร้อยละ 88.78 ใช้กลุ่มตัวอย่าง 1 กลุ่ม ร้อยละ 95.10 การเลือกกลุ่มตัวอย่างใช้การเลือกแบบเจาะจง ร้อยละ 69.61 ส่วนใหญ่ศึกษากับนักเรียนระดับมัธยมศึกษา ร้อยละ 46.08 ตัวแปรต้นส่วนใหญ่คือ รูปแบบการเรียนการสอน ร้อยละ 59.00 ตัวแปรตามส่วนใหญ่ คือ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ร้อยละ 74.42 เนื้อหาในสาระการเรียนรู้ที่ศึกษาพบว่า สาระที่ 1 การอ่าน มีผู้ศึกษามากที่สุด ร้อยละ 15.69 รองลงมาคือ สาระที่ 2 การเขียน ร้อยละ 13.37 สาระที่ 4 หลักการใช้ภาษาไทย ร้อยละ 12.75 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยส่วนใหญ่คือ แบบทดสอบ ร้อยละ 61.15 และ (2) ผลการสังเคราะห์วิทยานิพนธ์และการศึกษาค้นคว้าอิสระพบว่า (2.1) รูปแบบการเรียนการสอนที่มีการศึกษามากที่สุด คือ ส่วนใหญ่ใช้รูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นการพัฒนาทักษะกระบวนการ รองลงมาคือ รูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นการบูรณาการ รูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นพัฒนาด้านพุทธิพิสัย และรูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นพัฒนาด้านจิตพิสัย (2.2) เนื้อหาที่ทำวิจัยมากที่สุดจำแนกตามสาระ พบว่า สาระที่ 1 การอ่าน ส่วนใหญ่คือ การอ่านเชิงวิเคราะห์ สาระที่ 2 การเขียน ส่วนใหญ่คือ การเขียนสะกดคำและการเขียนเรียงความ สาระที่ 3 การฟัง การดู และการพูด ส่วนใหญ่คือ การฟังเพื่อสรุปความ สาระที่ 4 หลักการใช้ภาษาไทย ส่วนใหญ่คือ คำในภาษาไทย และ สาระที่ 5 วรรณคดีและวรรณกรรม ส่วนใหญ่คือ วรรณกรรมท้องถิ่น

คำสำคัญ การสังเคราะห์งานวิจัย การสอนภาษาไทย

Independent Study title: A Synthesis of Research on Thai Language Instructional Management of the Thai Language Teaching Program, Faculty of Education, Chiang Mai University

Author: Miss Netnapa Inya; **ID:** 2602100113;

Degree: Master of Education (Curriculum and Instruction);

Independent Study advisor: Thanarat Sirisawat, Associate Professor;

Academic year: 2018

Abstract

The objectives of this research were (1) to study characteristics of research on Thai language instructional management in the Thai Language Teaching Program of the Faculty of Education, Chiang Mai University; and (2) to synthesize research findings on Thai language instructional management in the Thai Language Teaching Program of the Faculty of Education, Chiang Mai University.

The research population comprised 102 master's degree theses and independent studies submitted to the Thai Language Teaching Program of the Faculty of Education, Chiang Mai University during the 2007 – 2015 years. The employed research instruments were a research quality assessment form and a research characteristics conclusion form. Research data were analyzed with the use of percentage and content analysis.

Research findings revealed that (1) regarding characteristics of research on Thai language instructional management, it was found that the year in which the largest number of research studies had been submitted was the 2011 year, with 22.56 percent of research studies being submitted; the majority of research studies (76.47 percent) were in the form of thesis; half of them (50.00 percent) had one-way hypothesis; the majority of them (63.73 percent) were experimental research; most of them (88.78 percent) used the one group pretest-posttest research design; most of them (95.10 percent) used one group of research sample; the majority of them (69.61 percent) used the purposively selected research sample; the largest number of them (46.08 percent) conducted research with secondary school students; the majority of them (59.00 percent) used instructional model as the independent variable; the majority of them (74.42 percent) use learning achievement as the dependent variable; as for the contents in the Thai Language Learning Area that had been studied, the First Substance: Reading was the content that was studied most often (15.69 percent), followed by the Second Substance: Writing (13.37 percent), and the Fourth Substance: Principles of Thai Language Usage (12.75 percent) respectively; as for the employed research instruments, the majority of research studies (61.15 percent) used a learning achievement test; and (2) regarding synthesis results of theses and independent studies, it was found that (2.1) the most studied instructional model was the instructional model focusing on process skill development, followed by the instructional model focusing on integration, the instructional model focusing on cognitive domain development, and the instructional model focusing on affective domain development, respectively: (2.2) as for the contents being studied as classified by learning substance, it was found that in the First Substance: Reading, the most studied content was that of analytical reading; in the Second Substance: Writing, the most studied contents were those of spelling and composition; in the Third Substance: Listening, Watching and Speaking, the most studied content was that of listening for conclusion; in the Fourth Substance: Principles of Thai Language Usage, the most studied content was that of words in Thai language; and in the Fifth Substance: Literary Work and Literature, the most studied content was that of local literature.

Keywords: Synthesis of research, Thai language teaching

กิตติกรรมประกาศ

การศึกษาค้นคว้าอิสระนี้ สำเร็จลุล่วงได้ด้วยความกรุณาเป็นอย่างยิ่งจาก รองศาสตราจารย์
ธนรัชฎ์ ศิริสวัสดิ์ อาจารย์ที่ปรึกษาการศึกษาค้นคว้าอิสระ และรองศาสตราจารย์ ดร.กัญญา ลินทร์ตันศิริกุล
กรรมการสอบฯ ที่ได้ให้คำแนะนำและติดตามการศึกษาย่างใกล้ชิดมาโดยตลอด นับตั้งแต่เริ่มต้นจนกระทั่ง
เสร็จสมบูรณ์ ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในความกรุณาของท่านอาจารย์ทั้งสองท่านเป็นอย่างยิ่ง

ขอขอบพระคุณ ผู้บริหารและคณะครูโรงเรียนวัดทางหลวงโพธิ์ทอง จังหวัดนนทบุรี ต้นสังกัด
และผู้บังคับบัญชาของผู้วิจัยที่ให้การสนับสนุนการศึกษาต่อในระดับบัณฑิตศึกษา สาขาวิชาศึกษาศาสตร์
ของผู้วิจัยเป็นอย่างสูง

ขอขอบคุณ ครอบครัวและกัลยาณมิตรของผู้วิจัย ผู้ให้การสนับสนุน ให้คำปรึกษาและให้
กำลังใจแก่ผู้วิจัยเสมอมา

กราบขอบพระคุณ คณาจารย์สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช
ที่ประสิทธิประสาทความรู้ทางด้านศึกษาศาสตร์ให้ผู้วิจัยเป็นอย่างดี และยังเป็นประโยชน์ต่อการปฏิบัติงาน
ในสถาบันต้นสังกัดอีกด้วย

เนตรนภา อินยะ

ตุลาคม 2562

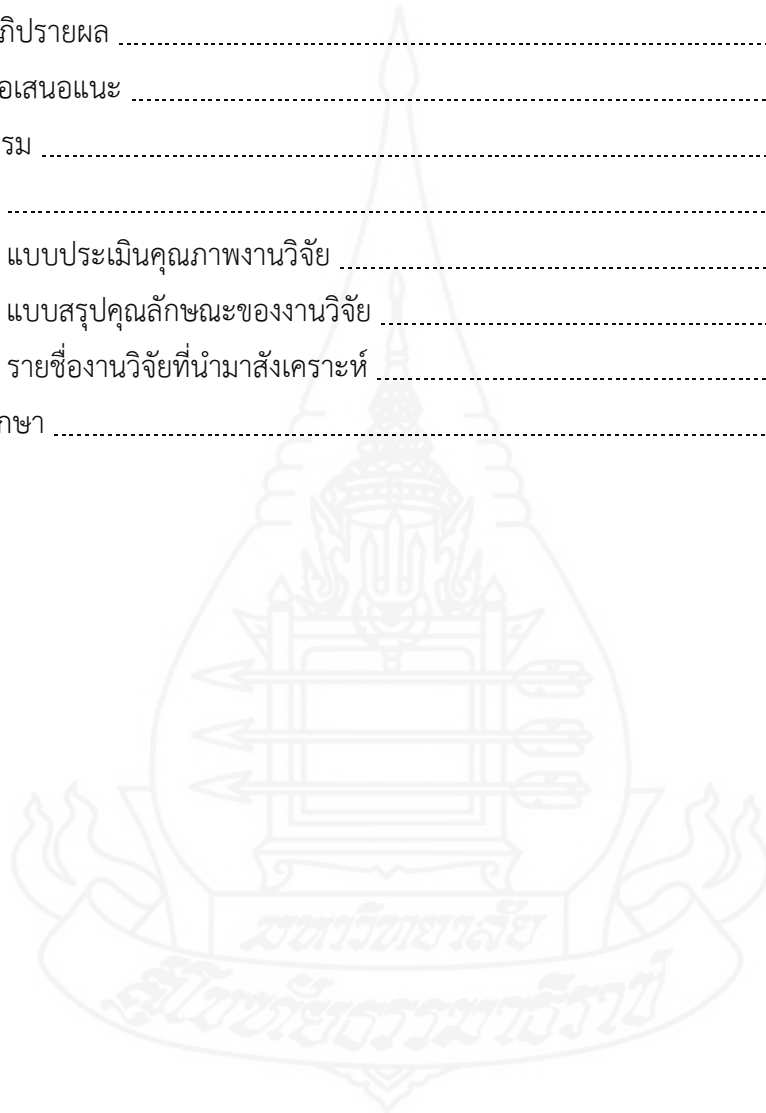

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	จ
กิตติกรรมประกาศ	ฉ
สารบัญตาราง	ณ
บทที่ 1 บทนำ	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
วัตถุประสงค์การวิจัย	2
ขอบเขตการวิจัย	3
นิยามศัพท์เฉพาะ	3
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	4
บทที่ 2 วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง	5
การสังเคราะห์งานวิจัย	5
การจัดการเรียนการสอนภาษาไทย	8
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสังเคราะห์งานวิจัย	19
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย	22
ประชากร	22
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	22
การเก็บรวบรวมข้อมูล	24
การวิเคราะห์ข้อมูล	24
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	25
ผลการศึกษาคุณลักษณะของงานวิจัย	25
ผลการสังเคราะห์เชิงคุณภาพของงานวิจัย	38

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
บทที่ 5 สรุปการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	56
สรุปการวิจัย	56
อภิปรายผล	58
ข้อเสนอแนะ	61
บรรณานุกรม	62
ภาคผนวก	66
ก แบบประเมินคุณภาพงานวิจัย	67
ข แบบสรุปคุณลักษณะของงานวิจัย	70
ค รายชื่องานวิจัยที่นำมาสังเคราะห์	74
ประวัติผู้ศึกษา	83

สารบัญตาราง

	หน้า
ตารางที่ 4.1 จำนวนและร้อยละของปีที่พิมพ์เผยแพร่งานวิจัย	25
ตารางที่ 4.2 จำนวนและร้อยละของประเภทของการวิจัย	26
ตารางที่ 4.3 จำนวนและร้อยละของสมมติฐานการวิจัย	26
ตารางที่ 4.4 จำนวนและร้อยละของรูปแบบการวิจัย	27
ตารางที่ 4.5 จำนวนและร้อยละของแบบแผนการวิจัย	27
ตารางที่ 4.6 จำนวนและร้อยละของจำนวนกลุ่มตัวอย่าง	28
ตารางที่ 4.7 จำนวนและร้อยละของการได้มาของกลุ่มตัวอย่าง	28
ตารางที่ 4.8 จำนวนและร้อยละของระดับการศึกษาของกลุ่มตัวอย่าง	29
ตารางที่ 4.9 จำนวนและร้อยละของระดับการศึกษาของกลุ่มตัวอย่างจำแนกชั้นปี	29
ตารางที่ 4.10 จำนวนและร้อยละของการจำแนกตัวแปรต้น	31
ตารางที่ 4.11 จำนวนและร้อยละของรูปแบบการเรียนการสอน	31
ตารางที่ 4.12 จำนวนและร้อยละของการจำแนกตัวแปรตาม	32
ตารางที่ 4.13 จำนวนและร้อยละของเนื้อหาสาระการเรียนรู้ภาษาไทย	32
ตารางที่ 4.14 จำนวนและร้อยละของสาระที่ 1 การอ่าน	34
ตารางที่ 4.15 จำนวนและร้อยละของสาระที่ 2 การเขียน	35
ตารางที่ 4.16 จำนวนและร้อยละของสาระที่ 3 การฟัง การดู และการพูด	35
ตารางที่ 4.17 จำนวนและร้อยละของสาระที่ 4 หลักการใช้ภาษาไทย	36
ตารางที่ 4.18 จำนวนและร้อยละของสาระที่ 5 วรรณคดีและวรรณกรรม	36
ตารางที่ 4.19 จำนวนและร้อยละของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)	37
ตารางที่ 4.20 จำนวนและร้อยละของการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)	37
ตารางที่ 4.21 จำนวนและร้อยละของสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)	38
ตารางที่ 4.22 จำนวนรูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นพัฒนาด้านพุทธิพิสัย	39
ตารางที่ 4.23 จำนวนรูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นพัฒนาด้านจิตพิสัย	40
ตารางที่ 4.24 จำนวนรูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นพัฒนาด้านทักษะกระบวนการ	41
ตารางที่ 4.25 จำนวนรูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นการบูรณาการ	45
ตารางที่ 4.26 จำนวนประเด็นที่ศึกษาสาระที่ 1 การอ่าน	46
ตารางที่ 4.27 จำนวนประเด็นที่ศึกษาสาระที่ 2 การเขียน	48
ตารางที่ 4.28 จำนวนของประเด็นที่ศึกษาสาระที่ 3 การฟัง การดู และการพูด	50

สารบัญตาราง (ต่อ)

	หน้า
ตารางที่ 4.29 จำนวนประเด็นที่ศึกษาระดับที่ 4 หลักการใช้ภาษาไทย	52
ตารางที่ 4.30 จำนวนประเด็นที่ศึกษาระดับที่ 5 วรรณคดีและวรรณกรรม	53

บทที่ 1

บทนำ

1. ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ภาษาไทยเป็นเอกลักษณ์ของชาติ เป็นสมบัติทางวัฒนธรรม อันก่อให้เกิดความเป็นเอกภาพ และเสริมสร้างบุคลิกภาพของคนในชาติให้มีความเป็นไทย เป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารเพื่อสร้างความเข้าใจและความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน อีกทั้งยังเป็นเครื่องมือแสวงหาความรู้ ประสบการณ์ จากแหล่งข้อมูลสารสนเทศต่าง ๆ เพื่อพัฒนาความรู้ กระบวนการคิดวิเคราะห์ วิจัย และสร้างสรรค์ หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 จึงได้กำหนดให้สาระการเรียนรู้ภาษาไทยเป็นกลุ่มสาระการเรียนรู้ที่สถานศึกษาต้องใช้เป็นหลักในการจัดการเรียนการสอน เพื่อสร้างพื้นฐานการคิดและเป็นกลยุทธ์ในการแก้ปัญหาของผู้เรียน

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 แบ่งสาระการเรียนรู้ภาษาไทยออกเป็น 5 สาระ ได้แก่ สาระการอ่าน สาระการเขียน สาระการฟัง การดู และการพูด สาระหลักการใช้ภาษาไทย และสาระวรรณคดีและวรรณกรรม โดยมีจุดมุ่งหมายหลักเพื่อฝึกทักษะในการสื่อสารของผู้เรียนให้เกิดความชำนาญ เรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพและสามารถนำไปใช้ได้ในชีวิตจริง แต่ในปัจจุบันปัญหาที่เกิดขึ้นกับผู้เรียน คือผู้เรียนขาดทักษะพื้นฐานทางภาษา ทำให้ในการเรียนการสอนกลุ่มสาระอื่น ๆ เกิดปัญหาตามมาด้วย เช่น ผู้เรียนไม่สามารถตีโจทย์ปัญหาทางคณิตศาสตร์ได้ เพราะพื้นฐานทางด้าน การอ่านไม่ดีพอ ดังนั้น จึงทำให้การเรียนการสอนดำเนินไปด้วยความยากลำบาก บรรยากาศในการเรียนไม่ราบรื่น เนื่องจากนักเรียนขาดความกระตือรือร้นในการเรียน ผู้วิจัยตระหนักถึงความจำเป็นในการปลูกฝังให้ผู้เรียนรักการเรียนภาษาไทย จึงได้พยายามปูพื้นฐานเพื่อให้มีความรู้ความเข้าใจและมีพัฒนาการที่ดีในการเรียนภาษาไทยในระดับที่สูงขึ้น ดังนั้น ครูจึงมีบทบาทสำคัญอย่างมากในการค้นหาวิธีสอน ว่าควรใช้วิธีการสอนใดเพื่อให้เหมาะสมกับระดับความรู้ และวัยของผู้เรียนหรือควรให้ผู้เรียนใช้วิธีการเรียนรู้อย่างไร จึงจะเกิดความเข้าใจและสามารถใช้ภาษาไทยได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ปัจจุบันมีงานวิจัยจากสถาบันการศึกษาจำนวนมากไม่น้อยที่ศึกษาเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ซึ่งงานวิจัยเหล่านี้มีความสำคัญต่อการพัฒนาและปรับปรุงคุณภาพการเรียนการสอนภาษาไทยเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะสาขาการสอนภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ที่เปิดสอนในระดับบัณฑิตศึกษา จัดการเรียนการสอนโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อผลิตบัณฑิตทางการศึกษาที่มีประสิทธิภาพ ทั้งในด้านวิชาการและวิธีการสอนให้สอดคล้องกับความต้องการของ

สังคม ซึ่งนับถึงปัจจุบัน สาขาการสอนภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ มีวิทยานิพนธ์และการศึกษาค้นคว้าอิสระของบัณฑิตที่จบหลักสูตรและตีพิมพ์เผยแพร่จำนวนมาก ผลงานของบัณฑิตเป็นองค์ความรู้ที่สำคัญที่ทำให้เห็นแนวโน้มงานวิจัยว่ามีการศึกษาไปในทิศทางใด หากได้นำมาพิจารณาและหาข้อสรุปจะเป็นแนวทางในการนำไปใช้ต่อยอดในการศึกษาและเป็นประโยชน์ต่อวงการการศึกษาเป็นอย่างมาก ซึ่งการพิจารณาจัดทำข้อสรุปงานวิจัยสามารถดำเนินการโดยการสังเคราะห์งานวิจัย

การสังเคราะห์งานวิจัย (research synthesis) หมายถึง เทคนิควิธีการวิจัยตามระเบียบวิธีการทางวิทยาศาสตร์ที่นำผลการวิจัยจากหลายๆ เรื่องที่ศึกษาในประเด็นปัญหาวิจัยเดียวกัน มาศึกษาวิเคราะห์ด้วยวิธีการทางสถิติ หรือวิธีการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพและนำเสนอข้อสรุปอย่างมีระบบ ทำให้ได้คำตอบของปัญหาวิจัยที่ต้องการ การสังเคราะห์งานวิจัยมีข้อตกลงเบื้องต้นที่สำคัญ คือ งานวิจัยที่นำมาสังเคราะห์แต่ละเรื่องให้ข้อค้นพบแต่ละมุมของปรากฏการณ์ที่นักวิจัยต้องการศึกษา และเมื่อนำผลการวิจัยมาสังเคราะห์รวมกัน ผลการสังเคราะห์ที่ได้รับจะมีความกว้างขวางและลุ่มลึกมากกว่าที่จะได้รับจากงานวิจัยแต่ละเรื่อง (นงลักษณ์ วิรัชชัย, 2542) การสังเคราะห์งานวิจัย นอกจากจะสร้างองค์ความรู้ใหม่แล้ว ยังเป็นประโยชน์ต่อการสรุปรวบรวมรายงานการวิจัยและการวางแผนดำเนินการวิจัย ซึ่งผู้วิจัยต้องมีการทบทวนข้อค้นพบ หลักการ ทฤษฎีที่มีอยู่แล้ว ก่อนที่จะสร้างองค์ความรู้ใหม่เพิ่มเติม เพื่อไม่ให้เกิดความซ้ำซ้อนของการศึกษาและเพื่อนำข้อบกพร่องของงานวิจัยที่มีอยู่แล้วมาปรับปรุงแก้ไขเพื่อให้ได้งานวิจัยที่มีคุณภาพ

ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะสังเคราะห์งานวิจัยเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนภาษาไทย สาขาการสอนภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ โดยมีมุ่งวิเคราะห์คุณลักษณะของงานวิจัยและสังเคราะห์ข้อค้นพบจากงานวิจัยเพื่อให้ได้องค์ความรู้เกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาไทย นอกจากนี้ผลการวิจัยในครั้งนี้จะทำให้ได้ข้อสรุปเกี่ยวกับงานวิจัยระดับบัณฑิตศึกษา สาขาการสอนภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ อันจะเป็นประโยชน์ต่อครูภาษาไทยและผู้สนใจ นำไปใช้เป็นแนวทางในการต่อยอดความรู้ด้านการวิจัยและเป็นสารสนเทศ สำหรับการค้นคว้างานวิจัย รวมทั้งเพื่อให้ผู้ที่เกี่ยวข้องทางด้านการจัดการศึกษาได้นำองค์ความรู้นวัตกรรมไปใช้ประโยชน์ในการพัฒนาการจัดการศึกษาต่อไป

2. วัตถุประสงค์การวิจัย

2.1 เพื่อศึกษาคุณลักษณะของงานวิจัยเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนภาษาไทย สาขาการสอนภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

2.2 เพื่อสังเคราะห์งานวิจัยเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนภาษาไทย สาขาการสอนภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

3. ขอบเขตการวิจัย

การสังเคราะห์งานวิจัย เกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนภาษาไทย สาขาการสอนภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตการวิจัยไว้ดังนี้

3.1 การวิจัยนี้ เป็นการสังเคราะห์วิทยานิพนธ์และการศึกษาค้นคว้าอิสระ ของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา สาขาการสอนภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ที่ศึกษาเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนภาษาไทย ที่พิมพ์เผยแพร่ระหว่าง ปี พ.ศ. 2550 – พ.ศ. 2558

3.2 เป็นการสังเคราะห์เชิงคุณภาพ (Qualitative Analysis) โดยใช้วิธีการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) จัดหมวดหมู่ประเด็นข้อค้นพบที่ได้จากผลงานวิจัยแต่ละเรื่อง เขียนบรรยายสรุปผลการวิจัย

4. นิยามศัพท์เฉพาะ

4.1 งานวิจัย หมายถึง วิทยานิพนธ์หรือการศึกษาค้นคว้าอิสระ ระดับมหาบัณฑิตจากสาขาการสอนภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ระหว่างปี พ.ศ. 2550 - พ.ศ. 2558

4.2 การสังเคราะห์งานวิจัย หมายถึง การนำเอาผลงานวิจัยหลาย ๆ เรื่อง ที่ศึกษาในประเด็นปัญหาวิจัยเดียวกัน มาวิเคราะห์ จนเกิดเป็นองค์ความรู้ใหม่และหาข้อสรุปอย่างเป็นระบบ โดยใช้เทคนิควิธีการวิจัยตามระเบียบวิธีการทางวิทยาศาสตร์

4.3 คุณลักษณะงานวิจัยสาขาการสอนภาษาไทย หมายถึง การพิจารณาข้อสรุปโดยรวมจากงานวิจัยหลายๆเรื่อง เกี่ยวกับประเด็นที่ศึกษา ซึ่งประกอบด้วย ชื่อผู้วิจัย ชื่องานวิจัย ปีที่พิมพ์เผยแพร่ ประเภทของการวิจัย สมมติฐานการวิจัย รูปแบบการวิจัย แบบแผนการวิจัย กลุ่มตัวอย่าง ระดับการศึกษาของกลุ่มตัวอย่าง สารการเรียนรู้ ตัวแปรต้น ตัวแปรตาม เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย การตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล และผลการวิจัย

4.4 การจัดการเรียนการสอนภาษาไทย หมายถึง วิธีสอน รูปแบบ สื่อ นวัตกรรม แนวความคิดรวมไปถึงเทคนิคต่าง ๆ ที่นำมาใช้ในการจัดการเรียนการสอนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ซึ่งในการสังเคราะห์งานวิจัยครั้งนี้ได้แบ่งการจัดการสอนเป็นกลุ่มสาระ ได้แก่ สาระที่ 1 การอ่าน สาระที่ 2 การเขียน สาระที่ 3 การฟัง การดูและการพูด สาระที่ 4 หลักการใช้ภาษา สาระที่ 5 วรรณคดีและวรรณกรรม

5. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

5.1 นักวิจัยได้เห็นภาพรวมเกี่ยวกับผลการสังเคราะห์งานวิจัย สาขาการสอนภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ เพื่อนำไปใช้เป็นแนวทางในการวิจัยต่อไป

5.2 ผู้สอนภาษาไทยได้นำผลของการวิจัยที่ได้จากการสังเคราะห์ไปใช้เป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอนภาษาไทย

บทที่ 2

วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

การสังเคราะห์งานวิจัยเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนภาษาไทย สาขาวิชาการสอนภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ผู้วิจัยศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องโดยกำหนดหัวข้อ ดังนี้

1. การสังเคราะห์งานวิจัย
  - 1.1 ความหมายของการสังเคราะห์งานวิจัย
  - 1.2 ประเภทของการสังเคราะห์งานวิจัย
    - 1.2.1 การสังเคราะห์เชิงคุณภาพ (Qualitative Synthesis)
    - 1.2.2 การสังเคราะห์เชิงปริมาณ (Quantitative Synthesis)
  - 1.3 ขั้นตอนการสังเคราะห์งานวิจัย
2. การจัดการเรียนการสอนภาษาไทย
  - 2.1 ความหมายของการจัดการเรียนการสอนภาษาไทย
  - 2.2 รูปแบบการจัดการเรียนการสอนภาษาไทย
3. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสังเคราะห์งานวิจัย

1. การสังเคราะห์งานวิจัย

การสังเคราะห์งานวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าหาความรู้ เกี่ยวกับการสังเคราะห์งานวิจัย ได้ข้อสรุปผลจากการค้นคว้าตามหัวข้อ ดังนี้

1.1 ความหมายของการสังเคราะห์งานวิจัย

มีผู้ให้ความหมายของการสังเคราะห์งานวิจัยไว้หลายท่าน ดังนี้ อุทุมพร จามรมาน (2531) กล่าวว่า การสังเคราะห์ (Synthesis) หมายถึง การนำส่วนย่อย มาประกอบเข้าด้วยกันจนเกิดสิ่งใหม่ขึ้น เช่น การบรรยายความรู้สึกร่วมกันโดยการนำคำต่างๆ มาประกอบเข้าด้วยกัน หรือ การทำงานบางอย่างจนเกิดผล โดยมาจากการระดมสมองหรือการสร้างทฤษฎีใหม่โดยเชื่อมโยงทฤษฎีเก่าเข้าด้วยกัน เป็นต้น ส่วนจรรยา จิตร์รักษ์ (2539) กล่าวว่า การสังเคราะห์งานวิจัย (Research Synthesis) เป็นระเบียบวิธีการศึกษาหาข้อเท็จจริง เพื่อตอบปัญหาใดปัญหาหนึ่ง โดยการรวบรวมงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัญหานั้น ๆ หลาย ๆ เรื่องมาศึกษาวิเคราะห์แล้วนำเสนอข้อสรุปอย่างมีระบบ ให้ได้คำตอบปัญหาที่เป็นข้อยุติซึ่งสอดคล้องกับเกียรติศักดิ์

คัมภีรา (2539) ซึ่งกล่าวว่า การสังเคราะห์งานวิจัย หมายถึง ระเบียบวิธีวิจัยที่ศึกษาหาข้อเท็จจริง เพื่อตอบ ปัญหาใดปัญหาหนึ่ง โดยการรวบรวมผลงานวิจัยต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับปัญหาที่ศึกษา วิเคราะห์ และสรุปเข้าด้วยกันจนได้ข้อสรุปหรือเกิดความรู้ใหม่

สรุปได้ว่า การสังเคราะห์งานวิจัย (Research Synthesis) หมายถึง การรวบรวมงานวิจัย ที่ศึกษาปัญหาเดียวกันเพื่อนำมาศึกษาวิเคราะห์อย่างเป็นระบบ สรุปเข้าด้วยกันเพื่อให้ได้ข้อสรุปและ คำตอบใหม่ที่ยังไม่มีใครค้นพบ

1.2 ประเภทของการสังเคราะห์งานวิจัย

อุทุมพร จามรมาน (2531) และสุวิมล ว่องวานิช (2545) ได้กล่าวถึงประเภทของการ สังเคราะห์งานวิจัย ไว้สอดคล้องกันว่า มีวิธีการสังเคราะห์จำแนกออกเป็น 2 ประเภท ได้แก่

1. การสังเคราะห์เชิงคุณภาพ (Qualitative Synthesis) คือ การสังเคราะห์เนื้อหาสาระ เฉพาะส่วนที่เป็นข้อค้นพบของรายงานการวิจัย โดยใช้วิธีสังเคราะห์ด้วยวิธีการบรรยาย จะได้บทสรุปรวม ข้อค้นพบของรายงานการวิจัยที่นำมาสังเคราะห์ โดยอาจยังคงสาระของงานวิจัยแต่ละเรื่องไว้ด้วย หรือ อาจจะนำเสนอบทสรุปรวมลักษณะภาพรวมโดยไม่คงสาระของงานวิจัยแต่ละเรื่องก็ได้

2. การสังเคราะห์เชิงปริมาณ (Quantitative Synthesis) คือ การใช้ระเบียบวิธีทางสถิติ เป็นการนำเสนอข้อค้นพบจากงานวิจัยทุกเรื่องในหน่วยมาตรฐานเดียวกัน และบูรณาการข้อค้นพบของ รายงานการวิจัยที่นำมาสังเคราะห์ทั้งหมด พร้อมทั้งแสดงให้เห็นความเกี่ยวข้องระหว่างลักษณะงานวิจัย การสังเคราะห์เชิงปริมาณจึงเป็นการวิเคราะห์ผลการวิเคราะห์ (Analysis of analysis) หรือการวิเคราะห์เชิง ผสมผสาน (Intigrative analysis) หรือการวิจัยงานวิจัย (Research of research) โดยใช้เทคนิคการ วิเคราะห์อภิมาน (Meta-analysis)

ประเภทของการสังเคราะห์งานวิจัย จึงขึ้นอยู่กับจุดมุ่งหมายของการสังเคราะห์และ ลักษณะของงานวิจัย โดยการสังเคราะห์นั้นมีจุดมุ่งหมายเพื่อคงสาระของงานวิจัยแต่ละเรื่อง หรือ สรุปภาพรวมของเนื้อหาสาระ จะเหมาะกับการสังเคราะห์เชิงคุณภาพ แต่ถ้าการสังเคราะห์มีจุดมุ่งหมาย ในการนำเสนอข้อค้นพบจากงานวิจัยทุกเรื่องในหน่วยมาตรฐานเดียวกัน และบูรณาการข้อค้นพบของ รายงานการวิจัยที่นำมาสังเคราะห์ โดยแสดงให้เห็นถึงความเกี่ยวข้องระหว่างลักษณะของงานวิจัย จะเหมาะกับการสังเคราะห์เชิงปริมาณ

1.3 ขั้นตอนการสังเคราะห์งานวิจัย

การสังเคราะห์งานวิจัย เป็นกระบวนการที่มีความละเอียด ซับซ้อนในการดำเนินการ ผู้วิจัย จึงควรมีการลำดับขั้นตอน และวางแผนในการดำเนินงานเพื่อให้เกิดประสิทธิภาพในการทำงาน มากที่สุด

นงลักษณ์ วิรัชชัย (2542) ได้กล่าวถึงขั้นตอนในการสังเคราะห์งานวิจัยโดยทั่ว ๆ ไป ประกอบด้วย 5 ขั้นตอน คือ

ขั้นที่ 1 การกำหนดหัวข้อปัญหา การสังเคราะห์งานวิจัยเริ่มจากการกำหนดปัญหาการวิจัย ซึ่งต้องเป็นปัญหาที่มีการวิจัยอย่างน้อย 2 ราย เนื่องจากปัญหาการวิจัยนั้นต้องมีคุณค่า น่าสนใจ และยังไม่มีคำตอบแน่ชัด มักจะเป็นปัญหาที่นักวิจัยสนใจและทำการวิจัยจำนวนมาก ปัญหาดังกล่าวจึงเหมาะสมต่อการสังเคราะห์งานวิจัย

ขั้นที่ 2 การวิเคราะห์ปัญหา เมื่อกำหนดปัญหาวิจัยแล้ว ผู้วิจัยต้องนิยามปัญหาให้ชัดเจน โดยศึกษาแนวคิด หลักการ และทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง เพื่อเป็นพื้นฐานในการกำหนดแบบแผนและ สมมุติฐานการวิจัย

ขั้นที่ 3 การเสาะค้น คัดเลือกและรวบรวมงานวิจัย ผู้วิจัยต้องค้นคว้าและเสาะหา งานวิจัยทั้งหมดที่เกี่ยวข้องกับปัญหาที่กำหนดไว้ โดยศึกษา ตรวจสอบงานวิจัยแต่ละเรื่องโดยละเอียด มีเกณฑ์ในการคัดเลือกงานวิจัยเพื่อคัดเลือกงานวิจัยที่มีคุณภาพ มีความเที่ยงตามเกณฑ์ที่กำหนด ส่วนการรวบรวมผลของการวิจัยนั้นใช้วิธีการจดบันทึก ถ่ายเอกสาร หรือกรอกแบบฟอร์มก็ได้

ขั้นที่ 4 การวิเคราะห์เพื่อสังเคราะห์ผลการวิจัย เป็นขั้นตอนที่มีการจัดกระทำและ วิเคราะห์ข้อมูลที่ประกอบด้วยผลการวิจัย รายละเอียด ลักษณะและวิธีการวิจัยจากงานวิจัยทั้งหมด เพื่อสังเคราะห์หาข้อสรุป จากนั้นจึงแปลความหมายของผลการวิเคราะห์เพื่อตอบปัญหาการวิจัย

ขั้นที่ 5 การเสนอรายงานการสังเคราะห์งานวิจัย จะมีหลักการเช่นเดียวกับการเขียน รายงานการวิจัยทั่วไป โดยจะต้องเสนอรายละเอียดวิธีการดำเนินงานทุกขั้นตอนพร้อมทั้งข้อสรุปข้อค้นพบ และข้อเสนอแนะจากการสังเคราะห์งานวิจัยด้วยภาษาที่ถูกต้องและชัดเจน สำหรับการสังเคราะห์เชิงคุณลักษณะ ผู้วิจัยจะต้องสรุปเป็นประเด็นหลักของผลการวิจัยใน แต่ละเรื่อง และบรรยายให้เห็นความสัมพันธ์และความขัดแย้งระหว่างผลการวิจัยเหล่านั้น ทั้งนี้ ผู้วิจัยต้องสรุปด้วยความเที่ยงธรรม ไม่ลำเอียง และไม่ผนวกความคิดเห็นของตนเองในการสังเคราะห์ วิธีการสังเคราะห์เชิงคุณลักษณะของ ผลการวิจัยนี้ เป็นวิธีการที่สามารถใช้กับงานวิจัยเชิงคุณภาพและงานวิจัยเชิงปริมาณได้

Cooper and Lindsay (1997) ได้เสนอขั้นตอนในการสังเคราะห์งานวิจัยไว้ 5 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 การกำหนดหัวข้อปัญหา สิ่งที่สำคัญคือ การนิยามปัญหาของแต่ละคน เช่น มีนักปริทัศน์ 2 คน นิยามคำว่า “การบ้าน” แตกต่างกัน คนแรกให้คำนิยามว่าการบ้านคืองานที่นักเรียนฝึกหัดในสิ่งที่พวกเขาเรียนรู้ในชั้นเรียน ในขณะที่อีกคนให้คำนิยามรวมไปถึงการเข้าไปชมพิพิธภัณฑ์ และการดูรายการโทรทัศน์ด้วย ดังนั้นผู้ที่นำข้อมูลเกี่ยวกับการบ้านได้หลายประเด็นมากกว่าก็คือผู้ที่ให้คำนิยามไว้กว้างกว่านั่นเอง

ขั้นที่ 2 ขั้นการเสาะค้นงานวิจัย การระบุประชากรสำหรับการเสาะค้นงานวิจัยควรครอบคลุมเป้าหมาย 2 ประการ คือ ต้องการข้อค้นพบที่ตอบสนองผลการวิจัยที่ผ่านมาทั้งหมดในปัญหาที่ศึกษา ส่วนอีกเป้าหมายหนึ่ง คือ ต้องการให้การศึกษารวบรวมมาอ้างอิงไปยังประชากรที่ศึกษาได้

โดยจะใช้งานวิจัยเป็นแหล่งปฐมภูมิ แต่ก็ต้องมีผู้โต้แย้งว่าอาจหาได้จากแหล่งอื่น เช่น เครือข่ายวารสาร (Journal Network) ฐานข้อมูลอ้างอิง (Inference Databases) และการติดต่อ ระหว่างบุคคล (Personal Communication)

ขั้นที่ 3 การประเมินข้อมูลหลังจากที่ได้เก็บรวบรวมงานวิจัยมาแล้ว ซึ่งต้องสร้างเกณฑ์การตัดสินคุณภาพงานวิจัยแต่ละเล่ม ว่ามีองค์ประกอบที่ไม่เกี่ยวข้องกับปัญหาที่จะสังเคราะห์หรือไม่ ความแตกต่างในการปริทัศน์จะเกิดจากความแตกต่างระหว่างเกณฑ์ในการประเมินคุณภาพงานวิจัยด้วย บางคนจะเชื่อว่างานวิจัยที่ได้รับการตีพิมพ์จะมีคุณภาพและสมบูรณ์ แต่ก็มีบางคนที่ไม่เห็นด้วยในการนำเอาการตีพิมพ์มาประเมินว่างานวิจัยนั้นจะมีคุณภาพจริงๆ เนื่องจากงานวิจัยที่ไม่ได้รับการตีพิมพ์อาจให้ผลคล้าย ๆ กัน มีนัยสำคัญทางสถิติเหมือนกัน ซึ่งอาจมีคุณภาพมากกว่าก็ได้

ขั้นที่ 4 ขั้นการวิเคราะห์และแปลความหมายข้อมูล ในขั้นนี้ผู้วิจัยจะต้องตัดสินว่าจะใช้การวิเคราะห์แบบปริมาณหรือไม่ แหล่งหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับการวิเคราะห์และแปลความหมายนั้นคือ กฎการสรุปที่ผู้ปริทัศน์งานวิจัยใช้ในการสังเคราะห์

ขั้นที่ 5 ขั้นการนำเสนอ ขั้นนี้จะเป็นผลผลิตสำคัญ เป็นแหล่งสะสมความรู้โดยสิ่งที่ทำให้ความเชื่อถือได้ของรายงานไม่ดีเท่าที่ควรก็คือ การละเว้นรายละเอียดที่ว่า ผู้วิจัยจัดระบบการ ปริทัศน์อย่างไรเพื่อที่สามารถให้ผู้อื่นทำซ้ำในข้อสรุปนั้นได้ และการสังเคราะห์นั้นจะลำสมัย ถ้าไม่พูดถึงตัวแปรและความสัมพันธ์ที่สำคัญในเรื่องนั้น ๆ

จากขั้นตอนการสังเคราะห์งานวิจัยขั้นต้น สรุปได้ว่า การสังเคราะห์งานวิจัยจะต้องมีขั้นตอนในการกำหนดหัวข้อปัญหาที่ต้องการสังเคราะห์ การเสาะหางานวิจัยที่นำมาสังเคราะห์ ซึ่ง อาจรวมไปถึงการประเมินคุณภาพของงานวิจัยที่ได้ค้นพบ การวิเคราะห์และแปลความหมายข้อมูล และการนำเสนอข้อมูลที่ถูกต้องอย่างมีระบบ

2. การจัดการเรียนการสอนภาษาไทย

การสังเคราะห์งานวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าหาความรู้ เกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอน ภาษาไทย ได้ข้อสรุปผลจากการค้นคว้าตามหัวข้อ ดังนี้

2.1 ความหมายของการจัดการเรียนการสอนภาษาไทย

2.2 รูปแบบการจัดการเรียนการสอนภาษาไทย

2.2.1 การจัดการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาทักษะการอ่าน

2.2.2 การจัดการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาทักษะการเขียน

2.2.3 การจัดการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาทักษะการฟัง การดู และการพูด

2.2.4 การจัดการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาทักษะหลักการใช้ภาษาไทย

2.2.5 การจัดการเรียนการสอนวรรณคดีและวรรณกรรม

2.1 ความหมายของการจัดการเรียนการสอนภาษาไทย

มีผู้ให้ความหมายของการจัดการเรียนการสอนภาษาไทยไว้ ดังนี้

กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ (2544) ได้ให้ความหมายของการจัดการเรียนการสอนภาษาไทย หมายถึง การดำเนินการต่าง ๆ ในโรงเรียน ทั้งโดยครูและนักเรียน เช่นการสอนให้นักเรียนค้นคว้า อภิปราย การบรรยาย การอบรม การสาธิต การปฏิบัติงาน การจัดนิทรรศการ และการศึกษานอกสถานที่ ฯลฯ และทัศนีย์ ศุภเมธี (2542) ได้ให้ความหมายการจัดการกิจกรรมการเรียนการสอนว่า หมายถึง ทุกสิ่งทุกอย่างที่กระทำขึ้นเพื่อให้การเรียนการสอนในครั้งนั้น ๆ ได้ผลดี กล่าวคือ การสอน ของครูเป็นไปอย่างมีความหมาย นักเรียนได้ทั้งความรู้และความสนุกสนานเพลิดเพลิน ซึ่งสอดคล้องกับ วไลพร คุโณทัย (2537) ที่กล่าวว่า การจัดการกิจกรรมการเรียนการสอน หมายถึง สภาพการณ์ของ การจัดประสบการณ์ และการกระทำทุกสิ่งทุกอย่างที่จัดขึ้นจากความร่วมมือระหว่างผู้เรียนและ ผู้สอน เพื่อให้การเรียนการสอนดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพ น่าสนใจ และผู้เรียนเกิดการ เปลี่ยนแปลงพฤติกรรมตามจุดมุ่งหมายที่กำหนด

โดยสรุป การจัดการเรียนการสอนกลุ่มภาษาไทย หมายถึง ทุกสิ่งทุกอย่างที่กระทำขึ้น เพื่อให้ ผู้เรียนเกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมตามจุดมุ่งหมายที่กำหนด

2.2 รูปแบบการจัดการเรียนการสอนภาษาไทย

ภาษาไทยเป็นทักษะที่ต้องฝึกฝนจนเกิดความชำนาญในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร การเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพ และเพื่อนำไปใช้ในชีวิตจริง หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 จึงกำหนดมาตรฐานการเรียนรู้ในวิชาภาษาไทย ออกเป็น 5 สาระ ได้แก่ (1) การอ่าน (2) การเขียน (3) การฟัง การดู และการพูด (4) หลักการใช้ภาษาไทย และ (5) วรรณคดีและวรรณกรรม ซึ่งในแต่ละสาระได้มีผู้เสนอแนวทางในการจัดการกิจกรรมการเรียนการสอน ไว้ดังนี้

2.2.1 การจัดการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาทักษะการอ่าน

การอ่าน ถือเป็นเครื่องมือสำคัญในการเรียนรู้ของนักเรียน และคุณภาพการอ่านของนักเรียนย่อมส่งผลกระทบต่อคุณภาพของการจัดการศึกษา นักการศึกษาหลายท่านได้ให้นิยามความหมายและแนวทางในการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาทักษะการอ่าน ไว้ดังนี้

กระทรวงศึกษาธิการ (2552) กล่าวว่า การอ่าน หมายถึง การแปลความหมายของตัวอักษรที่อ่านออกมาเป็นความรู้ ความคิด และเกิดความเข้าใจเรื่องราวที่อ่านตรงกับเรื่องราวที่ผู้เขียนเขียน ผู้อ่านสามารถนำความรู้ ความคิด หรือสาระจากเรื่องราวที่อ่านไปใช้ให้เกิดประโยชน์ได้ และสมคิด บุญบูรณ์ (2546) ได้กล่าวว่า การอ่าน หมายถึง กระบวนการแปลความหมายจากสัญลักษณ์ หรือตัวอักษรออกมาเป็นถ้อยคำ หรือ ความคิดของผู้อ่าน เพื่อสื่อความหมายของสัญลักษณ์ หรือตัวอักษรที่อ่านระหว่างผู้เขียนกับผู้อ่านให้มีความเข้าใจตรงกัน ทั้งนี้โดยอาศัยประสบการณ์เดิมของผู้อ่านประกอบ แล้วนำความคิด ความเข้าใจที่ได้จากการอ่านไปใช้ให้เกิดประโยชน์ ซึ่งสอดคล้องกับ Goodman (1979) ที่กล่าวว่า

การอ่าน คือ กระบวนการรับรู้ทางภาษา (Receptive Language Process) การอ่านยังเกี่ยวข้องกับ กระบวนการคิดในระหว่างที่สายตามองตามสัญลักษณ์ สมองจะคิดและตีความ ทำความเข้าใจกับข้อความ นั้นๆ ทำให้เกิดปฏิสัมพันธ์ระหว่างความคิดกับภาษาในการอ่าน ตลอดจนถอดความหมายจากผู้เขียนได้ อย่างกลมกลืน

จากการให้ความหมายของการอ่าน ที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่า การอ่านเป็น กระบวนการคิด ที่ผู้อ่านเกิดความเข้าใจและถ่ายทอดออกมาเป็นถ้อยคำที่มีความหมายสื่อให้ตรงกันระหว่าง ผู้อ่านและผู้เขียน เป็นการแปลความหมายจากสัญลักษณ์ หรือการแปลงเสียงออกมาเป็นคำพูดให้ตรงกับ ตัวอักษรหรือ ตัวอักษรที่อ่านเข้าใจความหมายของคำแล้วเข้าตรงกับที่ผู้เขียนต้องการโดยอาศัย ประสบการณ์ เดิมที่มีอยู่มาเชื่อมโยงกับความรู้ใหม่จนเกิดความเข้าใจในเรื่องนั้น

จากการให้ความหมาย ได้มีผู้เสนอแนวคิดในการจัดกิจกรรมเพื่อพัฒนา ความสามารถทางการอ่าน ไว้ดังนี้

สุมิตรา อังวัฒนกุล (2537) ได้เสนอแนะขั้นตอนการสอนอ่านเพื่อการสื่อสาร ไว้ดังนี้

1. กิจกรรมก่อนการอ่าน (Pre-Reading Activities) เป็นการสร้างความสนใจและ บุกพื้นความรู้ในเรื่องที่อ่าน ตัวอย่างกิจกรรมในขั้นนี้ ได้แก่
  - 1.1 ให้คาดคะเนเรื่องที่จะอ่าน เป็นการกระตุ้นให้ผู้เรียนคิดถึงความรู้เดิม แล้ว นำมาสัมพันธ์กับเรื่องที่อ่าน การคาดคะเนอาจจะผิดหรือถูกก็ได้
  - 1.2 ให้เดาความหมายของคำศัพท์จากบริบท โดยดูจากประโยคข้างเคียง หรือ จากรูปภาพและการแสดงท่าทาง
2. กิจกรรมระหว่างการอ่าน (While - Reading Activities) เป็นการทำความเข้าใจ โครงสร้างและเนื้อความในเรื่องที่อ่าน กิจกรรมในขั้นนี้ ได้แก่
  - 2.1 ให้ลำดับเรื่องโดยให้ตัดเรื่องออกเป็นส่วนๆ
  - 2.2 เขียนแผนผังโยงความสัมพันธ์ของเนื้อเรื่อง
  - 2.3 เติมข้อความลงไปแผนผังของเนื้อเรื่อง
  - 2.4 เล่าเรื่องโดยสรุป
3. กิจกรรมหลังการอ่าน (Post-Reading Activities) เป็นการตรวจสอบความเข้าใจ ของผู้เรียน กิจกรรมที่ท่าอาจจะเป็นการถ่ายโยงไปสู่ทักษะอื่น ๆ เช่น ทักษะการพูด และทักษะการเขียน ก็ได้ เช่น
  - 3.1 ให้แสดงบทบาทสมมติ
  - 3.2 ให้เขียนเรื่องหรือเขียนโต้ตอบ เช่น เขียนจดหมายเขียนบทสนทนา เขียนแบบฟอร์ม วาดรูป เป็นต้น

3.3 พุดแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน

สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์ (2545) ได้ลำดับชั้น ในการอ่านแบ่งออกเป็น 6 ชั้น คือ

1. ชั้นก่อนเริ่มอ่าน เริ่มตั้งแต่ทารกจนกระทั่งถึงวัยก่อนเข้าโรงเรียนอนุบาล เด็กในวัยนี้จะเลียนแบบภาษาจากบิดามารดาและผู้ใกล้ชิด
2. ชั้นเริ่มอ่าน เริ่มตั้งแต่ชั้นอนุบาล จนกระทั่งถึงชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 เด็กจะคุ้นเคยกับคำง่าย ๆ และพุดประโยคสั้น ๆ ได้ใช้คำที่มีความสัมพันธ์กับความหมาย
3. ชั้นเริ่มต้นอ่านอย่างอิสระ เริ่มตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 - 3 เด็กเริ่มมีความพร้อมที่จะอ่านอย่างอิสระโดยต้องการคำแนะนำจากผู้ใหญ่ในบางโอกาส
4. ชั้นถ้อยความรู้ เริ่มตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 - 4 เด็กต้องการคำแนะนำในการเลือกหนังสือ สามารถนำถ้อยคำ ความหมาย และความรู้จากที่อ่านเรื่องหนึ่งไปใช้กับ อีกเรื่องหนึ่งได้
5. ชั้นวุฒิภาวะระดับกลาง สามารถใช้วิธีอ่านในแบบต่าง ๆ ที่ครูสอน และรู้จักคิด วิเคราะห์ญาณมากขึ้น
6. ชั้นวุฒิภาวะระดับสูง เด็กจะมีสนิยมในการอ่านรู้จักเลือกหนังสือให้เหมาะสมกับความสนใจ การอ่านที่จะมีประสิทธิภาพตามลำดับขั้นพัฒนาการย่อมขึ้นกับพัฒนาการทางร่างกาย และสมองที่เป็นไปในลักษณะปกติด้วย

วันเพ็ญ ชัยมณี (2540) กล่าวถึงวิธีสอนอ่านสรุปได้ ดังนี้

1. นำความเรียงของนักเรียนมาใช้ในการสอนอ่าน โดยครูอาจกำหนดให้ นักเรียนเขียนเรื่องที่สำคัญสำหรับตนเอง หรือเรื่องที่สำคัญขึ้น จากนั้นครูอาจแก้ไขปรับปรุง และจัดพิมพ์แจกให้นักเรียนอ่าน หลังจากอ่านจบแล้วให้นักเรียนสนทนาแลกเปลี่ยนความรู้ความคิดเห็นในเรื่องดังกล่าว
2. สอนอ่านด้วยวิธีวิเคราะห์ข้อความ เช่น วิเคราะห์คำ โครงสร้าง และวิเคราะห์ ข้อมูลที่ผู้เขียนนำเสนอว่าเป็นข้อมูลประเภทใด เป็นคำนิยาม การจำแนกหรืออื่น ๆ เพื่อให้ให้นักเรียนได้ทราบถึงเค้าโครงของผู้เขียนและการเรียงลำดับความคิดซึ่งจะช่วยให้นักเรียนเข้าใจเรื่องที่อ่านมากขึ้น
3. สอนอ่านโดยใช้กระบวนการกลุ่ม เป็นการสอนโดยให้ผู้เรียนเกิดการปะทะสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนด้วยกันเองซึ่งจะทำให้เกิดการเรียนรู้ รู้จักแก้ปัญหาและตัดสินใจได้ด้วย ตนเอง ครูเป็นเพียงผู้กำหนดจุดประสงค์ในการเรียน ขอบข่ายของงานที่มอบหมายให้นักเรียนทำ และจัดบันทึกข้อความที่นักเรียนสนทนาร่วมกันในบทอ่านนั้น ๆ
4. สอนอ่านโดยวิธีให้เพื่อนช่วยสอน เป็นการสอนที่ผู้เรียนสามารถสอนเพื่อน ได้อย่างเต็มความสามารถตามสถานการณ์ที่ครูกำหนดขึ้นตามโปรแกรมการสอน
5. ให้นักเรียนเรียนด้วยตนเอง เป็นการสอนตามเอกัตภาพ (Individualized Instruction) ซึ่งมีรากฐานมาจากแนวคิดทางการศึกษาแนวใหม่ที่กล่าวว่าการจัดการศึกษาจะต้อง คำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล

Williams (1994) ได้เสนอแนะวิธีการสอนอ่านที่มีประสิทธิภาพ โดยแบ่งเป็น
 ขั้นตอนไว้ ดังนี้

1. ก่อนการอ่าน (Pre - Reading) มีจุดประสงค์ดังนี้
  - 1.1 การสร้างความสนใจในหัวเรื่อง
  - 1.2 การชี้ให้เห็นความสำคัญของเรื่องที่อ่าน
  - 1.3 การเตรียมความพร้อมทางด้านภาษาที่จะใช้ในบทเรียน
2. ระหว่างการอ่าน (While - Reading) มีจุดประสงค์ในการช่วยผู้เรียนดังนี้
  - 2.1 การทำความเข้าใจจุดประสงค์ของผู้เรียน
  - 2.2 การทำความเข้าใจกับรายละเอียดของเรื่อง
  - 2.3 การทำความเข้าใจกับโครงสร้างของเรื่อง
3. หลังการอ่าน (Post-Reading) มีจุดประสงค์ 2 ประการ
  - 3.1 การถ่ายโอนความคิดในเรื่องที่อ่าน
  - 3.2 การแสดงความคิดเห็นของผู้เรียนต่อบทอ่าน

โดยสรุป การจัดการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาทักษะการอ่าน สามารถสอนได้
 โดยใช้วิธีการบูรณาการ การใช้คำถาม การสอนแบบอุปนัย แบบนิรนัย บทบาทสมมุติ การอภิปราย ใช้เกม
 ใช้สื่อ และการฝึกปฏิบัติ

2.2.2 การจัดการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาทักษะการเขียน

การเขียน คือ การถ่ายทอดเรื่องราว ความรู้ ความคิด ความต้องการและความรู้สึก
 ของบุคคลด้วยการ เรียบเรียงถ้อยคำ ข้อความออกมาเป็นลายลักษณ์อักษรหรือสัญลักษณ์ต่าง ๆ
 เพื่อสื่อสารให้เกิดความเข้าใจ ตามที่ประสงค์ นักการศึกษาหลายท่านได้ให้ความหมายและแนวทางในการ
 เรียนการสอนเพื่อพัฒนาทักษะการเขียน ไว้ดังนี้

พจนานุกรมราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 ให้ความหมายคำว่า เขียน ไว้ว่า ชิดให้
 เป็นตัวหนังสือหรือเลข ชิดให้เป็นเส้นหรือรูปต่างๆ วาด แต่งหนังสือ และโสภณ สาทรสัมฤทธิ์ผล (2555)
 กล่าวว่า การเขียนหมายถึงทักษะในการใช้ภาษาที่มุ่ง ถ่ายทอดความรู้สึก ความคิด ความรู้และข้อมูลต่าง ๆ
 เป็นลายลักษณ์อักษรเพื่อให้ผู้อ่านได้รับทราบ จุดประสงค์ตามเจตนาของผู้เขียน ซึ่งสอดคล้องกับ
 สมบัติ ศิริจันดา (2554) และ สุนีดี ภูจิรัฐาพันธุ์ (2554) ที่กล่าวว่า การเขียน คือ การถ่ายทอดความรู้
 ความคิด ความรู้สึก ความต้องการ ตลอดจนประสบการณ์ต่าง ๆ จากผู้เขียน ถ่ายทอดผ่านตัวอักษร (ภาษา)
 ยังผู้รับสาร เพื่อจุดประสงค์ใดจุดประสงค์หนึ่ง จากคนหนึ่งไปสู่อีกคนหนึ่ง จากกลุ่มหนึ่งไปยังอีกกลุ่มหนึ่ง
 และจากรุ่นหนึ่งไปยังอีกรุ่นหนึ่ง

จากความหมายของการเขียนดังกล่าวข้างต้น แสดงให้เห็นสอดคล้องด้าน
 ความหมายของการเขียนว่า เป็นการสื่อสารที่ถ่ายทอดเป็นลายลักษณ์อักษรประการที่หนึ่ง ประการที่สอง

คือการเขียน ถ่ายทอดสารหรือประสบการณ์ต่าง ๆ ความรู้ ความคิด อารมณ์ความรู้สึก หรือความต้องการที่มีอยู่ในตัวบุคคล และประการที่สาม คือ ผู้เขียนมีจุดประสงค์หรือความมุ่งหมายที่ต้องการถ่ายทอดสารนั้นออกไปและผู้รับสารหรือผู้อ่านได้เข้าใจถึงจุดประสงค์นั้น ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า การเขียน คือ การถ่ายทอดเรื่องราว ความรู้ ความคิด ความรู้สึก ความต้องการตลอดจนประสบการณ์ต่าง ๆ ของผู้เขียน ออกมาเป็นลายลักษณ์ อักษรหรือสัญลักษณ์ไปยังผู้อ่านให้ เข้าใจตามจุดประสงค์ที่ต้องการ

จากการให้ความหมาย ได้มีผู้เสนอแนวคิดในการจัดการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาความสามารถทางการเขียนไว้ดังนี้

วรรณ บัวเกิด (2537) กล่าวถึงการสอนการเขียนสรุปได้ ดังนี้

1. สอนให้สัมพันธ์กับทักษะอื่น เช่น การฟัง การพูด และการอ่าน เป็นต้น
2. จัดกิจกรรมนอกเวลาเรียน เพื่อส่งเสริมความรู้และความสามารถของผู้เรียน โดยเฉพาะด้านความคิดสร้างสรรค์
3. ใช้สถานการณ์จำลอง การอภิปรายซักถาม การใช้สื่อ ในการเสริมสร้างความคิดให้กับผู้เรียน
4. ให้ผู้เรียนศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติมเกี่ยวกับเรื่องที่จะเขียนทั้งโดย การอ่าน การฟัง การสัมภาษณ์ การสังเกต ในการฝึกให้ผู้เรียนขยายความคิดเรื่องที่จะเขียน
5. ใช้วิธีการสอนทางวิทยาศาสตร์ วิธีการของเทนนีสัน การสอนแบบสืบสวน สอบสวนการสอนแบบอุปนัย การสอนแบบอุปนัย การสอนแบบอริยสัจ 4 การสอนตามแนวพุทธศาสตร์ ในการจัดระเบียบความคิดให้กับผู้เรียน

สุจรีต เพียรชอบ (2537) กล่าวถึง การจัดกิจกรรมพัฒนาการเขียนให้มีประสิทธิภาพว่า จะต้องฝึกเขียนอย่างสม่ำเสมอและทำกิจกรรมเกี่ยวกับการเขียนเป็นประจำ จึงจะเขียนได้ดีและเขียนได้คล่อง กิจกรรมเกี่ยวกับการเขียน ได้แก่ การเขียนอนุทิน การเขียนอัตชีวประวัติ การบันทึก การเขียนแนะนำหนังสือ การเขียนแนะนำเพลง การเขียนแนะนำการแสดง การเขียนเล่าประสบการณ์ การเขียนแสดงความรู้สึก อารมณ์ และความประทับใจต่าง ๆ การ เขียนนำเที่ยว การเขียนบทวิจารณ์ การเขียนบทความ การเขียนเอกสารคำสอน การเขียนตำรา ตั้งกลุ่มชมรมนักเรียนสมัครเล่น เป็นต้น

โดยสรุป การจัดการเรียนการสอนที่สามารถพัฒนาทักษะการเขียนในผู้เรียน ได้แก่ สอนให้สัมพันธ์กับ ทักษะอื่น การบูรณาการ การสอนแบบสืบสวนสอบสวน การสอนแบบอุปนัย การสอนแบบอริยสัจ 4 การสอนตามแนวพุทธศาสตร์ การใช้สถานการณ์จำลอง ใช้กระบวนการทางวิทยาศาสตร์ การอภิปราย การจัดกิจกรรมนอกเวลาเรียน การใช้สื่อ การศึกษาหาความรู้เพิ่มเติม และทำกิจกรรมเสริมการเขียน

2.2.3 การจัดการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาทักษะการฟัง การดู และการพูด

นักการศึกษาหลายท่านได้ให้ความหมายและแนวทางในการเรียนการสอน เพื่อพัฒนาทักษะการฟัง การดู และการพูด ไว้ดังนี้

กอบกาญจน์ วงศ์วิสิทธิ์ (2551) กล่าวว่า การฟัง เป็นการทำความเข้าใจของผู้ฟัง ต่อสารที่ได้รับจากการได้ยิน สิ่งที่สำคัญ คือ ผู้ฟังจะต้องทำความเข้าใจความหมายของสารที่ผู้พูดต้องการ สื่อให้ถูกต้อง ชัดเจนครบถ้วน เพื่อไม่ให้เกิดความเข้าใจที่ผิดพลาด ซึ่งต้องอาศัยทั้งกระบวนการถ่ายทอด สารของผู้พูดและกระบวนการรับสารของผู้ฟัง จึงจะทำให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่กำหนด และโสภณ สาทรสัมฤทธิ์ผล (2550) กล่าวว่า การฟังไม่ใช่เพียงการได้ยินเท่านั้น แต่การฟัง หมายถึง การรับรู้เรื่องราว ต่าง ๆ โดยอาศัยโสตประสาทเป็นเครื่องรับรู้ ซึ่งต้องใช้ความตั้งใจ สามารถเข้าใจความหมายและตีความจาก เรื่องที่ฟังอย่างถูกต้อง

สรุปได้ว่า การฟัง คือการรับรู้ความหมายจากเสียงที่ได้ยิน นำมาวิเคราะห์และ ไตร่ตรองโดยผ่านประสาทสัมผัสทางหู จนเกิดความเข้าใจในสิ่งที่ได้ยินอย่างถ่องแท้

ในส่วนของการดู สารานุกรมเสรี (2549) ได้ให้ความหมายของการดูว่า หมายถึง การรับรู้ความหมายจากคำหรือข้อความทางสายตา ซึ่งการดูจะทำให้ผู้ดูมองเห็นภาพของสิ่งต่าง ๆ การเคลื่อนไหว เหตุการณ์ เรื่องราว สีล้นต่างๆ การดูข้อความ เรื่องราวและสิ่งที่ดู ต้องทำความเข้าใจเรื่องที่อยู่ จับใจความสำคัญ วิเคราะห์ ตีความ พิจารณารายละเอียดในแง่มุมต่าง ๆ เห็นคุณค่าเรื่องที่ดูและนำความรู้ ที่ได้จากการดูไปใช้ให้เกิดประโยชน์ในชีวิตประจำวัน

การพูด มารินา ชันสรवल (2545) ได้กล่าวไว้ว่า เป็น "ศาสตร์" มีหลักการ และ กฎเกณฑ์ เพื่อให้ผู้เรียนมีทักษะถึงขั้นเป็นที่พอใจ อีกส่วนหนึ่งเป็นความสารถพิเศษหรือศิลปะเฉพาะตัวของ ผู้พูดแต่ละบุคคล บางคนมีความสามารถที่จะตรึงผู้ฟังให้หนึ่งอยู่กับที่จิตใจจดจ่ออยู่กับการฟังเรื่องที่พูด ผู้พูด บางคนสามารถพูดให้คนฟังหัวเราะได้ตลอดเวลา ซึ่งเป็นศิลปะเฉพาะตัวของบุคคล

จากการให้ความหมาย ได้มีผู้เสนอแนวคิดในการจัดกิจกรรมเพื่อพัฒนา ความสามารถทางการฟัง การดู และการพูดไว้ ดังนี้

นราวัลย์ พูลพิพัฒน์ (2534) ได้เสนอแนวทางการสอนทักษะการฟัง ว่า เนื่องจก การฟังมีหลายระดับ และมีจุดมุ่งหมายที่แตกต่างกันออกไป ดังนั้น แนวทางการสอนทักษะการฟัง อาจเริ่มต้นตั้งแต่การฝึกการฟังในระดับที่ง่าย ๆ ไปจนถึงระดับที่สูงขึ้น ครูจึงควรให้ความสำคัญต่อการฝึก ฟังในรูปแบบต่าง ๆ อย่างสม่ำเสมอ โดยพิจารณาความเหมาะสมของเนื้อหาของเรื่องให้ตรงกับความสนใจ วัย และระดับชั้นเรียนของผู้เรียนด้วย

สุภัทรา อักษรานุเคราะห์ (2533) ได้กล่าวถึงข้อควรคำนึงเกี่ยวกับการสอนทักษะการฟัง ไว้ดังต่อไปนี้

1. ผู้เรียนจะต้องมีความรู้ในด้านการออกเสียง การเลือกความหมายและกฎไวยากรณ์ของภาษา และสามารถนำสิ่งที่เรียนมาใช้ในสถานการณ์จริง กล่าวคือ ผู้เรียนจะต้องมีทักษะทางภาษาและทักษะทางการสื่อสาร

2. ผู้สอนควรเลือกเนื้อหาที่มีความยากง่าย เหมาะสมกับระดับชั้น ควรเน้นบทสนทนาที่ไม่เป็นทางการก่อนบทสนทนาที่เป็นทางการ ควรเป็นตัวอย่งของการใช้ภาษาจริง ๆ ในชีวิตประจำวัน โดยสามารถชี้ให้เห็นกฎการพูดได้ คือ รู้ว่าบทสนทนาใครพูดกับใคร พูดเรื่องอะไร พูดที่ไหน พูดอย่างไร ผู้พูดมีจุดประสงค์อย่างไร

ธนรัชฎ์ ศิริสวัสดิ์ (2537) ได้กล่าวถึง การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนการพูด โดยสรุป ดังนี้

1. ใช้สื่ออุปกรณ์เป็นสิ่งเร้าเพื่อให้ผู้เรียนเกิดความคิดในเรื่องที่จะพูด
2. ใช้คำถาม การระดมสมอง การใช้เกม ในการขยายความคิด
3. ใช้การสอนแบบอุปนัย และนิรนัยในการจัดลำดับความคิด
4. ฝึกซ้อมก่อนการพูดจริง โดยการให้แสดงบทบาทสมมุติ การแสดงละคร การอภิปราย การใช้เกม เป็นต้น

ทัศนีย์ ศุภเมธิ (2542) ได้กล่าวถึงวิธีการสอนสอนฟังและพูดรวมกัน สรุปได้ว่า สามารถสอนได้โดยครูเอาสื่อสิ่งพิมพ์ เช่น ข่าวมาพูดหรืออ่านให้นักเรียนฟัง แล้วให้นักเรียนเล่า และฝึกพูดเล่าเรื่องราวทั้งเปรียบเทียบผลงาน ของผู้มีความสามารถ

โดยสรุป การจัดกิจกรรมพัฒนาทักษะการฟัง การดู และการพูด สามารถสอนได้ โดย ใช้วิธีการบูรณาการ การใช้คำถาม การสอนแบบอุปนัย แบบนิรนัย บทบาทสมมุติ การอภิปราย ใช้เกม ใช้สื่อ และการฝึกปฏิบัติ

2.2.4 การจัดการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาหลักการใช้ภาษาไทย

ความรู้ในเรื่องระเบียบแบบแผนทางภาษา หรือที่เรียกว่า “หลักภาษา” มีความสำคัญต่อการใช้ภาษาติดต่อสื่อสารในชีวิตประจำวันของนักเรียนเป็นอย่างมาก เพราะหลักภาษาเป็นความรู้ที่จะช่วยให้นักเรียนใช้ภาษาได้อย่างถูกต้องและมีประสิทธิภาพ นักการศึกษาหลายท่านได้ให้ความหมายและแนวทางในการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาหลักการใช้ภาษา ไว้ดังนี้

กำชัย ทองหล่อ (2540) ให้ความหมายว่า หลักการใช้ภาษาเป็นระเบียบการใช้ อักษร การเขียนอ่าน การใช้คำ และที่มาของภาษา ซึ่งมีวิวัฒนาการเป็นไปในลักษณะต่าง ๆ ซึ่งสอดคล้องกับ ยมโดย เพ็งพงศา (2538) ให้นิยามว่า หลักการใช้ภาษา คือระเบียบแบบแผนของการ ใช้ภาษาที่กำหนดขึ้น เพื่อให้คนที่ใช้ภาษาเดียวกันยึดถือเป็นหลักในการใช้ภาษาให้ถูกต้องสื่อสารได้ ตรงกัน

สรุปได้ว่า หลักการใช้ภาษาเป็นการเรียนระเบียบแบบแผนของ ภาษาที่กำหนดขึ้น เพื่อให้คนที่ใช้ภาษาเดียวกันยึดถือเป็นหลักในการใช้ภาษาให้สามารถสื่อสารได้ตรงกัน

จากการให้ความหมาย ได้มีผู้เสนอแนวคิดในการจัดกิจกรรมเพื่อพัฒนาหลักการใช้ ภาษาไว้ ดังนี้

สุจริต เพียรชอบ และ สายใจ อินทร์พรพรย (2538) ได้กล่าวถึงวิธีสอนการใช้ หลักภาษาไว้ดังนี้

1. การสอนแบบบรรยาย เป็นการสอนแบบดั้งเดิม แม้จะถูกโจมตีว่าเป็นวิธีที่เก่า ล้าสมัย แต่ครูส่วนใหญ่ของเราก็มักใช้กันอยู่อย่างแพร่หลาย อันที่จริงแล้วการสอนแบบบรรยายก็ยังมี ส่วนที่อยู่ไม่น้อยเลย หากครูได้วางแผนการสอนและดำเนินการสอนเป็นขั้นตอน ในขณะที่สอนก็ พยายาม ให้นักเรียนได้มีโอกาสร่วมกิจกรรม

2. การสอนแบบนิรนัย คือ การสอนโดยที่ครูให้คำจำกัด ความให้หลักเกณฑ์ของ เนื้อหาวิชาที่จะสอนก่อนแล้วจึงยกตัวอย่างประกอบ การสอนแบบนี้ดำเนิน ไปได้โดยรวดเร็ว นักเรียน บางส่วนอาจฟัง และคิดตามทัน แต่จะมีนักเรียนอีกส่วนหนึ่งตามไม่ทันไม่ เข้าใจ ทางที่ดีควรจะได้ใช้ สื่อการสอน เช่น แถบประโยค แผนภูมิ แผ่นปลิว แผ่นใส หุ่นจำลอง ของ จริงประกอบการสอนและ เปิดโอกาสให้นักเรียนได้ร่วมกิจกรรมด้วยการช่วยยกตัวอย่าง อภิปราย ซักถาม แต่งประโยค ทำท่าทาง ประกอบ วาดภาพ ร้องเพลงด้วย การสอนจะได้ผลดีกว่าครู บอกคำจำกัดความและยกตัวอย่างให้แต่เพียง อย่างเดียว

3. การสอนแบบอุปนัย คือ การสอนจากตัวอย่างไปสู่กฎเกณฑ์ คือ แทนที่ครูจะ บอกคำจำกัดความของหลักภาษาเรื่องนั้นแล้วยกตัวอย่างให้เองทั้งหมด ครูจะให้นักเรียนช่วยกันสังเกตและ สรุปคำจำกัดความและหลักเกณฑ์จากตัวอย่างด้วยตัวเอง การเรียนด้วยวิธีนี้จะทำให้นักเรียนเข้าใจบทเรียน เข้าใจบทเรียนได้ลึกซึ้งและจดจำได้แม่นยำ เพราะเกิด การเรียนรู้อย่างแท้จริง เนื้อหาที่เรียนก็กว้างขวาง นักเรียนเกิดความภูมิใจว่าได้ค้นพบ ได้สรุปคำ จำกัดความ และยกตัวอย่างด้วยตัวเอง แม้จะใช้เวลามากกว่า การสอนแบบนิรนัยบ้างเล็กน้อยก็ คຸ້ມກັບเวลาที่เสียไป

4. การสอนโดยวิธีอภิปราย (discussion method) อาจเป็นการอภิปรายทั่ว ๆ ไป โดยมีครูเป็นผู้ดำเนินการอภิปราย หรือจะมีนักเรียนคนใดคนหนึ่งเป็นผู้ดำเนินการอภิปรายก็ได้ นอกจากนี้ อาจมอบหมายงานไปให้นักเรียนศึกษาค้นคว้าเป็นกลุ่มแล้วนักเรียนเสนอผลงานด้วย การอภิปรายเป็นคณะ หรือ การปาฐกถาหมู่ เป็นต้น

5. การสอนโดยวิธีแบ่งหมู่ให้นักเรียนทำงาน เป็นวิธีการที่นักเรียนจะได้ศึกษาค้นคว้าหาความรู้ รู้จักรับผิดชอบ และทำงานร่วมกันอย่างมีระเบียบแบบแผน

6. การสอนโดยวิธีแก้ปัญหา เป็นวิธีการทางวิทยาศาสตร์ที่มีขั้นตอนชัดเจน คือ การกำหนดปัญหา การหาขอบเขตหรือรวบรวมความรู้ที่เกี่ยวข้องกับปัญหา การตั้งสมมติฐาน หรือการ

คาดคะเนถึงความน่าจะเป็น การรวบรวมข้อมูลเพื่อแก้ปัญหา และขั้นสรุป หลักภาษาไทย มีปัญหามากมาย หากให้นักเรียนช่วยกันคิดหาวิธีแก้ปัญหาแม้จะมีข้อต้องใช้ทุกขั้นตอนก็จะเป็นสิ่งที่จะช่วยนักเรียนได้ศึกษาหาความรู้และมีวิธีการแก้ปัญหาได้ดีคล่องแคล่วขึ้น นักเรียนจะได้เรียน หลักภาษาโดยได้เนื้อหาวิชาที่กว้าง และลึกซึ้งยิ่งขึ้น

ทัศนีย์ ศุภเมธี (2542) ได้กล่าวถึงวิธีการสอนหลักภาษาไทยให้สนุกไว้ดังนี้

1. สอนจากสิ่งที่กำลังสนใจตามธรรมชาติและสื่อมวลชนที่ใกล้ตัว
2. สอนสิ่งที่นักเรียนรู้จักดีแล้ว เช่น ชื่อ-สกุล นำมาสัมพันธ์เนื้อหาหลักการเรียน เรื่องไวยากรณ์ คำเป็น คำตาย
3. สอนให้ชัดกับความจริง เช่น เอาตัวละครในวรรณคดีมาเขียนประโยคทำให้ สนุกสนานและให้ความรู้ทางหลักภาษาไปด้วย
4. สอนให้มีการเล่นทายปัญหาและเล่นคำสัมผัส เช่น ทายปัญหาพยางค์ของ เล่นคำ สัมผัสหลายพยางค์ เป็นต้น
5. สอนสรุปหลักเกณฑ์ ให้นักเรียนจดบันทึกเองหรือย่อหลักเกณฑ์ให้จด
6. จัดทำสื่อการสอนโดยใช้บัตรคำ แผนภูมิ ฯลฯ
7. สอนให้รู้จักสังเกตพิจารณาและเก็บรวบรวม เช่น การแบ่งกลุ่มเพื่อรวบรวม : คำสามัญนาม วิสามานยนามจากหนังสือเรียนภาษาไทย ช่วยกันทำศัพทานุกรม ต่อคำสัมผัส โดยยกคำที่น่าสนใจและสนุกสนาน

โดยสรุปการจัดการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาทักษะการใช้ภาษาไทย สอนโดยแบบ บรรยาย นิรนัย อุปนัย อภิปราย กระบวนการกลุ่ม การแก้ปัญหา บูรณาการ และการใช้สื่อ

2.2.5 การจัดการเรียนการสอนวรรณคดีและวรรณกรรม

นักการศึกษาหลายท่านได้ให้ความหมายและแนวทางในการเรียนการสอน เพื่อพัฒนาการสอนวรรณคดีและวรรณกรรม ไว้ดังนี้

รีนฤทัย สัจจพันธ์ (2549) ได้ให้ความหมายของวรรณคดี คือ งานประพันธ์ที่แสดง ความรู้สึกนึกคิดของมนุษย์อย่างมีศิลปะ งานประพันธ์ที่สืบทอดกันมาช้านาน มีเวลาเป็นเครื่องตัดสิน และมีผู้ยกย่องคุณค่าเป็นที่ประจักษ์อย่างกว้างขวางมักได้รับการเรียกขานว่าวรรณคดี ส่วนงานประพันธ์ในรูปแบบอย่างใหม่ซึ่งปรากฏนับตั้งแต่สมัยรัชกาลที่ 5 เป็นต้นมา มีคุณค่าในฐานะเป็นงานประพันธ์ร่วมสมัย เรียกว่า วรรณกรรม ซึ่งสอดคล้องกับ กาญจนา วิชญาปกรณ์ (2542) ที่กล่าวว่า วรรณคดี คืองานประพันธ์ที่ ผู้แต่งถ่ายทอดอารมณ์ความรู้สึกนึกคิด ตลอดจนประสบการณ์ต่างๆ ด้วยศิลปะการประพันธ์ ซึ่งส่งผลให้ ผู้อ่านเกิดจินตนาการและสะท้อนอารมณ์ไปตามเจตนาที่ผู้แต่งต้องการ งานประพันธ์เรื่องใดจะได้รับการยกย่องมากน้อยเพียงใด ย่อมขึ้นอยู่กับวรรณศิลป์เป็นสำคัญ

โดยสรุป วรรณคดี หมายถึง หนังสือที่ได้รับการยกย่องแล้วจากกลุ่มคนที่น่าว่าเป็นคนชั้นนำในวงการหนังสือ มีนัยลึกลงไปอีกว่ามีคุณค่าสูงส่งเข้าขั้นวรรณศิลป์ คือเป็นแบบอย่างที่ยกย่องเชิดชู มุ่งให้ความเพลิดเพลิน ความคิดและอารมณ์ต่าง ๆ ตามผู้เขียน มีความงาม

ส่วนคำว่า วรรณกรรม มีผู้ให้ความหมายไว้ ดังนี้

บุญยืน จุลทอง (2542) ได้ให้ความหมายของวรรณกรรมไว้ว่า วรรณกรรม หมายถึง หนังสือทั่ว ๆ ไปไม่จำกัดว่าเป็นหนังสือประเภทหนึ่งโดยเฉพาะจะอยู่ในรูปของร้อยแก้ว หรือร้อยกรองเป็นสารคดี นวนิยาย เรื่องสั้น แผ่นปลิว บทละคร บทโทรทัศน์ คำอวยพร เรียงความ บทความ จดหมายเหตุ บันทึกร อนุทิน ชีวประวัติ บทวิจารณ์ บทเพลง ตลอดจนคอลัมน์ต่าง ๆ ในหนังสือพิมพ์ และฉวีวรรณ คูหาภินนทร์ (2545) ได้กล่าวถึงวรรณกรรมไว้ว่า วรรณกรรม หมายถึง ทรัพยากรสารสนเทศที่แต่งหรือผลิตขึ้นมา ทั้งแต่งดีหรือไม่ดี ซึ่งมีความเห็นแนวเดียวกับ จันทรา ภูเงิน (2549) ที่กล่าวว่า วรรณกรรม หมายถึง งานเขียนที่เกิดขึ้นจากความคิดความรู้สึกและประสบการณ์ของผู้เขียนเพื่อถ่ายทอดไปยังผู้อ่านซึ่งมีรูปแบบเนื้อหาและกลุ่มผู้อ่านที่แตกต่างกันออกไป เช่น วรรณกรรมเด็กซึ่งผู้เขียนมีจุดมุ่งหมาย เพื่อให้เกิดความสนุกสนานเพลิดเพลินและได้รับความบันเทิง โดยเนื้อหาสาระเกิดจากจินตนาการ ของผู้เขียนหรือเป็นเรื่องสมมติที่สร้างขึ้นจากเค้าโครงและเหตุการณ์ต่าง ๆ อาจไม่ต้องคำนึงถึงความเป็นจริง เพียงแต่ให้เกิดความสมจริงและมีเหตุผล อีกทั้งต้องสอดคล้องกับประสบการณ์ และความสนใจของผู้อ่าน

โดยสรุป วรรณกรรม จึงหมายถึง งานเขียนทุกชนิดที่สร้างสรรค์ขึ้นในรูปแบบต่าง ๆ เช่น ในรูปของร้อยกรอง เช่น โคลง ฉันท์ กาพย์ กลอนร่าย หรือ อยู่ในรูปของร้อยแก้ว เช่น ตำราเรียน หนังสืออ้างอิง บทความ สารคดี นวนิยาย เรื่องสั้น เรียงความบทละคร บทโทรทัศน์ ตลอดจนคอลัมน์ต่าง ๆ ในหนังสือพิมพ์วารสาร นิตยสาร เป็นต้น

การสอนวรรณคดีและวรรณกรรมจึงเป็นการสอนให้ผู้เรียนสามารถเข้าถึงสารที่ผู้เขียนนำเสนอซึ่งมีผู้เสนอแนวทางในการจัดกิจกรรมเกี่ยวกับการสอนวรรณคดีและวรรณกรรมไว้ ดังนี้

สุทธิวงศ์ พงศ์ไพบูลย์ (2551) ให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับแนวคิดในการจัดการเรียนรู้ เพื่อให้นักเรียนเข้าถึง วรรณคดีและวรรณกรรม สรุปได้ ดังนี้

1. ด้านเนื้อเรื่อง ต้องให้นักเรียนเข้าใจเนื้อเรื่องโดยรวมทั้งหมด โดยการให้นักเรียนอ่านมาล่วงหน้า นอกจากนี้ยังต้องพิจารณาศิลปะการประพันธ์ การตีความ เพื่อให้เกิดความซาบซึ้งในวรรณคดี รวมถึงอธิบายลักษณะนิสัยของตัวละครด้วย

2. ด้านคำศัพท์ การศึกษาด้านคำศัพท์ มิใช่เพียงแต่ให้ทราบว่าศัพท์คำใดมีความหมายว่าอย่างไร ควรฝึกให้นักเรียนสังเกตภาษากริยาว่าแตกต่างจากภาษาสามัญอย่างไร ศัพท์นั้นมีความงามและแฝงภูมิปัญญาอะไรไว้บ้าง

3. ด้านฉันทลักษณ์ ฝึกให้วิเคราะห์ศิลปะการประพันธ์ และพิจารณาความเหมาะสมระหว่างเนื้อหากับฉันทลักษณ์

4. ด้านการอ่านทำนองเสนาะ ควรให้นักเรียนได้ฟังทำนองที่ถูกต้อง ไพเราะ เพื่อช่วยให้เกิดความซาบซึ้งในบทร้อยกรอง แต่ไม่ควรบังคับให้นักเรียนอ่านทำนองเสนาะ เพราะจะทำให้ นักเรียนมีเจตคติที่ไม่ดีต่อวรรณคดีไทย

5. ด้านเกร็ดความรู้ที่สอดแทรกอยู่ในวรรณคดี ความรู้ที่เป็นเกร็ดประกอบ เช่น ภูมิหลังของวรรณคดี เจตคติของกวี อิทธิพลของสังคมที่มีต่อแนวคิดของกวี การสอนด้านเกร็ดความรู้ที่ สอดแทรกอยู่ในวรรณคดีควรเปิดโอกาสให้นักเรียนร่วมวิเคราะห์ วิจัย

ศรีวิไล ดอกจันทร์ (2539) และ ผาสุก มุทเมธา (2540) มีความเห็นตรงกันว่า การสอนวรรณคดีและวรรณกรรม ควรศึกษาสิ่งต่อไปนี้

1. ลักษณะคำประพันธ์ ผู้เรียนวรรณคดีควรทำความเข้าใจทั้งร้อยแก้วและ ร้อยกรองในเรื่องของความเหมาะสมระหว่างลักษณะคำประพันธ์กับเรื่องราว

2. ผู้แต่ง ผู้เรียนควรได้เรียนรู้ประวัติส่วนตัวและการทำงานของผู้แต่ง ซึ่งจะทำให้ เข้าใจผลงานนั้น ๆ ได้ดียิ่งขึ้น

3. เนื้อเรื่อง ควรให้ความสนใจทั้งตัวเรื่องและเบื้องหลังของเรื่อง และควรพิจารณา ว่าเนื้อเรื่องที่น่ามาเรียบเรียงนั้นได้มาอย่างไร เพราะตามปกติย่อมได้เนื้อเรื่องมาจาก 2 ทาง คือ ได้มาจาก จินตนาการ หรือ ได้มาจากสิ่งแวดล้อม

4. การดำเนินเรื่อง ควรศึกษาเพื่อวิเคราะห์ลักษณะการดำเนินเรื่องให้ได้

5. รสวรรณคดี ผู้เรียนไม่อาจละเลยการศึกษารสของวรรณคดีได้ เพราะจะทำให้ การศึกษารณคดีและวรรณกรรมไม่สมบูรณ์

3. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสังเคราะห์งานวิจัย

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสังเคราะห์งานวิจัย สาขาการสอนภาษาไทย รวม 5 เรื่อง คือ งานวิจัยของสุทธา รัตนศักดิ์ (2544) ภัคดี รักษาพันธุ์ (2547) ปวีณรัฐณ์ เล็กสมสันต์ (2550) อมรชัย คหกิจโกศล (2560) และอภิรักษ์ อนุมาน วรรณมา บัวเกิด ธนรัชฎ์ ศิริสวัสดิ์ และสุวรรณี ยะการ (2561) มีวัตถุประสงค์ที่สอดคล้องกันเพื่อศึกษาคุณลักษณะของวิทยานิพนธ์และเพื่อสังเคราะห์วิทยานิพนธ์ งานวิจัยทั้ง 5 เรื่อง มี 2 เรื่อง ที่มีปีพิมพ์เผยแพร่ใกล้เคียงกัน คือ อมรชัย คหกิจโกศล (2560) เลื่องงานวิจัย ที่พิมพ์เผยแพร่ระหว่าง พ.ศ. 2539 – 2556 จำนวน 93 เรื่อง เป็นงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสังเคราะห์ วิทยานิพนธ์ระดับมหาบัณฑิต สาขาการสอนภาษาไทย มหาวิทยาลัยศิลปากร อภิรักษ์ อนุมาน วรรณมา บัวเกิด ธนรัชฎ์ ศิริสวัสดิ์ และสุวรรณี ยะการ (2561) เลื่องงานวิจัยที่พิมพ์เผยแพร่ระหว่าง พ.ศ. 2538 – 2556 จำนวน 157 เรื่อง เป็นวิทยานิพนธ์และการศึกษาค้นคว้าอิสระ ระดับบัณฑิตศึกษา แขนงวิชาหลักสูตรและ การสอน วิชาเอกภาษาไทย สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ส่วนงานของ

สุทธา รัตนศักดิ์ (2544) เลือกลงงานวิจัยที่พิมพ์เผยแพร่ระหว่าง พ.ศ. 2536 – 2543 จำนวน 83 เรื่อง เป็นงานวิจัยเกี่ยวกับสาขาวิชาการสอนภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ งานของ ภักดี รักษาพันธุ์ (2547) เลือกลงงานวิจัยที่พิมพ์เผยแพร่ระหว่าง พ.ศ. 2533 – 2545 จำนวน 170 เรื่อง เป็นงานวิจัยเกี่ยวกับการสังเคราะห์วิทยานิพนธ์ด้านการสอนภาษาไทย วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น และงานของ ปวีณรัฐณ์ เล็กสมสันต์ (2550) เลือกลงงานวิจัยที่พิมพ์เผยแพร่ระหว่าง พ.ศ. 2542 – 2550 จำนวน 101 เรื่อง เป็นงานวิจัยเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ระดับมัธยมศึกษา การสังเคราะห์งานวิจัยทั้ง 5 เรื่อง เป็นการสังเคราะห์เชิงคุณภาพ (qualitative synthesis)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยสามเรื่อง (ภักดี รักษาพันธุ์, 2547; ปวีณรัฐณ์ เล็กสมสันต์, 2550; อมรชัย คหกิจโกศล, 2560) เป็นแบบประเมินคุณภาพงานวิจัยและแบบสรุปคุณลักษณะของงานวิจัย ส่วนงานวิจัยอีก 1 เรื่อง (สุทธา รัตนศักดิ์, 2544) ใช้เฉพาะแบบสรุปคุณลักษณะงานวิจัย และมีงานวิจัยอีก 1 เรื่อง (อภิรักษ์ อนุชานัน วรรณ บัวเกิด ธนรัชฎ์ ศิริสวัสดิ์ และสุวรรณี ยะการ, 2561) ใช้แบบสังเคราะห์งานวิจัย และแนวการสนทนากลุ่ม การวิเคราะห์ข้อมูลที่ใช้ในการวิจัยทั้ง 5 เรื่อง ใช้คำร้อยละ และการวิเคราะห์เนื้อหา

ผลการวิจัยทั้ง 5 เรื่อง มี 2 เรื่องที่สอดคล้องกันคือ งานของสุทธา รัตนศักดิ์ (2544) พบว่า เนื้อหาของงานวิจัยเป็นเชิงการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้วยวิธีการสอนมากที่สุด จำนวน 37 เรื่อง วิธีสอนทุกวิธีทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง และสูงกว่าผู้เรียนตามวิธีสอนแบบปกติ ส่วนสื่อการเรียนการสอนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐานทุกสื่อ และทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง และสูงกว่าผู้เรียนโดยไม่ได้ใช้สื่อการสอน และงานวิจัยของภักดี รักษาพันธุ์ (2547) พบว่า งานวิจัยเชิงทดลองเปรียบเทียบระหว่างการทดลองก่อนเรียนและหลังเรียน จากวิทยานิพนธ์ จำนวน 17 เล่ม ที่ศึกษาเนื้อหาเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ด้วยวิธีการสอนโดยใช้แบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา ผลสังเคราะห์ พบว่า ทำให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยสูงกว่าการสอนตามปกติ โดยมีค่าเฉลี่ยของผล เท่ากับ 2.714 และ 1.813 เท่าของส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานรวมระหว่างกลุ่มดังกล่าวตามลำดับ ส่วนงานวิจัยเชิงทดลองเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม จากวิทยานิพนธ์ จำนวน 25 เล่ม ที่ศึกษาเนื้อหาเกี่ยวกับการศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้วยวิธีการสอนแบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน วิธีการสอนโดยใช้แบบฝึกทักษะ วิธีการสอนโดยใช้ เกม เพลง วิธีการสอนโดยใช้ภาพการ์ตูน ภาพเสมือนจริงเป็นสื่อในการสอนและวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ โดยทำให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยสูงกว่าการสอนตามปกติ โดยมีค่าเฉลี่ยของขนาดผล เท่ากับ 0.74, 0.98, 0.55, 0.86 และ 1.99 เท่าของส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานรวมระหว่างกลุ่มดังกล่าวตามลำดับ

สำหรับงานวิจัยของอมรชัย คหกิจโกศล (2560) พบว่า รูปแบบการเรียนการสอนที่มีการศึกษามากที่สุด คือ รูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นการบูรณาการ ร้อยละ 39.52 รองลงมาคือ รูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นการพัฒนาด้านทักษะพิสัย ร้อยละ 32.54 ส่วนเนื้อหาที่ทำวิจัยมากที่สุดในการสอนสาระที่ 1 การอ่าน คือ การอ่านอย่างมีวิจารณญาณ ร้อยละ 18.62 รองลงมาคือ การอ่านจับใจความสำคัญ ร้อยละ 35.29 สาระที่ 2 การเขียน คือ การเขียนสะกดคำ ร้อยละ 36.84 รองลงมาคือ การเขียนความเรียง ร้อยละ 31.58 สาระที่ 3 การฟัง การดู และการพูด คือ การฟังอย่างมีวิจารณญาณ ร้อยละ 75.00 รองลงมาคือ การดูอย่างมีวิจารณญาณ ร้อยละ 25.00 สาระที่ 4 หลักการใช้ภาษาไทย คือ คำในภาษาไทย ร้อยละ 50.00 รองลงมาคือ หลักการใช้ภาษา ร้อยละ 28.57 สาระที่ 5 วรรณคดีและวรรณกรรม คือ วรรณกรรมท้องถิ่น ร้อยละ 57.90 รองลงมาคือ วรรณคดี ร้อยละ 36.84 งานวิจัยของปวีณรัฐณ์ เล็กสมสันต์ (2550) พบว่า งานวิจัยส่วนใหญ่พิมพ์เผยแพร่ในปี พ.ศ. 2547 มากที่สุด ประเด็นวิจัยมุ่งเน้นสาระการอ่านมากที่สุด ในส่วนระเบียบวิธีวิจัยเป็นวิจัยเชิงกึ่งทดลองมากที่สุดและมีการตั้งสมมติฐานแบบทางเดียว เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยมากที่สุด คือ แบบทดสอบ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลมากที่สุด ได้แก่ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ในด้านเชิงคุณภาพของงานวิจัยพบว่า เป็นการจัดกิจกรรมพัฒนาทักษะการอ่านมากที่สุด รองลงมาเป็นการจัดกิจกรรมพัฒนาทักษะการเขียน ทักษะการฟัง การดู และการพูด หลักภาษา การเรียนการสอนวรรณคดีและวรรณกรรมตามลำดับ

ส่วนงานวิจัยของอภิรักษ์ อนุษะมาน วรรณภา บัวเกิด ธนรัชฎ์ ศิริสวัสดิ์ และสุวรรณี ยะหะการ (2561) พบว่า งานวิจัยส่วนใหญ่เป็นการวิจัยเชิงทดลอง สมมติฐานการวิจัยเป็นแบบมีทิศทาง การออกแบบงานวิจัยส่วนใหญ่เป็นแบบ one – group pretest – posttest design จำนวนตัวแปรตามส่วนใหญ่มี 2 ตัวแปร เครื่องมือการวิจัยส่วนใหญ่เป็นแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ แบบทดสอบตรวจสอบคุณภาพความเที่ยงโดยใช้วิธี KR – 20 ความตรงของแบบทดสอบที่ใช้มากที่สุด คือ การวิเคราะห์ความตรงเชิงเนื้อหา วัดดูประสงค์ การวิจัยส่วนใหญ่เป็นการเปรียบเทียบระหว่างก่อนและหลังการทดลอง สถิติที่ใช้สำหรับการวิจัยเชิงทดลองมากที่สุดเป็นแบบ t -test dependent งานวิจัยในกลุ่มวิทยานิพนธ์ส่วนใหญ่เป็นการศึกษาด้านสื่อ นวัตกรรมและแหล่งเรียนรู้มากที่สุด รองลงมาคือ ด้านการสอน ส่วนการศึกษาค้นคว้าอิสระส่วนใหญ่เป็นด้านสื่อ นวัตกรรมและแหล่งเรียนรู้มากที่สุด เช่นกัน

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การสังเคราะห์งานวิจัยเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนภาษาไทย สาขาการสอนภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ผู้วิจัยดำเนินการวิจัย ดังนี้

1. ประชากร
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การวิเคราะห์ข้อมูล

1. ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ วิทยานิพนธ์และการศึกษาค้นคว้าอิสระ ระดับมหาบัณฑิต ที่ศึกษาเกี่ยวกับ การจัดการเรียนการสอนภาษาไทย สาขาวิชาการสอนภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2550 – 2558 จำนวน 102 เรื่อง

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย มี 2 ฉบับ ได้แก่ แบบประเมินคุณภาพงานวิจัย และแบบสรุปคุณลักษณะของงานวิจัย โดยมีขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือ ดังนี้

2.1 แบบประเมินคุณภาพงานวิจัย

2.1.1 ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสังเคราะห์งานวิจัยเพื่อเป็นแนวทางในการสร้างเครื่องมือ ซึ่งมีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ (Rating Scale) ของลิเคิร์ต (Likert) โดยมีเกณฑ์การพิจารณาตัดสินคุณภาพงานวิจัย ดังนี้

5 หมายถึง งานวิจัยมีรายละเอียดที่เกี่ยวข้องกับเนื้อหาถูกต้องชัดเจนอยู่ในระดับดีมาก

4 หมายถึง งานวิจัยมีรายละเอียดที่เกี่ยวข้องกับเนื้อหาถูกต้องชัดเจนอยู่ในระดับดี

- 3 หมายถึง งานวิจัยมีรายละเอียดที่เกี่ยวข้องกับเนื้อหาถูกต้องชัดเจนอยู่ในระดับปานกลาง
- 2 หมายถึง งานวิจัยมีรายละเอียดที่เกี่ยวข้องกับเนื้อหาถูกต้องชัดเจนอยู่ในระดับพอใช้
- 1 หมายถึง งานวิจัยมีรายละเอียดที่เกี่ยวข้องกับเนื้อหาถูกต้องชัดเจนอยู่ในระดับปรับปรุง

จากนั้นผู้วิจัยรวบรวมคะแนนทั้งหมด 100 คะแนน คิดเป็นค่าร้อยละ และพิจารณาจำแนกคุณภาพงานวิจัย ดังนี้

เกณฑ์คุณภาพ

ดีมาก	ได้คะแนนในช่วงร้อยละ	90 – 100	คะแนน
ดี	ได้คะแนนในช่วงร้อยละ	80 – 89	คะแนน
ปานกลาง	ได้คะแนนในช่วงร้อยละ	70 – 79	คะแนน
พอใช้	ได้คะแนนในช่วงร้อยละ	60 – 69	คะแนน
ปรับปรุง	ได้คะแนนในช่วงร้อยละ	60	คะแนน

ซึ่งเกณฑ์ในการคัดเลือกงานวิจัยที่นำมาสังเคราะห์ครั้งนี้ ใช้ระดับคุณภาพ ดีขึ้นไป แบบประเมินคุณภาพงานวิจัยปรากฏในภาคผนวก ก

2.1.2 นำแบบประเมินคุณภาพงานวิจัยเสนออาจารย์ที่ปรึกษา เพื่อตรวจสอบความครอบคลุมและความชัดเจนของเครื่องมือ

2.1.3 นำแบบประเมินคุณภาพงานวิจัยไปใช้ในการคัดเลือกงานวิจัยที่มีคุณภาพมาสังเคราะห์

2.2 แบบสรุปคุณลักษณะของงานวิจัย

2.2.1 ผู้วิจัยศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสังเคราะห์งานวิจัย เป็นแนวทางในการสร้างแบบสรุปคุณลักษณะของงานวิจัย

2.2.2 ผู้วิจัยสร้างแบบสรุปคุณลักษณะของงานวิจัยโดยดัดแปลงจากงานวิจัยของ ปวงรัฐพันธุ์ เล็กสมสันติ (2550) โดยแบ่งออกเป็น 3 ตอน คือ

ตอนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐานของงานวิจัย ประกอบด้วย ชื่อผู้วิจัย ชื่องานวิจัย ปีที่พิมพ์เผยแพร่

ตอนที่ 2 ระเบียบวิธีวิจัย ประกอบด้วย ประเภทของการวิจัย สมมติฐานการวิจัย รูปแบบ การวิจัย แบบแผนการวิจัย จำนวนกลุ่มตัวอย่าง การได้มาของกลุ่มตัวอย่าง ระดับการศึกษาของกลุ่มตัวอย่าง สารการเรียนรู้ ตัวแปรต้น ตัวแปรตาม เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 3 ผลการวิจัย ประกอบด้วย วัตถุประสงค์ของการวิจัย ผลของการวิจัย

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

3.1 ผู้วิจัยสำรวจรายชื่อวิทยานิพนธ์ และ การศึกษาค้นคว้าอิสระ สาขาการสอนภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ที่พิมพ์เผยแพร่ระหว่าง ปี พ.ศ. 2550 – พ.ศ. 2558

3.2 ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลวิทยานิพนธ์ จากฐานข้อมูลวิทยานิพนธ์อิเล็กทรอนิกส์ (e - Theses) ของมหาวิทยาลัยเชียงใหม่

3.3 คัดเลือกงานวิจัยที่รวบรวมได้โดยใช้แบบประเมินคุณภาพงานวิจัย ได้งานวิจัย เกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย สาขาวิชาการสอนภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ จำนวน 102 เรื่อง ตรงตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ ดังนี้

3.3.1 เป็นวิทยานิพนธ์ และ การศึกษาค้นคว้าอิสระ ฉบับเต็มจาก สาขาวิชาการสอนภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ที่ศึกษาเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2550 – พ.ศ. 2558

3.3.2 ทำการบันทึกข้อมูลงานวิจัยที่เก็บรวบรวม โดยใช้แบบสรุปคุณลักษณะของงานวิจัย

3.3.3 นำผลที่ได้จากการบันทึกข้อมูล มาวิเคราะห์ต่อไป

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูล ดำเนินการใน 2 ลักษณะ คือ

4.1 ข้อมูลจากแบบสรุปคุณลักษณะของงานวิจัย ตอนที่ 1 และ ตอนที่ 2 ซึ่งเป็นข้อมูลพื้นฐานของงานวิจัยและระเบียบวิธีวิจัย วิเคราะห์ข้อมูลโดยการแจกแจงความถี่ และร้อยละ

4.2 ข้อมูลเกี่ยวจากแบบสรุปคุณลักษณะของงานวิจัย ตอนที่ 3 ซึ่งเป็นข้อมูลเกี่ยวกับผลการวิจัย ใช้สังเคราะห์เชิงคุณภาพโดยการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) และสรุปประเด็นหลักของงานวิจัย

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การสังเคราะห์งานวิจัยครั้งนี้ เป็นการสังเคราะห์งานวิจัยเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนภาษาไทย สาขาการสอนภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ระหว่างปี พ.ศ. 2550 – พ.ศ. 2558 จำนวน 102 เรื่อง ที่พิมพ์เผยแพร่ในฐานข้อมูลวิทยานิพนธ์อิเล็กทรอนิกส์ (e - Theses) ของมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ด้วยวิธีการสังเคราะห์เชิงคุณภาพ โดยมีความมุ่งหมายเพื่อ ศึกษา รวบรวม วิเคราะห์ข้อมูลที่เป็นคุณลักษณะของงานวิจัยและสังเคราะห์สาระสำคัญของผลการวิจัย เสนอผลการสังเคราะห์งานวิจัยออกเป็น 2 ตอน คือ

ตอนที่ 1 ผลการศึกษาคุณลักษณะของงานวิจัย

ตอนที่ 2 ผลการสังเคราะห์เชิงคุณภาพของงานวิจัย

ซึ่งแต่ละตอน มีรายละเอียด ดังนี้

ตอนที่ 1 ผลการศึกษาคุณลักษณะของงานวิจัย

ตารางที่ 4.1 จำนวนและร้อยละของปีที่พิมพ์เผยแพร่งานวิจัย

ปีที่พิมพ์เผยแพร่	จำนวน	ร้อยละ
พ.ศ. 2550	7	6.86
พ.ศ. 2551	11	10.78
พ.ศ. 2552	8	7.84
พ.ศ. 2553	11	10.78
พ.ศ. 2554	23	22.56
พ.ศ. 2555	18	17.66
พ.ศ. 2556	12	11.76
พ.ศ. 2557	5	4.90
พ.ศ. 2558	7	6.86
รวม	102	100

จากตารางที่ 4.1 พบว่า ปีที่มีจำนวนงานวิจัยพิมพ์เผยแพร่มากที่สุด คือ พ.ศ. 2554 มีจำนวน 23 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 22.56 รองลงมาคือ พ.ศ. 2555 จำนวน 18 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 17.66

ตารางที่ 4.2 จำนวนและร้อยละของประเภทของการวิจัย

ประเภทของงานวิจัย	จำนวน	ร้อยละ
วิทยานิพนธ์	78	76.47
การศึกษาค้นคว้าอิสระ	24	23.53
รวม	102	100

จากตารางที่ 4.2 พบว่า ประเภทของงานวิจัยส่วนใหญ่ เป็นงานวิทยานิพนธ์ มีจำนวน 78 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 76.47 รองลงมาคืองานวิจัยประเภทการศึกษาค้นคว้าอิสระ จำนวน 24 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 23.53

ตารางที่ 4.3 จำนวนและร้อยละของสมมติฐานการวิจัย

สมมติฐานการวิจัย	จำนวน	ร้อยละ
สมมติฐานแบบทางเดียว	51	50.00
สมมติฐานแบบสองเดียว	2	1.96
ไม่ปรากฏสมมติฐาน	49	48.04
รวม	102	100

จากตารางที่ 4.3 พบว่า งานวิจัยส่วนใหญ่มีการตั้งสมมติฐานการวิจัยแบบทางเดียว จำนวน 51 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 50.00 รองลงมาคืองานวิจัยที่ไม่มีการตั้งสมมติฐานการวิจัย มีจำนวน 49 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 48.04

ตารางที่ 4.4 จำนวนและร้อยละของรูปแบบการวิจัย

รูปแบบการวิจัย	จำนวน	ร้อยละ
การวิจัยเชิงสำรวจ	4	3.92
การวิจัยเชิงทดลอง	65	63.73
การวิจัยและพัฒนา	33	32.35
รวม	102	100

จากตารางที่ 4.4 พบว่า งานวิจัยส่วนใหญ่ใช้รูปแบบการวิจัยเชิงทดลอง มีจำนวน 65 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 63.73 รองลงมาใช้รูปแบบการวิจัยที่เป็นการวิจัยและพัฒนา จำนวน 33 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 32.35 ส่วนงานวิจัยเชิงสำรวจ มี 4 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 3.92

ตารางที่ 4.5 จำนวนและร้อยละของแบบแผนการวิจัย

แบบแผนการวิจัย	จำนวน	ร้อยละ
One – Group Pretest – Posttest Design	87	88.78
Pretest – Posttest Control Group Design	4	4.08
One – Shot Case Design	7	7.14
รวม	98	100

จากตารางที่ 4.5 พบว่า งานวิจัยส่วนใหญ่มีแบบแผนการวิจัยแบบ One – Group Pretest – Posttest Design มีจำนวน 87 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 88.78 รองลงมาคือ One – Shot Case Design มีจำนวน 7 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 7.14 ส่วนงานวิจัยที่มีแบบแผนการวิจัยแบบ Pretest – Posttest Control Group Design จำนวน 4 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 4.08

ตารางที่ 4.6 จำนวนและร้อยละของจำนวนกลุ่มตัวอย่าง

จำนวนกลุ่มตัวอย่าง	จำนวน	ร้อยละ
1 กลุ่ม	97	95.10
2 กลุ่ม	5	4.90
รวม	102	100

จากตารางที่ 4.6 พบว่า งานวิจัยส่วนใหญ่เป็นงานวิจัยที่มีกลุ่มตัวอย่าง 1 กลุ่ม มีจำนวน 97 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 95.10 รองลงมาคือ งานวิจัยที่มีกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่ม จำแนกเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม มีจำนวน 5 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 4.90

ตารางที่ 4.7 จำนวนและร้อยละของการได้มาของกลุ่มตัวอย่าง

การได้มาของกลุ่มตัวอย่าง	จำนวน	ร้อยละ
การสุ่มอย่างง่าย	14	13.73
การสุ่มแบบกลุ่ม	10	9.80
การสุ่มแบบแบ่งชั้น	3	2.94
การสุ่มแบบหลายขั้นตอน	2	1.96
การเลือกแบบเจาะจง	71	69.61
การเลือกแบบโควตา	2	1.96
รวม	102	100

จากตารางที่ 4.7 พบว่า งานวิจัยส่วนใหญ่ใช้การเลือกแบบเจาะจง (purposive sampling) มีจำนวน 71 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 69.61 รองลงมาคือ การสุ่มอย่างง่าย (simple random sampling) จำนวน 14 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 13.73 การสุ่มแบบกลุ่ม (cluster sampling) จำนวน 10 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 9.80

ตารางที่ 4.8 จำนวนและร้อยละของระดับการศึกษาของกลุ่มตัวอย่าง

ระดับการศึกษาของกลุ่มตัวอย่าง	จำนวน	ร้อยละ
ปฐมวัย	1	0.98
ประถมศึกษา	33	32.35
มัธยมศึกษา	47	46.08
ประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.)	2	1.96
อุดมศึกษา	3	2.94
อื่นๆ	16	15.69
รวม	102	100

จากตารางที่ 4.8 พบว่า งานวิจัยส่วนใหญ่ศึกษากับนักเรียนระดับมัธยมศึกษา มีจำนวน 47 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 46.08 รองลงมาศึกษากับนักเรียนระดับประถมศึกษา จำนวน 33 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 32.35 ขณะเดียวกันก็พบว่าม้งงานวิจัยจำนวน 16 เรื่อง ที่ไม่ได้ใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนไทย แต่ใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นชาวต่างชาติ แบ่งเป็นระดับมัธยมศึกษา จำนวน 1 เรื่อง และระดับอุดมศึกษา จำนวน 15 เรื่อง

ตารางที่ 4.9 จำนวนและร้อยละของระดับการศึกษาของกลุ่มตัวอย่างจำแนกชั้นปี

ระดับการศึกษาของกลุ่มตัวอย่างจำแนกชั้นปี	จำนวน	ร้อยละ
ปฐมวัย	1	0.98
ประถมศึกษา	33	32.35
ชั้นปีที่ 1	2	1.96
ชั้นปีที่ 2	5	4.90
ชั้นปีที่ 3	10	9.80
ชั้นปีที่ 4	4	3.92
ชั้นปีที่ 5	4	3.92
ชั้นปีที่ 6	6	5.88
ชั้นปีที่ 1 – 3	1	0.98
ชั้นปีที่ 4 – 6	1	0.98

ตารางที่ 4.9 (ต่อ)

ระดับการศึกษาของกลุ่มตัวอย่างจำแนกชั้นปี	จำนวน	ร้อยละ
มัธยมศึกษา	47	46.08
ชั้นปีที่ 1	10	9.80
ชั้นปีที่ 2	6	5.88
ชั้นปีที่ 3	10	9.80
ชั้นปีที่ 4	9	8.82
ชั้นปีที่ 5	7	6.86
ชั้นปีที่ 6	1	0.98
ชั้นปีที่ 1 – 3	1	0.98
ชั้นปีที่ 4 – 6	3	2.94
ประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.)	2	1.96
ชั้นปีที่ 1	2	1.96
อุดมศึกษา	3	2.94
ชั้นปีที่ 1	2	1.96
ชั้นปีที่ 4	1	0.98
อื่นๆ	16	15.69
รวม	102	100

จากตารางที่ 4.9 พบว่า งานวิจัยที่ศึกษากับกลุ่มตัวอย่างนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาส่วนใหญ่นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาชั้นปีที่ 3 จำนวน 10 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 9.80 งานวิจัยที่ศึกษากับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาส่วนใหญ่นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 1 และ ชั้นปีที่ 3 จำนวน 10 เรื่อง เท่ากัน คิดเป็นร้อยละ 9.80

ตารางที่ 4.10 จำนวนและร้อยละของการจำแนกตัวแปรต้น

ตัวแปรต้น	จำนวน	ร้อยละ
การใช้รูปแบบการสอน	59	59.00
การใช้หนังสือประกอบการเรียน	5	5.00
การใช้แบบฝึก / ชุดฝึก	12	12.00
การใช้ชุดการสอน / ชุดกิจกรรม	18	18.00
การใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน / บทเรียนสำเร็จรูป	6	6.00
รวม	100	100

จากตารางที่ 4.10 พบว่า ตัวแปรต้นที่ผู้วิจัยศึกษาส่วนใหญ่ คือ การใช้รูปแบบการสอน มีจำนวน 59 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 59.00 รองลงมาคือ การใช้ชุดการสอน / ชุดกิจกรรม จำนวน 18 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 18.00

ในส่วนของการใช้รูปแบบการสอน จำแนกตามรูปแบบของรองศาสตราจารย์ ดร. ทิศนา ขัมมณี แบ่งออกเป็น 4 รูปแบบ ตามดังแสดงได้ในตารางที่ 4.11 ต่อไปนี้

ตารางที่ 4.11 จำนวนและร้อยละของรูปแบบการเรียนการสอน

รูปแบบการเรียนการสอน	จำนวน	ร้อยละ
เน้นพัฒนาด้านพุทธิพิสัย (Cognitive Domain)	7	11.86
เน้นการพัฒนาด้านจิตพิสัย (Affective Domain)	4	6.78
เน้นการพัฒนาทักษะกระบวนการ (Process Skill)	36	61.02
เน้นการบูรณาการ (Integration)	12	20.34
รวม	100	100

จากตารางที่ 4.11 พบว่า รูปแบบการเรียนการสอนที่มีผู้วิจัยศึกษาส่วนใหญ่ คือ รูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นการพัฒนาทักษะกระบวนการ (Process Skill) มีจำนวน 36 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 61.02 รองลงมาคือ รูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นการบูรณาการ (Integration) 12 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 20.34 รูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นพัฒนาด้านพุทธิพิสัย (Cognitive Domain) จำนวน 7 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 11.86 ส่วนรูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นการพัฒนาด้านจิตพิสัย (Affective Domain) มีจำนวน 4 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 6.78

ตารางที่ 4.12 จำนวนและร้อยละของการจำแนกตัวแปรตาม

ตัวแปรตาม	จำนวน	ร้อยละ
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	96	74.42
- สาระที่ 1 การอ่าน	32	24.81
- สาระที่ 2 การเขียน	22	17.05
- สาระที่ 3 การฟัง การดู และการพูด	6	4.65
- สาระที่ 4 หลักการใช้ภาษาไทย	26	20.16
- สาระที่ 5 วรรณคดีและวรรณกรรม	10	7.75
ความคิดเห็นของนักเรียน	17	13.18
ความพึงพอใจต่อการเรียน	7	5.43
เจตคติต่อการเรียน	2	1.55
พฤติกรรมของนักเรียน	4	3.10
ตัวแปรตาม	จำนวน	ร้อยละ
ความคิดสร้างสรรค์	3	2.32
รวม		100

จากตารางที่ 4.12 พบว่า ตัวแปรตามส่วนใหญ่ คือ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน มีจำนวน 96 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 74.42 รองลงมาคือ ความคิดเห็นของนักเรียน จำนวน 17 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 13.18

ตารางที่ 4.13 จำนวนและร้อยละของเนื้อหาสาระการเรียนรู้ภาษาไทย

เนื้อหาสาระการเรียนรู้ภาษาไทย	จำนวน	ร้อยละ
สาระเดียว	62	60.79
สาระที่ 1 การอ่าน	16	15.69
สาระที่ 2 การเขียน	14	13.73
สาระที่ 3 การฟัง การดูและการพูด	9	8.82
สาระที่ 4 หลักการใช้ภาษาไทย	13	12.75
สาระที่ 5 วรรณคดีและวรรณกรรม	10	9.80

ตารางที่ 4.13 (ต่อ)

เนื้อหาสาระการเรียนรู้ภาษาไทย	จำนวน	ร้อยละ
มากกว่า 1 สาระ	37	36.27
ทุกกลุ่มสาระ	3	2.94
สาระที่ 1 และ 2	8	7.84
สาระที่ 1 , 2 และ 3	6	5.88
สาระที่ 1 , 2 และ 4	2	1.96
สาระที่ 1 , 2 และ 5	1	0.98
สาระที่ 1 และ 4	5	4.90
สาระที่ 1 , 4 และ 5	1	0.98
สาระที่ 1 และ 5	4	3.92
สาระที่ 2 และ 5	3	2.94
สาระที่ 3 และ 4	1	0.98
สาระที่ 4 และ 5	3	2.94
อื่นๆ	3	2.94
รวม	102	100

จากตารางที่ 4.13 พบว่า เนื้อหาสาระการเรียนรู้แกนกลางที่ผู้วิจัยศึกษาหากจำแนกออกเป็นกลุ่มสาระเดียวและมากกว่า 1 กลุ่มสาระ พบว่า ส่วนใหญ่ คือ กลุ่มสาระเดียว จำนวน 62 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 60.79 ส่วนการวิจัยแบบมากกว่า 1 สาระ มีจำนวน 37 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 36.27 ทั้งนี้มีงานวิจัยจำนวน 3 เรื่อง ที่ไม่ได้อยู่ในขอบข่ายของกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ได้แก่ งานวิจัยของ วันเพ็ญ เดียวสมคิด (2551) เรื่อง “การสอนภาษาไทยเป็นภาษาที่สองตามแนวการสอนแบบโพนิกส์ เพื่อพัฒนาความพร้อมทางภาษาไทยของนักเรียนโรงเรียนอนุบาลบ้านปลาตาว อำเภอแม่แตง จังหวัดเชียงใหม่” เนื่องจากศึกษาในหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย ส่วนอีก 2 เรื่องศึกษาในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2545 (ปรับปรุงพุทธศักราช 2546) ได้แก่ งานวิจัยของ ดวงมณี กันทะยอม (2551) เรื่อง “การใช้แบบฝึกการคิดสร้างสรรค์ในการเขียนความเรียงเชิงสร้างสรรค์สำหรับนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 โรงเรียนพณิชยการเชียงใหม่” และงานวิจัยของ เรืองเดช หนองแส (2555) เรื่อง “การใช้รูปแบบการเรียนการสอนแบบซินเนกติกส์เพื่อพัฒนาความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ”

หากพิจารณาในกลุ่มสาระเดียวแล้วพบว่า ส่วนใหญ่ศึกษาใน สาระที่ 1 การอ่าน มีจำนวน 16 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 15.69 รองลงมาคือ สาระที่ 2 การเขียน จำนวน 14 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 13.73 สาระที่ 4 หลักการใช้ภาษาไทย จำนวน 13 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 12.75 สาระที่ 5 วรรณคดีและวรรณกรรม จำนวน 10 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 9.80 และสาระที่ 3 การฟัง การดู และการพูด จำนวน 9 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 8.82

นอกจากนั้นงานวิจัยที่ศึกษาทุกกลุ่มสาระ มีจำนวน 3 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 2.94 งานวิจัยที่ศึกษาสาระที่ 1 การอ่าน และสาระที่ 2 การเขียน จำนวน 8 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 7.84 งานวิจัยที่ศึกษา สาระที่ 1 การอ่าน สาระที่ 2 การเขียน และสาระที่ 3 การฟัง การดู และการพูด จำนวน 6 เรื่อง คิดเป็น ร้อยละ 5.88

ตารางที่ 4.14 จำนวนและร้อยละของสาระที่ 1 การอ่าน

สาระที่ 1	จำนวน	ร้อยละ
การอ่านจับใจความ	4	25.00
การอ่านตีความ	1	6.25
การอ่านเชิงวิเคราะห์	5	31.25
การอ่านอย่างมีวิจารณญาณ	1	6.25
การอ่านทำนองเสนาะ	1	6.25
การอ่านออกเสียง	4	25.00
รวม	16	100

จากตารางที่ 4.14 พบว่าเนื้อหาสาระการเรียนรู้ภาษาไทย สาระที่ 1 การอ่าน ที่ผู้วิจัยศึกษา มากที่สุด คือ การอ่านเชิงวิเคราะห์ จำนวน 5 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 31.25 รองลงมาคือ การอ่านจับใจความ และการอ่านออกเสียง มีจำนวน 4 เรื่องเท่ากัน คิดเป็นร้อยละ 25.00

ตารางที่ 4.15 จำนวนและร้อยละของสาระที่ 2 การเขียน

สาระที่ 2	จำนวน	ร้อยละ
การเขียนสะกดคำ	3	20.00
การเขียนเรียงความ	3	20.00
การเขียนความเรียง	2	13.33
การเขียนเชิงสร้างสรรค์	2	13.33
การเขียนเล่าเรื่อง	1	6.67
การเขียนสรุปความ	1	6.67
การเขียนเรื่องสั้น	1	6.67
การเขียนสารคดี	1	6.67
การเขียนจดหมาย	1	6.67
รวม	15	100

จากตารางที่ 4.15 พบว่าเนื้อหาสาระการเรียนรู้ภาษาไทย สาระที่ 2 การเขียน ที่ผู้วิจัยศึกษา มากที่สุด คือ การเขียนสะกดคำและการเขียนเรียงความ จำนวน 3 เรื่อง เท่ากัน คิดเป็นร้อยละ 20.00 รองลงมาคือ การเขียนความเรียงและการเขียนเชิงสร้างสรรค์ จำนวน 2 เรื่อง เท่ากัน คิดเป็นร้อยละ 13.33

ตารางที่ 4.16 จำนวนและร้อยละของสาระที่ 3 การฟัง การดู และการพูด

สาระที่ 3	จำนวน	ร้อยละ
การฟัง	5	55.56
การฟังเพื่อสรุปความ	1	11.11
การฟังเพื่อจับใจความ	3	33.33
การฟังเพื่อวิเคราะห์ข้อเท็จจริงและข้อคิดเห็น	1	11.11
การพูด	4	44.44
การพูดสุนทรพจน์	1	11.11
การพูดสื่อสาร	1	11.11
การพูดนำเสนอผลงาน	1	11.11
การพูดทอล์คโชว์	1	11.11
รวม	9	100

จากตารางที่ 4.16 พบว่าเนื้อหาสาระการเรียนรู้ภาษาไทย สาระที่ 3 การฟัง การดู และการพูด ที่ผู้วิจัยศึกษามากที่สุด คือ การฟัง จำนวน 5 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 55.56 ซึ่งประกอบด้วย การฟังเพื่อจับใจความ 3 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 33.33 การฟังเพื่อสรุปความและการฟังเพื่อวิเคราะห์ข้อเท็จจริงและข้อคิดเห็น จำนวน 1 เรื่องเท่ากัน คิดเป็นร้อยละ 11.11 ส่วนการพูด มีจำนวน 4 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 44.44 ประกอบด้วย การพูดสุนทรพจน์ การพูดสื่อสาร การพูดนำเสนอผลงาน และการพูดทอล์คโชว์ จำนวน 1 เรื่องเท่ากัน คิดเป็นร้อยละ 11.11

ตารางที่ 4.17 จำนวนและร้อยละของสาระที่ 4 หลักการใช้ภาษาไทย

สาระที่ 4	จำนวน	ร้อยละ
คำในภาษาไทย	9	31.03
รูปและเสียงในภาษาไทย	6	20.69
ประโยค	6	20.69
คำควบกล้ำ	3	10.34
มาตราตัวสะกด	2	6.90
คำซ้ำ คำซ้อน	1	3.45
โวหารภาพพจน์	1	3.45
คำราชาศัพท์	1	3.45
รวม	29	100

จากตารางที่ 4.17 พบว่า เนื้อหาสาระการเรียนรู้ภาษาไทย สาระที่ 4 หลักการใช้ภาษาไทย ที่ผู้วิจัยศึกษามากที่สุดคือ คำในภาษาไทย มีจำนวน 9 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 31.03 รองลงมาคือ รูปและเสียงในภาษาไทย และ ประโยค มีจำนวน 6 เรื่องเท่ากัน คิดเป็นร้อยละ 20.69

ตารางที่ 4.18 จำนวนและร้อยละของสาระที่ 5 วรรณคดีและวรรณกรรม

สาระที่ 5	จำนวน	ร้อยละ
วรรณคดี	7	29.17
วรรณกรรม	3	12.50
วรรณกรรมท้องถิ่น	14	58.33
รวม	24	100

จากตารางที่ 4.18 พบว่า เนื้อหาสาระการเรียนรู้ภาษาไทย สาระที่ 5 วรรณคดีและวรรณกรรม ที่ผู้วิจัยศึกษามากที่สุด คือ วรรณกรรมท้องถิ่น มีจำนวน 14 เรื่อง ประกอบด้วยวรรณกรรมท้องถิ่นประเภท วรรณกรรมนิทาน 9 เรื่อง วรรณกรรมตำนาน 3 เรื่อง และวรรณกรรมคำสอน 2 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 58.33 รองลงมา คือ วรรณคดี จำนวน 7 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 29.17 และวรรณกรรม จำนวน 3 เรื่อง คิดเป็น ร้อยละ 12.50

ตารางที่ 4.19 จำนวนและร้อยละของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	จำนวน	ร้อยละ
แบบทดสอบ	85	61.15
แบบสอบถาม	15	10.79
แบบสัมภาษณ์	3	2.16
แบบวัดเจตคติ	9	6.47
แบบประเมินความพึงพอใจ	26	18.71
แบบสังเกตพฤติกรรม	1	0.72
รวม	240	100

จากตารางที่ 4.19 พบว่า เครื่องมือที่ผู้วิจัยเลือกใช้ในการวิจัย คือ แบบทดสอบ มีจำนวน 85 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 61.15 รองลงมาคือ แบบประเมินความพึงพอใจ จำนวน 26 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 18.71

ตารางที่ 4.20 จำนวนและร้อยละของการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

การตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ	จำนวน	ร้อยละ
ความตรง	99	31.33
ความเที่ยง	97	30.70
ความยาก	60	18.99
อำนาจจำแนก	60	18.99
รวม	316	100

จากตารางที่ 4.20 พบว่า ผู้วิจัยส่วนใหญ่ตรวจสอบคุณภาพด้วยการหาความตรง มีจำนวน 99 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 31.33 รองลงมาคือ การหาค่าความเที่ยง จำนวน 97 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 30.70 และการหาค่าความยากและอำนาจจำแนก มีจำนวน 60 เรื่องเท่ากัน คิดเป็นร้อยละ 18.99

ตารางที่ 4.21 จำนวนและร้อยละของสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	จำนวน	ร้อยละ
ค่าร้อยละ	72	32.14
ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	96	42.86
การทดสอบค่าที (t-test)	41	18.30
การหาประสิทธิภาพโดยใช้ E1/E2	15	6.70
รวม	224	100

จากตารางที่ 4.21 เมื่อพิจารณาสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่า ส่วนใหญ่ผู้วิจัยใช้ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน จำนวน 96 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 42.86 รองลงมาคือ ค่าร้อยละ จำนวน 72 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 32.14

ตอนที่ 2 ผลการสังเคราะห์เชิงคุณภาพของงานวิจัย

ในการสังเคราะห์เชิงคุณภาพ ผู้วิจัยเสนอผลของงานวิจัย จำนวน 102 เรื่อง จำแนกตามขอบเขตของเนื้อหาที่ศึกษา ดังนี้

2.1 รูปแบบการเรียนการสอน

2.2 เนื้อหาที่สอน

2.1 รูปแบบการเรียนการสอน

จากการสังเคราะห์งานวิจัย จำนวน 102 เรื่อง พบว่า เป็นงานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับรูปแบบการเรียนการสอนมากถึง 59 เรื่อง จำแนกตามรูปแบบของ รองศาสตราจารย์ ดร. ทิศนา ขัมมณี ได้แก่ รูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นพัฒนาด้านพุทธิพิสัย (Cognitive domain) จำนวน 7 เรื่อง รูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นการพัฒนาด้านจิตพิสัย (Affective Domain) จำนวน 4 เรื่อง รูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นการพัฒนาทักษะกระบวนการ (Process Skill) จำนวน 36 เรื่อง และรูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นการบูรณาการ (Integration) จำนวน 12 เรื่อง

2.1.1 รูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นพัฒนาด้านพุทธิพิสัย (Cognitive domain)

7 เรื่อง สามารถจำแนกออกเป็นการจัดการเรียนการสอน 5 รูปแบบ ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 4.22 จำนวนรูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นพัฒนาด้านพุทธิพิสัย

รูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นพัฒนาด้านพุทธิพิสัย	จำนวน (7 เรื่อง)	ผู้วิจัยและปีที่พิมพ์เผยแพร่
รูปแบบการสอนโปรแกรมโดยเน้นเทคนิคผังกราฟฟิก	1	สาริศา ชุมมงคล (2552)
การศึกษาด้วยตนเอง (Self Study Method)	2	อรสา สนธิ (2553) เสาวนีย์ ชมชื่น (2554)
การสอนแบบเอกัตภาพ (Individualized Instruction)	1	สุกัญญา ขลิบเงิน (2551)
การสอนแบบโฟนิกส์ (Phonics Method)	2	วันเพ็ญ เดียวสมคิด (2551) ชลารินทร์ สุรินจักร (2554)
การสอนโดยวิธีการจัดการเรียนรู้แบบที่ พี อาร์	1	ธนาพร ธนสีลังกูร (2554)

ก) รูปแบบการสอนโปรแกรมโดยเน้นเทคนิคผังกราฟฟิก 1 เรื่อง พบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้รูปแบบการสอนแบบโปรแกรมโดยเน้นเทคนิคผังกราฟฟิก มีผลสัมฤทธิ์และเจตคติต่อการเรียนวรรณคดีไทยหลังเรียนสูงขึ้นไปอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ข) การศึกษาด้วยตนเอง (Self Study Method) 2 เรื่อง พบว่า วิธีการสอนรูปแบบนี้ ทำให้นักเรียนมีผลการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ค) การสอนแบบเอกัตภาพ (Individualized Instruction) 1 เรื่อง พบว่า นักเรียนทุกคนมีการพัฒนาความเข้าใจในการอ่านภาษาไทย จากผลการทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่าน หลังจบหน่วยการเรียนรู้ นักเรียนทุกคนมีคะแนนผ่านเกณฑ์ร้อยละ 70

ง) การสอนแบบโฟนิกส์ (Phonics Method) 2 เรื่อง พบว่า นักเรียนมีความสามารถในการอ่านคำศัพท์ ผ่านเกณฑ์ที่กำหนด คือ ร้อยละ 60 และมีความพร้อมทางภาษาไทยเพิ่มขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จ) การสอนโดยวิธีการจัดการเรียนรู้แบบที่ พี อาร์ 1 เรื่อง พบว่า นักเรียนมีการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาไทยอยู่ในระดับดีมาก ค่าเฉลี่ยร้อยละ 80.78 และมีการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาไทยอยู่ในระดับดีมาก คิดเป็นร้อยละ 88.13

2.1.2 รูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นพัฒนาด้านจิตพิสัย (Affective Domain)

4 เรื่อง สามารถจำแนกออกเป็นการจัดการเรียนการสอน 4 รูปแบบ ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 4.23 จำนวนรูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นพัฒนาด้านจิตพิสัย

รูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นพัฒนาด้านจิตพิสัย	จำนวน (4 เรื่อง)	ผู้วิจัยและปีที่พิมพ์เผยแพร่
ทฤษฎีการจัดการเรียนรู้ที่มีความสุข	1	คณะณะ อ่อนนาง (2556)
รูปแบบการสอนแบบซั๊กค้ำน	1	พิชญา มณีศรี (2557)
รูปแบบการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลอง	1	ปิติอัญ จมูศรี (2556)
การแสดงบทบาทสมมติ	1	ยุวดี มากพันธ์ (2555)

ก) ทฤษฎีการจัดการเรียนรู้ที่มีความสุข 1 เรื่อง พบว่า การจัดการเรียนอย่างมีความสุขมีประสิทธิภาพมากที่สุดในทุกรายการ

ข) รูปแบบการสอนแบบซั๊กค้ำน 1 เรื่อง พบว่า นักเรียนมีคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงขึ้นร้อยละ 54

ค) รูปแบบการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลอง 1 เรื่อง พบว่า ผลสัมฤทธิ์การพัฒนาทักษะการฟัง พูดภาษาไทย ก่อนเรียนผู้เรียนมีทักษะการฟัง พูด อยู่ในระดับ ปรับปรุง คิดเป็นร้อยละ 49.00 เมื่อได้เรียนโดยผ่านกิจกรรมสถานการณ์จำลองผู้เรียนมีทักษะการฟัง พูด อยู่ในระดับดีมาก คิดเป็นร้อยละ 86.00

ง) การแสดงบทบาทสมมติ 1 เรื่อง พบว่า การจัดกิจกรรมโดยใช้บทบาทสมมติช่วยให้นักเรียนมีความสามารถในการฟัง ดู พูดภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศระดับต้นดีขึ้น และผลการประเมินการฟัง ดู พูดระหว่างเรียนทั้ง 5 แผนการเรียนรู้นักเรียนผานเกณฑ์ ระดับ 3 ขึ้นไปมากกว่าร้อยละ 60 คือ นักเรียนมีความสามารถในการใช้คำศัพท์ สำนวน และโครงสร้างประโยคที่ถูกต้องเป็นส่วนใหญ่

2.1.3 รูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นพัฒนาด้านทักษะกระบวนการ (Process Skill)

36 เรื่อง สามารถจำแนกออกเป็นการจัดการเรียนการสอน 25 รูปแบบ ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 4.24 จำนวนรูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นพัฒนาด้านทักษะกระบวนการ

รูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นพัฒนา ด้านทักษะกระบวนการ	จำนวน (36 เรื่อง)	ผู้วิจัยและปีที่พิมพ์เผยแพร่
การสอนแบบสืบสอบ (Inquiry Method)	1	อรสา สนธิ (2553)
การสอนแบบสืบเสาะหาความรู้	2	ปัทมาภรณ์ พรดวงคำ (2555) พรรณี กันใหม่ (2555)
การใช้กระบวนการคิดสร้างสรรค์	1	สุชัญญา วงศ์वेशซ์ (2552)
การใช้กระบวนการกลุ่ม	1	นงนุช ไกรงาม (2555)
การสอนเขียนแบบเน้นกระบวนการ	1	พัทธมน ภังคารวัฒน์ (2557)
รูปแบบการสอนซิปปา (CIPPA Model)	2	พรสุดา อินทร์सान (2554) สุพรรณษา โประธา (2558)
รูปแบบการสอนโดยใช้ปัญหาเป็นฐาน (PBL)	3	ทิพวิมล วรณชัย (2550) ประกายมาศ ทองหมื่น (2554) อุษณีย์ เชนยทิพย์ (2554)
การจัดการเรียนรู้ตามทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์	1	เกตน์สิรี ใบอุบล (2552)
รูปแบบการสอนแบบซินเนกติกส์	2	ภณิดา ยานะ (2554) เรืองเดช หนองแส (2555)
รูปแบบการสอนโดยใช้เทคนิคการขับร้อง	1	วิไล กาวิชัย (2557)
เทคนิคการสอนโดยใช้เพลง	1	ฉวีวัน จาง (2555)
รูปแบบการสอนโดยใช้เทคนิคเค ดับเบิลยู แอล พลัส	1	ศันสนีย์ อินทสีณี (2558)
การสอนตามแนวคิดสร้างสรรค์ความรู้นิยม	1	วุฒิพงษ์ คำเนตร (2552)
การเรียนรู้โดยใช้สมองเป็นฐาน (BBL)	1	มรรดา ทำช้าง (2554)

ตารางที่ 4.24 (ต่อ)

รูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นพัฒนา ด้านทักษะกระบวนการ	จำนวน (36 เรื่อง)	ผู้วิจัยและปีที่พิมพ์เผยแพร่
รูปแบบการสอนโดยใช้เทคนิค 9 คำถาม	1	ประภัสสร รัตนศิริ (2558)
การสอนแนวสมดุลภาษา (Balanced Literacy)	1	ดวงเด่น บุญชุม (2555)
รูปแบบการสอนแบบเลือกสรร	1	กานดา เดชวงศ์ญา (2553)
รูปแบบการสอนแบบเอส คิว โฟร์ อาร์	1	ตั้งเทา ภู (2555)
รูปแบบการสอนคิดสร้างสรรค์โดยใช้เทคนิคกอร์ดอน	1	ชลิตา โอดบาง (2554)
การจัดการเรียนรู้ด้วยนิทาน (TBL)	3	อรอุมา อินฟูล่า (2551) ดวงหทัย คำวัง (2554) เชื้อ ชุนหยวน (2556)
รูปแบบการสอนโดยใช้เกม (Game Method)	5	สายวาริน ทาหาร (2553) พิมพ์รดา ส่งชื่น (2554) กาญจนา โพธิลักษณ์ (2554) ฤทธิจักร ชื่นจิตต์ (2556) ปวีณ เจียไพบูลย์ (2558)
การจัดการเรียนรู้ตามทฤษฎีตอบสนองของผู้อ่าน	1	เนตรนภา ประสิทธิ์ (2553)
การสอนแบบแคทส์ (CATS)	1	พิมพ์พิมล จันทะวงศ์ (2554)
การใช้กระบวนการจีแพส	1	ดาณิกา เงินฝรั่ง (2556)
รูปแบบการสอนเทคนิค 5 ดับบลิว 1 เอช	1	น้ำ เหวินปิน (2556)

ก) การสอนแบบสืบสอบ (Inquiry Method) 1 เรื่อง พบว่า นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้แบบสืบสอบ

ข) การสอนแบบสืบเสาะหาความรู้ 2 เรื่อง พบว่า นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอยู่ในระดับคุณภาพดีมาก

ค) การใช้กระบวนการคิดสร้างสรรค์ 1 เรื่อง พบว่า นักเรียนมีพัฒนาการทางความคิดสร้างสรรค์สูงขึ้นหลังจากเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ง) การใช้กระบวนการกลุ่ม 1 เรื่อง พบว่า ผลการประเมินการฝึกทักษะการพูดนำเสนอผลงานของนักเรียนอยู่ในระดับดีมากและผลการประเมินการสังเกตพฤติกรรมกลุ่มของนักเรียนอยู่ในระดับดีมาก

จ) การสอนเขียนแบบเน้นกระบวนการ 1 เรื่อง พบว่า นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และมีความสามารถในการเขียนอยู่ในระดับดีมาก

ฉ) รูปแบบการสอนชิปปา (CIPPA Model) 2 เรื่อง พบว่า พบว่า นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าก่อนเรียนและมีความคงทนของความสามารถหลังการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนชิปปาไม่ลดลง

ช) รูปแบบการสอนโดยใช้ปัญหาเป็นฐาน (PBL) 3 เรื่อง พบว่า นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ซ) การจัดการเรียนรู้ตามทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์ 1 เรื่อง พบว่า นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้นและนักเรียนมีความคิดเห็นต่อการเรียนในระดับดี

ฌ) รูปแบบการสอนแบบซินเนกติกส์ 2 เรื่อง พบว่า นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และมีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนแบบซินเนกติกส์อยู่ในระดับเห็นด้วยมากที่สุด

ญ) รูปแบบการสอนโดยใช้เทคนิคการขับร้อง 1 เรื่อง พบว่า นักเรียนมีความสามารถในการอ่านทำนองเสนาะสูงขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ฎ) เทคนิคการสอนโดยใช้เพลง 1 เรื่อง พบว่า นักศึกษาจีนมีพัฒนาการความเข้าใจคำศัพท์ภาษาไทยจากระดับดีถึงระดับดีมากระหว่างการเรียนโดยใช้เพลง และมีความเข้าใจคำศัพท์ภาษาไทยสูงขึ้นหลังการเรียนโดยใช้เพลง

ฏ) รูปแบบการสอนโดยใช้เทคนิคเค ดับเบิลยู แอล พลัส 1 เรื่อง พบว่า นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น และมีพฤติกรรมการอ่านดีขึ้น

ฐ) การสอนตามแนวคิดสร้างสรรค์ความรู้นิยม 1 เรื่อง พบว่า นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และมีนิสัยรักการอ่านหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง

ฑ) การเรียนรู้โดยใช้สมองเป็นฐาน (BBL) 1 เรื่อง พบว่า นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ฒ) รูปแบบการสอนโดยใช้เทคนิค 9 คำถาม 1 เรื่อง พบว่า นักเรียนมีความสามารถในการอ่านจับใจความ ในภาพรวมผ่านเกณฑ์ร้อยละ 60 และเมื่อพิจารณานักเรียนเป็นรายบุคคลพบว่า ผ่านเกณฑ์ทุกคน

ณ) การสอนแนวสมดุลภาษา (Balanced Literacy) 1 เรื่อง พบว่า ผลการฝึกทักษะทางภาษาไทยจากการสอนแนวสมดุลภาษา โดยรวมอยู่ในระดับดี

ด) รูปแบบการสอนแบบเลือกสรร 1 เรื่อง พบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบเลือกสรรมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ต) รูปแบบการสอนแบบเอส คิว โฟร์ อาร์ 1 เรื่อง พบว่า นักศึกษาจีนมีพัฒนาการความเข้าใจในการอ่านภาษาไทยในระดับปานกลาง ระหว่างได้รับการสอนแบบเอส คิว โฟร์ อาร์ และมีความเข้าใจในการอ่านสูงขึ้น หลังได้รับการสอนแบบเอส คิว โฟร์ อาร์

ถ) รูปแบบการสอนคิดสร้างสรรค์โดยใช้เทคนิคกอร์ดอน 1 เรื่อง พบว่า นักเรียนที่ได้เรียนแผนการจัดการจัดกิจกรรมเพื่อพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ในการเขียนนิทานโดยใช้เทคนิคกอร์ดอนมีความคิดสร้างสรรค์ในการเขียนนิทานเพิ่มสูงขึ้นระหว่างรับการทดลอง

ท) การจัดการเรียนรู้ด้วยนิทาน (TBL) 3 เรื่อง พบว่า นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงขึ้นและพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนทั้งรายบุคคลและรายกลุ่มอยู่ในระดับดี

ช) รูปแบบการสอนโดยใช้เกม (Game Method) 5 เรื่อง พบว่า นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 3 เรื่อง และสูงกว่าการสอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จำนวน 2 เรื่อง

น) การจัดการเรียนรู้ตามทฤษฎีตอบสนองของผู้อ่าน 1 เรื่อง พบว่า นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และมีเจตคติทางการเรียนที่ดีขึ้นหลังจากได้รับการสอนตามทฤษฎีตอบสนองของผู้อ่าน

บ) การสอนแบบแคทส์ (CATS) 1 เรื่อง พบว่า ผู้เรียนมีพัฒนาการด้านความสามารถในการอ่าน คิดวิเคราะห์ และเขียนวิชาภาษาไทยหลังเรียนโดยใช้รูปแบบการสอนแบบแคทส์สูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และมีความพึงพอใจต่อการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนแบบแคทส์ โดยรวมอยู่ในระดับมาก

ป) การใช้กระบวนการจีแอส 1 เรื่อง พบว่า นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยรวมอยู่ในระดับดี

ผ) รูปแบบการสอนเทคนิค 5 ดับบลิว 1 เอช 1 เรื่อง พบว่า นักศึกษาจีนมีความสามารถในการอ่านภาษาไทยเพิ่มขึ้นหลังการเรียนโดยใช้เทคนิค 5 ดับบลิว เอช และมีความสามารถในการเขียนภาษาไทยผ่านเกณฑ์ที่กำหนดไว้ ในระดับค่อนข้างดี

2.1.4 รูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นการบูรณาการ (Integration) 12 เรื่อง สามารถจำแนกออกเป็นการจัดการเรียนการสอน 7 รูปแบบ ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 4.25 จำนวนรูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นการบูรณาการ

รูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นการบูรณาการ	จำนวน (12 เรื่อง)	ผู้วิจัยและปีที่พิมพ์เผยแพร่
การใช้โครงงาน	2	สมบัติ ราศี (2550) ศิริรัตน์ อัครังสรรค์ (2554)
การเรียนรู้แบบร่วมมือ	2	พิชญา สกุลวิทย์ (2551)
รูปแบบการสอนโดยใช้เทคนิคจิ๊กซอว์ (JIGSAW)	2	อรพรรณ วังซ้าย (2555) ณัฐชย พอพิณ (2555)
รูปแบบการสอนเอส เอ วี ไอ	1	เกศินี ปุงปีแก้ว (2557)
รูปแบบการสอนซี ไอ อาร์ ซี (CIRC)	1	ชลธิชา โปธา (2556) ชนกานต์ ทิพย์อ่อน (2556)
การใช้รูปแบบสตอรี่ไลน์ (Story line Method)	3	วรรณวิไล เชื้อมหาวัน (2550) นริศรา วงศ์วิจิต (2553) อุดมรัตน์ พจน์สุจริต (2553)
แนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติ (Whole Language Approach)	1	ปนางจิตติยา จองหม่ง (2555)

ก) การใช้โครงงาน 2 เรื่อง พบว่า นักเรียนมีทักษะการขึ้นสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และนักเรียนมีความพึงพอใจต่อการใช้กิจกรรมโครงงานโดยรวมอยู่ในระดับดี โดยมีค่าเฉลี่ยระดับความคิดเห็นอยู่ในช่วง 3.40 – 3.95

ข) การเรียนรู้แบบร่วมมือ 2 เรื่อง พบว่า นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้นไปอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และพฤติกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือโดยรวมอยู่ในระดับดี

ค) รูปแบบการสอนโดยใช้เทคนิคจิ๊กซอว์ (JIGSAW) 2 เรื่อง พบว่า นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้นไปอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ง) รูปแบบการสอนเอส เอ วี ไอ 1 เรื่อง พบว่า นักเรียนมีความสร้างสรรค์ทางภาษาไทยอยู่ในระดับดี เมื่อพิจารณาแต่ละทักษะปรากฏว่า นักเรียนมีความสร้างสรรค์ทางภาษาอยู่ในระดับดี

จ) รูปแบบการสอนซี ไอ อาร์ ซี (CIRC) 1 เรื่อง พบว่า โดยภาพรวม คะแนนเฉลี่ยของนักเรียนสูงกว่าเกณฑ์ ที่กำหนด แต่เมื่อมาพิจารณาค่าร้อยละของความต่างระหว่างคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียนแต่ละคนเมื่อเทียบกับเกณฑ์พัฒนาการที่ตั้งความต่างไว้ที่ร้อยละ 25.00 พบว่านักเรียนผ่านเกณฑ์ที่กำหนดไว้ จำนวน 16 คน และนักเรียนที่ไม่ผ่านเกณฑ์ จำนวน 2 คน

ฉ) การใช้รูปแบบสตอรีไลน์ (Story line Method) 3 เรื่อง พบว่า นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก

ช) แนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติ (Whole Language Approach) 1 เรื่อง พบว่า นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และความคิดเห็นของผู้เรียน พบว่า ผู้เรียนมีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนภาษาแบบธรรมชาติอยู่ในระดับมาก

2.2 เนื้อหาที่สอน

จากการสังเคราะห์งานวิจัย จำนวน 102 เรื่อง พบว่า เนื้อหาที่สอนสามารถแบ่งออกตามกลุ่มสาระการเรียนรู้แกนกลางได้เป็น 5 สาระ ได้แก่

2.2.1 สาระที่ 1 การอ่าน พบว่ามีงานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับสาระนี้ทั้งสิ้น 16 เรื่องด้วยกัน จำแนกออกเป็น การอ่านจับใจความ การอ่านตีความ การอ่านเชิงวิเคราะห์ การอ่านอย่างมีวิจารณญาณ การอ่านทำนองเสนาะ และการอ่านออกเสียง

ตารางที่ 4.26 จำนวนประเด็นที่ศึกษาสาระที่ 1 การอ่าน

ประเด็นที่ศึกษาสาระที่ 1 การอ่าน	จำนวน(16 เรื่อง)	ผู้วิจัยและปีที่พิมพ์เผยแพร่
การอ่านจับใจความ	4	มธุรดา ท่าช้าง (2554) อุษณีย์ เชนยทิพย์ (2554) ศันสนีย์ อินทศิณี (2558) ประภัสสร รัตนศิริ (2558)
การอ่านตีความ	1	เสาวลักษณ์ สุวรรณภัก (2556)
การอ่านเชิงวิเคราะห์	5	จุฑารัตน์ ปัญญา (2550) เขมรวิทย์ กุमारสิทธิ (2554) พิมพ์พิมล จันทะวงค์ (2554) พรสุดา อินทร์सान (2554) เกศินี ปุงปีแก้ว (2557)
การอ่านอย่างมีวิจารณญาณ	1	พิชญา มณีศร (2557)
การอ่านทำนองเสนาะ	1	วิไล กาวิชัย (2557)

ตารางที่ 4.26 (ต่อ)

ประเด็นที่ศึกษาระดับที่ 1 การอ่าน	จำนวน (16 เรื่อง)	ผู้วิจัยและปีที่พิมพ์เผยแพร่
การอ่านออกเสียง	4	สายวาริน ทาหาร (2553) ชลารินทร์ สุรินจักร์ (2554) จิตติกานต์ แก้ววิเศษ (2556) รัตนา อัคระสัย (2558)

ก) การอ่านจับใจความ 4 เรื่อง เป็นการสอนด้วยรูปแบบการสอนโดยใช้สมองเป็นฐาน จำนวน 1 เรื่อง สอนโดยใช้การเรียนรู้แบบใช้ปัญหาเป็นฐาน จำนวน 1 เรื่อง การใช้เทคนิคเค ดับเบิลยู แอล พลัส จำนวน 1 เรื่อง และใช้เทคนิค 9 คำถาม จำนวน 1 เรื่อง ทั้ง 4 เรื่อง พบว่าวิธีที่นำมาสอนสามารถทำให้ผู้เรียนมีความสามารถด้านการเรียนสูงกว่าการสอนแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ที่ระดับ .01 จำนวน 2 เรื่อง และสูงกว่าการสอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จำนวน 2 เรื่อง ส่วนในด้านความคิดเห็นของผู้เรียน พบว่า ผู้เรียนมีความคิดเห็นต่อการสอน โดยระบุว่าได้รับความรู้และสามารถฝึกทักษะการจับใจความได้ดีมากยิ่งขึ้น

ข) การตีความ 1 เรื่อง เป็นการสอนตีความสัญลักษณ์โดยใช้บริบททางวัฒนธรรม จำนวน 1 เรื่อง พบว่า ผลการใช้ชุดฝึกการอ่านตีความของผู้เรียนอยู่ในระดับดี ผลการวัดประเมินผลท้ายหน่วยการเรียนรู้ อยู่ในระดับดีและระดับดีมาก

ค) การอ่านเชิงวิเคราะห์ 5 เรื่อง เป็นการเรียนโดยใช้สื่อสิ่งพิมพ์ส่งเสริมการอ่าน 1 เรื่อง การใช้ข้อมูลข่าวสารจากอินเทอร์เน็ตเพื่อพัฒนาทักษะการอ่าน 1 เรื่อง การใช้รูปแบบการสอนแบบแคทส์ 1 เรื่อง การใช้กิจกรรมกลุ่มร่วมกันคิดประกอบเทคนิคชิปปาโมเดล 1 เรื่อง และการใช้เทคนิค จิกซอว์ จำนวน 1 เรื่อง พบว่า วิธีที่นำมาสอนสามารถทำให้ผู้เรียนมีความสามารถด้านการเรียนสูงกว่าการสอนแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 จำนวน 4 เรื่อง และสูงกว่าการสอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จำนวน 1 เรื่อง

ง) การอ่านอย่างมีวิจารณญาณ 1 เรื่อง เป็นการเรียนโดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนแบบซัคค่าน พบว่า นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงขึ้น

จ) การอ่านทำนองเสนาะ 1 เรื่อง เป็นการเรียนโดยใช้เทคนิคจิกซอว์ พบว่า นักเรียนมีผลการทดสอบหลังเรียนสูงกว่าผลการทดสอบก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ฉ) การอ่านออกเสียง 4 เรื่อง เป็นการเรียนโดยใช้เกม 1 เรื่อง การสอนภาษาแบบโฟนิกส์ประกอบการสอนภาษาไทยแบบองค์รวม 1 เรื่อง แบบฝึกการอ่านออกเสียง 2 เรื่อง พบว่า

นักเรียนมีผลการทดสอบหลังเรียนสูงกว่าผลการทดสอบก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 จำนวน 1 เรื่อง และสูงกว่าการสอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ .05 จำนวน 1 เรื่อง และแบบฝึกการอ่านออกเสียงทำให้นักเรียนมีประสิทธิภาพในระดับมาก

เมื่อพิจารณาข้อมูลข้างต้น พบว่า การสอนอ่านโดยใช้วิธีที่หลากหลายในการสอน ทำให้ผู้เรียนมีความสามารถด้านการเรียนสูงกว่าการสอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทั้งสิ้น และการสอน โดยการใช้เทคนิคจิ๊กซอว์ และการใช้แบบฝึกการอ่านออกเสียง เป็นรูปแบบการสอนที่ผู้เรียนเห็นด้วย ในระดับมากที่สุด

2.2.2 สารระที่ 2 การเขียน พบว่ามีงานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับสารระนี้ทั้งสิ้น 15 เรื่องด้วยกัน จำแนกออกเป็น การเขียนสะกดคำ การเขียนเรียงความ การเขียนความเรียง การเขียนเชิงสร้างสรรค์ การเขียนเล่าเรื่อง การเขียนสรุปความ การเขียนเรื่องสั้น การเขียนสารคดี และการเขียนจดหมาย

ตารางที่ 4.27 จำนวนประเด็นที่ศึกษาสารระที่ 2 การเขียน

ประเด็นที่ศึกษาสารระที่ 2 การเขียน	จำนวน (15 เรื่อง)	ผู้วิจัยและปีที่พิมพ์เผยแพร่
การเขียนสะกดคำ	3	สายวาริน ทาทาร (2553) ชลารินทร์ สุรินจักร์ (2554) เขียน หลัว (2556)
การเขียนเรียงความ	3	กานดา เดชวงศ์ญา (2553) ศุภลักษณ์ สิมารักษ์ (2555) ดาณิกา เงินฝรั่ง (2556)
การเขียนความเรียง	2	ดวงมณี กันทะยอม (2551) พัทธมน ภัทการวัฒน์ (2557)
การเขียนเชิงสร้างสรรค์	2	พงศัฎฐิติ พัสอ่อง (2551) เรืองเดช หนองแส (2555)
การเขียนเล่าเรื่อง	1	สุพรรณษา โประธา (2558)
การเขียนสรุปความ	1	มธุรดา ท่าช้าง (2554)
การเขียนเรื่องสั้น	1	เอกนรินทร์ สีพันธ์ (2554)
การเขียนสารคดี	1	ปรีชา มีแจ้ (2551)
การเขียนจดหมาย	1	ชิง เทิง ชัน (2553)

ก) การเขียนสะกดคำ 3 เรื่อง เป็นการเรียนโดยใช้เกม 1 เรื่อง การสอนภาษาแบบโปนิกส์ประกอบกับการสอนภาษาไทยแบบองค์รวม 1 เรื่อง และเป็นแบบฝึกการเขียนสะกดคำจำนวน 1 เรื่อง พบว่า นักเรียนมีผลการทดสอบหลังเรียนสูงกว่าผลการทดสอบก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01 จำนวน 1 เรื่อง และสูงกว่าการสอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ .05 จำนวน 1 เรื่อง และนักเรียนมีทักษะการเขียนเพิ่มขึ้นหลังจากการทำแบบฝึกการเขียนสะกดคำ จำนวน 1 เรื่อง

ข) การเขียนเรียงความ 3 เรื่อง เป็นการเรียนโดยใช้วิธีสอนแบบเลือกสรร 1 เรื่อง การสร้างคู่มือมือการใช้ภาษาไทยในการเขียนเรียงความ 1 เรื่อง และการใช้กระบวนการจีแพส จำนวน 1 เรื่อง พบว่า นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ในการเขียนเรียงความ หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน จำนวน 2 เรื่อง และผลการประเมินทักษะการเขียนเรียงความหลังการสอนโดยใช้กระบวนการจีแพสของนักเรียน โดยรวมมีทักษะการเขียนเรียงความอยู่ในระดับดี เมื่อพิจารณาเป็นรายแผนการจัดการเรียนรู้ พบว่า ผลการฝึกทักษะการเขียนเรียงความโดยใช้กระบวนการจีแพสของนักเรียนอยู่ในระดับดีทั้งหมด ยกเว้นจุดประสงค์ข้อที่ 2 เกี่ยวกับความชัดเจนของวัตถุประสงค์อยู่ในระดับพอใช้

ค) การเขียนความเรียง 2 เรื่อง เป็นการใช้แบบฝึกการคิดสร้างสรรค์ในการสอนเขียนความเรียง จำนวน 1 เรื่อง และการสอนเขียนแบบเน้นกระบวนการ จำนวน 1 เรื่อง พบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกมีผลสัมฤทธิ์ในการเขียนความเรียงเชิงสร้างสรรค์หลังการสอนสูงกว่าก่อนการสอนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 จำนวน 2 เรื่อง ส่วนความคิดเห็นของผู้เรียนที่มีต่อแบบฝึกการคิดสร้างสรรค์ในระดับเห็นด้วยและเห็นด้วยอย่างยิ่งต่อความคิดเห็นเชิงบวก และไม่เห็นด้วยอย่างยิ่งต่อความคิดเห็นเชิงลบ

ง) การเขียนเชิงสร้างสรรค์ 2 เรื่อง เป็นการสอนโดยใช้สื่อสภาพจริง 1 เรื่อง และการใช้รูปแบบการเรียนการสอนแบบซินเนกติกส์ จำนวน 1 เรื่อง พบว่า นักเรียนมีความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์สูงกว่าผลการทดสอบก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จำนวน 2 เรื่องและพฤติกรรมการอ่านของนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างทั้งก่อนและหลังการเรียนโดยใช้สื่อสภาพจริงส่งเสริมการอ่านไม่แตกต่างกัน

จ) การเขียนเล่าเรื่อง 1 เรื่อง เป็นการสอนโดยใช้รูปแบบซิปปา พบว่า นักเรียนมีความสามารถในการเขียนเล่าเรื่องหลังเรียนสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด และนักเรียนมีความคงทนของความสามารถในการเขียนหลังการเรียนรู้อาศัยรูปแบบซิปปาไม่ลดลง

ฉ) การเขียนสรุปความ 1 เรื่อง เป็นการตามแนวทางการเรียนรู้โดยใช้สมองเป็นฐาน พบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนอ่านจับใจความ ตามแนวการสอนแบบการเรียนรู้โดยใช้สมองเป็นฐาน มีความสามารถทางการเขียนสรุปความ หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ช) การเขียนเรื่องสั้น 1 เรื่อง เป็นการสอนโดยการใช้ภาพประกอบกิจกรรมการเรียนการสอน พบว่านักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนเรื่องสั้นโดยใช้ภาพประกอบกิจกรรมส่งเสริมความคิด

สร้างสรรค์มีพัฒนาการทางความคิดสร้างสรรค์สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และมีผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนเรื่องสั้นสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ข) การเขียนสารคดี 1 เรื่อง เป็นการสอนโดยใช้แหล่งเรียนรู้ในโรงเรียน พบว่าผลสัมฤทธิ์การเขียนสารคดีโดยใช้แหล่งเรียนรู้ในโรงเรียนของนักเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ฅ) การเขียนจดหมาย 1 เรื่อง เป็นการสอนโดยใช้กิจกรรมภาษาเพื่อการปฏิสัมพันธ์ทางสังคม พบว่า ผลการพัฒนาความสามารถในการเขียนจดหมายธุรกิจของนักศึกษาพบว่าระดับคะแนนของการเขียนจดหมายมีระดับเพิ่มสูงขึ้น นอกจากนี้ยังเห็นได้ว่า ความสามารถการเขียนจดหมายธุรกิจของนักศึกษาทั้งหมดอยู่ในระดับดี

เมื่อพิจารณาข้อมูลข้างต้น พบว่า การสอนเขียนโดยใช้รูปแบบที่หลากหลาย ทำให้ผู้เรียนมีความสามารถด้านการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทั้งสิ้น

2.2.3 ตารางที่ 3 การฟัง การดู และการพูด พบว่ามีงานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับสารระนี้ทั้งสิ้น 9 เรื่องด้วยกัน จำแนกออกเป็น การฟัง 5 เรื่อง คือ การฟังเพื่อสรุปความ จำนวน 3 เรื่อง การฟังเพื่อจับใจความ และการฟังเพื่อวิเคราะห์ข้อเท็จจริงและข้อคิดเห็น จำนวน 1 เรื่อง เท่ากัน และการพูด 4 เรื่อง คือ การพูดสุนทรพจน์ การพูดสื่อสาร การพูดนำเสนอผลงาน และการพูดทอล์คโชว์ จำนวน 1 เรื่อง เท่ากัน

ตารางที่ 4.28 จำนวนของประเด็นที่ศึกษาสารระที่ 3 การฟัง การดู และการพูด

ประเด็นที่ศึกษาสารระที่ 3 การฟัง การดู และการพูด	จำนวน (9 เรื่อง)	ผู้วิจัยและปีที่พิมพ์เผยแพร่
การฟัง		
การฟังเพื่อวิเคราะห์ข้อเท็จจริงและข้อคิดเห็น	1	วรารภรณ์ เทพดวงแก้ว (2551)
การฟังเพื่อจับใจความ	1	ปิติอัญญา จมูศรี (2556)
การฟังเพื่อสรุปความ	3	พิชญา สุกุลวิทย์ (2551) นิตยา เอกบาง (2551) สุจีรา สิทธิศาสตร์ (2553)
การพูด		
การพูดสุนทรพจน์	1	พงศกร สมมิตร (2552)
การพูดสื่อสาร	1	ยุวดี มากพันธ์ (2555)
การพูดนำเสนอผลงาน	1	นงนุช ไกรงาม (2555)

ก) การฟังเพื่อวิเคราะห์ข้อเท็จจริงและข้อคิดเห็น 1 เรื่อง เป็นการสอนโดยการใช้สื่ออิเล็กทรอนิกส์ พบว่า นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ข) การฟังเพื่อจับใจความ 1 เรื่อง เป็นการใช้กิจกรรมสถานการณ์จำลอง พบว่า การจัดกิจกรรมโดยใช้สถานการณ์จำลองช่วยให้นักเรียนมีความสามารถในการฟังเพื่อจับใจความในระดับดีมากและผลการประเมินแบบวัดความรู้ ความเข้าใจในการฟัง ปรากฏว่า นักเรียนทำคะแนนสูงขึ้น

ค) การฟังเพื่อสรุปความ 3 เรื่อง เป็นการสอนโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือ 1 เรื่อง และการใช้บทเรียนอิเล็กทรอนิกส์ 2 เรื่อง พบว่า นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ง) การพูดสุนทรพจน์ 1 เรื่อง เป็นการสอนโดยใช้กระบวนการค่ายอัจฉริยะนักพูด พบว่า นักเรียนมีพัฒนาการด้านการพูดที่ดีขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จ) การพูดสื่อสาร 1 เรื่อง เป็นการสอนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ พบว่า การจัดกิจกรรมโดยใช้บทบาทสมมติช่วยให้นักเรียนมีความสามารถในการพูดสื่อสารในระดับดี และผลการประเมินแบบวัดความรู้ ความเข้าใจในการเลือกใช้ภาษาสื่อสารในบทสนทนาหลังเรียน ปรากฏว่า นักเรียนทำคะแนนสูงขึ้น

ฉ) การพูดนำเสนอผลงาน 1 เรื่อง เป็นการสอนโดยใช้หลักสื่อสารและกระบวนการกลุ่ม พบว่า ผลการประเมินการฝึกทักษะการพูดนำเสนอผลงานของนักเรียนอยู่ในระดับดีมากและผลการประเมินการสังเกตพฤติกรรมกลุ่มของนักเรียนอยู่ในระดับดีมาก

ช) การพูดทอล์คโชว์ 1 เรื่อง เป็นการสอนโดยการใช้ภาษาพูดแบบทอล์คโชว์ เพื่อการเรียนอย่างมีความสุข พบว่า นักเรียนมีทักษะการพูดสูงขึ้น และการจัดการเรียนอย่างมีความสุขมีประสิทธิภาพมากที่สุด

เมื่อพิจารณาข้อมูลข้างต้น พบว่า การใช้บทเรียนอิเล็กทรอนิกส์ ทำให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น

2.2.4 สารที่ 4 หลักการใช้ภาษาไทย พบว่ามีงานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับสารนี้ทั้งสิ้น 13 เรื่องด้วยกัน จำแนกออกเป็น รูปและเสียงในภาษาไทย คำในภาษาไทย ประโยค คำควบกล้ำ มาตราตัวสะกดและโวหารภาพพจน์

ตารางที่ 4.29 จำนวนประเด็นที่ศึกษาสารที่ 4 หลักการใช้ภาษาไทย

ประเด็นที่ศึกษาสารที่ 4 หลักการใช้ภาษาไทย	จำนวน (13 เรื่อง)	ผู้วิจัยและปีที่พิมพ์เผยแพร่
รูปและเสียงในภาษาไทย	4	วรรณเพ็ญ เดียวสมคิด (2551) พรรณี กันใหม่ (2555) ยี่หลิง เหวย (2555) อรพรรณ ว่างซ้าย (2555)
คำในภาษาไทย	1	จ้าว เฉวีย (2555)
ประโยค	3	ญาณิศา ชนะเดช (2558) อรอุมา อินฟูล่า (2551) ดวงหทัย คำวัง (2554)
คำควบกล้ำ	2	ปวิน เจียไพบูลย์ (2558) นวพร พันธุ์ชาวสะอาด (2555)
มาตราตัวสะกด	2	พิมพ์รดา ส่งชื่น (2554) กาญจนา โพธิ์ลักษณ์ (2554)
โวหารภาพพจน์	1	ณัฐชย พอพิณ (2555)

ก) รูปและเสียงในภาษาไทย 4 เรื่อง เป็นการสอนโดยใช้กิจกรรมสืบเสาะหาความรู้ 1 เรื่อง การสอนแบบโฟนิกส์ 1 เรื่อง การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดการออกเสียงภาษาไทย 1 เรื่อง และ การใช้วิธีเรียนรู้แบบร่วมมือ 1 เรื่อง พบว่า นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ข) คำในภาษาไทย 1 เรื่อง เป็นการสอนโดยการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดและการรับรู้ การเรียงลำดับคำขยายนามในภาษาไทย พบว่า นักเรียนมีผลการทดสอบหลังเรียนสูงกว่าผลการทดสอบก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ค) ประโยคในภาษาไทย 3 เรื่อง เป็นการสอนโดยการใช้นิทานพื้นบ้านเป็นบทเรียนเสริม 2 เรื่อง และใช้รูปแบบเกมการแข่งขันเป็นทีม 1 เรื่อง พบว่า นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนทั้งรายบุคคลและรายกลุ่มอยู่ในระดับดี

ง) คำควบล้ำ 2 เรื่อง เป็นการสอนโดยใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ 1 เรื่อง และ ชุดการสอนคำกล่า 1 เรื่อง พบว่า นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์สูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ ชุดการสอนที่สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด

จ) มาตรการตัวสะกด 2 เรื่อง เป็นการสอนโดยเกม ทั้ง 2 เรื่อง พบว่า นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และนักเรียนมีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยเกมในระดับดีมาก

ฉ) โวหารภาพพจน์ 1 เรื่อง เป็นการโดยใช้เทคนิคจิ๊กซอว์ พบว่า เทคนิคจิ๊กซอว์สามารถพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนให้สูงขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

เมื่อพิจารณาข้อมูลข้างต้น พบว่า การใช้รูปแบบเกมในการสอน ทำให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น

2.2.5 สารคดี 5 วรรณคดีและวรรณกรรม พบว่ามีงานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับสารคดีทั้งสิ้น 24 เรื่องด้วยกัน จำแนกออกเป็น วรรณคดี วรรณกรรม และวรรณกรรมท้องถิ่น

ตารางที่ 4.30 จำนวนประเด็นที่ศึกษาสารคดี 5 วรรณคดีและวรรณกรรม

ประเด็นที่ศึกษาสารคดี 5 วรรณคดีและวรรณกรรม	จำนวน (24 เรื่อง)	ผู้วิจัยและปีที่พิมพ์เผยแพร่
วรรณคดี	7	วรรณวิไล เข้มหวาน (2550) สาริตา ชุมมงคล (2552) อุดมรัตน์ พจน์สุจริต (2553) เนตรนภา ประสิงห์ (2553) ฤทธิจักร ชื่นจิตต์ (2556) เกศินี ปุงปีแก้ว (2557) พิชญา มณีศร (2557)

ตารางที่ 4.30 (ต่อ)

ประเด็นที่ศึกษาระดับที่ 5 วรรณคดีและวรรณกรรม	จำนวน (24 เรื่อง)	ผู้วิจัยและปีที่พิมพ์เผยแพร่
วรรณกรรม	3	ปารณีย์ โชติมันตร์เศรษฐ์ (2551) ปัทมาภรณ์ พรดวงคำ (2555) เสาวลักษณ์ สุวรรณภาค (2556)
วรรณกรรมท้องถิ่น	14	รวีวรรณ เจษฎากุล (2550) สมบัติ ราศี (2550) อรอุมา อินฟูล่า (2551) สามารถ จันทร์แจ่ม (2551) เรณุกานต์ พงศ์พิสุทธิกุล (2552) เกตน์สิริ ไบอุบล (2552) สุชัยญา วงศ์เวสซ์ (2552) นริศรา วงศ์วิจิต (2553) นิหส์ลิ่ง เจะยามา (2554) ดวงหทัย คำวัง (2554) ชลิดา โอตบาง (2554) เสาวนีย์ ชมชื่น (2554) วิไลวรรณ คำมาเมือง (2555) เซีย ชุนหยวน (2556)

ก) วรรณคดี 7 เรื่อง เป็นการสอนโดยใช้รูปแบบสตอรี่ไลน์ 2 เรื่อง สอนโดยใช้รูปแบบโพร์แมทเน้นเทคนิคผังกราฟฟิก 1 เรื่อง สอนโดยใช้เกม 1 เรื่อง สอนโดยใช้เทคนิคจิ๊กซอว์ 1 เรื่อง สอนโดยใช้รูปแบบการสอนแบบซึกค่าน 1 เรื่อง และสอนตามทฤษฎีตอบสนองของผู้อ่าน 1 เรื่อง พบว่าการสอนวรรณคดีทั้ง 7 เรื่อง เป็นการสอนที่เน้นการใช้รูปแบบการสอนเข้ามาช่วยในการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ของ นักเรียน ส่งผลให้นักเรียนมีผลการทดสอบหลังเรียนสูงกว่าผลการทดสอบก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01 จำนวน 4 เรื่อง สูงกว่าการสอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ .05 จำนวน 3 เรื่อง และระดับความพึงพอใจของนักเรียนอยู่ในระดับดี 2 เรื่อง และระดับดีมาก 5 เรื่อง

ข) วรรณกรรม 3 เรื่อง เป็นการสอนโดยใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ 1 เรื่อง ใช้รูปแบบการสอนแบบสืบเสาะหาความรู้ 1 เรื่อง และการตีความสัญลักษณ์โดยใช้บริบททางวัฒนธรรมในวรรณกรรมไทย 1 เรื่อง พบว่า นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องความสามารถในการวิเคราะห์วรรณกรรมอยู่ในระดับคุณภาพดีมาก และบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนมีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด

ค) วรรณกรรมท้องถิ่น 14 เรื่อง แบ่งตามประเภทของวรรณกรรมท้องถิ่นได้ 3 ประเภท คือ วรรณกรรมนิทาน 9 เรื่อง เป็นการสอนโดยการใช้หนังสือนิทานพื้นบ้านเป็นบทเรียนเสริมทักษะ ทั้ง 9 เรื่อง วรรณกรรมตำนาน 3 เรื่อง เป็นการสอนโดยการใช้รูปแบบสตอรี่ไลน์ 2 เรื่อง และการสอนตามแนวคิดทฤษฎี Constructivist 1 เรื่อง และวรรณกรรมคำสอน 2 เรื่อง เป็นการสอนวิเคราะห์ภาษิตคำคม 1 เรื่อง และเป็นการสอนโดยใช้โครงงาน 1 เรื่อง พบว่า การใช้หนังสือนิทานพื้นบ้านเป็นบทเรียนเสริม ทำให้นักเรียนมีความสามารถด้านการเรียนสูงกว่าการสอนแบบปกติ

จากข้อมูลข้างต้นพบว่า การสอนโดยใช้หนังสือนิทานพื้นบ้านเป็นบทเรียนและการสอนโดยการใช้รูปแบบสตอรี่ไลน์เป็นวิธีการสอนที่นิยมนำมาจัดการเรียนการสอนมากที่สุด

บทที่ 5

สรุปการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การสังเคราะห์งานวิจัยเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนภาษาไทย สาขาการสอนภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ผู้วิจัยสรุปการวิจัย อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ ดังนี้

1. สรุปการวิจัย

1.1 วัตถุประสงค์การวิจัย

1.1.1 เพื่อศึกษาคูณลักษณะงานวิจัย เกี่ยวกับการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาไทย สาขาการสอนภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

1.1.2 เพื่อสังเคราะห์งานวิจัย เกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนภาษาไทย สาขาการสอนภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

1.2 วิธีดำเนินการวิจัย

1.2.1 ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ วิทยานิพนธ์ และ การศึกษาค้นคว้าอิสระ ที่ศึกษาเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนภาษาไทย สาขาการสอนภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2550 – 2558 จำนวน 102 เรื่อง ผู้วิจัยสืบค้นข้อมูลจากฐานข้อมูลวิทยานิพนธ์อิเล็กทรอนิกส์ (e - Theses) ของมหาวิทยาลัยเชียงใหม่

1.2.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย มี 2 ฉบับ ได้แก่ แบบประเมินคุณภาพงานวิจัย และแบบสรุปคุณลักษณะ ของงานวิจัย

1.2.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการสำรวจรายชื่องานวิจัยเกี่ยวกับ การจัดการเรียนการสอนภาษาไทย สาขาการสอนภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ที่พิมพ์เผยแพร่ในปี พ.ศ. 2550 - 2558 เมื่อได้งานวิจัยตามความต้องการแล้ว นำมาคัดเลือกงานวิจัยที่รวบรวมได้โดยใช้แบบประเมินคุณภาพงานวิจัย ได้งานวิจัย เกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนภาษาไทย สาขาการสอนภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ จำนวน 102 เรื่อง ศึกษาเนื้อหางานวิจัยและบันทึกข้อมูลลงในแบบสรุปคุณลักษณะของงานวิจัย

1.2.4 การวิเคราะห์ข้อมูล

วิเคราะห์ข้อมูลโดยการแจกแจงความถี่ หาค่าร้อยละ และการวิเคราะห์เนื้อหา

1.2.5 ผลการวิจัย

ผลการศึกษาค้นลักษณะงานวิจัย เกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนภาษาไทย สาขาการสอนภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ พบว่า ปีที่พิมพ์เผยแพร่งานวิจัยมากที่สุด คือ พ.ศ. 2554 มีจำนวน 23 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 22.56 ประเภทของงานวิจัยส่วนใหญ่เป็นวิทยานิพนธ์ จำนวน 78 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 76.47 งานวิจัยส่วนใหญ่เป็นงานวิจัยที่มีการตั้งสมมติฐานแบบทางเดียว จำนวน 51 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 50.00 งานวิจัยส่วนใหญ่เป็นงานวิจัยเชิงทดลอง มี 65 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 63.73 แบบแผนการวิจัยส่วนใหญ่เป็นแบบ One – Group Pretest – Posttest Design จำนวน 87 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 88.78 งานวิจัยส่วนใหญ่ศึกษากลุ่มตัวอย่างจำนวน 1 กลุ่ม มีจำนวน 97 เรื่องคิดเป็นร้อยละ 95.10 งานวิจัยส่วนใหญ่ใช้การเลือกแบบเจาะจง (purposive sampling) จำนวน 71 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 69.61 งานวิจัยส่วนใหญ่ศึกษากับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา จำนวน 47 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 46.08

ตัวแปรต้น ส่วนใหญ่คือ การใช้รูปแบบการสอน จำนวน 59 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 59.00 รองลงมาคือ การใช้ชุดการสอน/ชุดกิจกรรม จำนวน 18 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 18.00

ตัวแปรตามที่ศึกษา ส่วนใหญ่คือ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จำนวน 96 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 74.42 รองลงมาคือความคิดเห็นของนักเรียน จำนวน 17 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 13.18

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ส่วนใหญ่คือ แบบทดสอบ จำนวน 85 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 61.15 รองลงมาคือ แบบประเมินความพึงพอใจ จำนวน 26 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 18.71

การตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ ส่วนใหญ่คือ ความตรง จำนวน 99 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 31.33 รองลงมาคือ ความเที่ยง จำนวน 97 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 30.70

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ส่วนใหญ่คือ ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน จำนวน 96 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 42.86 รองลงมาคือ ค่าร้อยละ จำนวน 72 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 32.14

รูปแบบการเรียนการสอนที่ศึกษามากที่สุด คือ การเรียนการสอนที่เน้นการพัฒนาทักษะกระบวนการ (Process Skill) จำนวน 36 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 61.02 รองลงมาคือ รูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นการบูรณาการ (Integration) จำนวน 12 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 20.34 รูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นพัฒนาด้านพุทธิพิสัย (Cognitive Domain) จำนวน 7 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 11.86 และรูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นพัฒนาด้านจิตพิสัย (Affective Domain) จำนวน 4 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 6.78

เนื้อหาที่ทำวิจัยมากที่สุด ในการสอนสาระที่ 1 การอ่าน คือ การอ่านเชิงวิเคราะห์ จำนวน 5 เรื่อง รองลงมาคือ การอ่านจับใจความและการอ่านออกเสียง ที่จำนวน 4 เรื่องเท่ากัน สาระที่ 2 การเขียน คือ การเขียนสะกดคำและการเขียนเรียงความ จำนวน 3 เรื่องเท่ากัน รองลงมาคือ การเขียนความเรียงและการเขียนเชิงสร้างสรรค์ จำนวน 2 เรื่องเท่ากัน สาระที่ 3 การฟัง การดูและการพูด คือ การฟังเพื่อ

สรุปความ จำนวน 3 เรื่อง สารที่ 4 หลักการใช้ภาษาไทย คือ รูปและเสียงในภาษาไทย จำนวน 4 รองลงมา คือ ประโยค จำนวน 3 เรื่อง สารที่ 5 วรรณคดีและวรรณกรรม คือ วรรณกรรมท้องถิ่น จำนวน 14 เรื่อง รองลงมาคือ วรรณคดี จำนวน 7 เรื่อง

2. อภิปรายผล

การสังเคราะห์งานวิจัย เกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนภาษาไทย สาขาการสอนภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ นำมาอภิปรายผลการศึกษา ได้ดังนี้

2.1 ปีที่พิมพ์เผยแพร่ พบว่า ปีที่เผยแพร่งานวิจัยมากที่สุด คือ พ.ศ. 2554 เป็นงานวิจัยที่มีประเด็นการศึกษาที่หลากหลาย เช่น การศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ การพัฒนาแบบฝึก การพัฒนาบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน การพัฒนาสื่ออิเล็กทรอนิกส์ การพัฒนาแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยในระดับชั้นต่าง ๆ

2.2 งานวิจัยส่วนใหญ่เป็นงานวิจัยที่มีการตั้งสมมติฐานแบบทางเดียว สมมติฐานมีความสำคัญมากต่อการวิจัย ดังที่ อวยพร เรื่องตะกุก (2553) ได้กล่าวไว้ว่า สมมติฐานมีความสำคัญต่อการวิจัยรองลงมาจากปัญหาการวิจัย เพราะเป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้ใหม่ๆหรือเกิดทฤษฎีใหม่ การที่งานวิจัย สาขาการสอนภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ส่วนใหญ่ตั้งสมมติฐานแบบทางเดียว ทั้งนี้ เนื่องจากสมมติฐานแบบทางเดียนี้ผู้วิจัยได้คาดคะเนความสัมพันธ์เกี่ยวข้องของตัวแปรได้ว่าควรเป็นเช่นไร ตามที่ นวลอนงค์ บุญฤทธิ์พงศ์ (2552) กล่าวถึงการตั้งสมมติฐานที่มีทิศทางว่า เป็นสมมติฐานที่ผู้วิจัยพอจะคาดคะเนได้ว่าตัวแปรจะมีความสัมพันธ์ไปในทิศทางใด เป็นความสัมพันธ์ทางบวกหรือลบ

2.3 รูปแบบการวิจัยที่พบในงานวิจัย สาขาการสอนภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ส่วนใหญ่เป็นงานวิจัยเชิงทดลอง ร้อยละ 63.73 อย่างไรก็ตามพบว่างานวิจัยที่เป็น การวิจัยและพัฒนา มากถึงร้อยละ 32.35 ซึ่งการวิจัยและพัฒนานี้เป็นกระบวนการพัฒนาและตรวจสอบผลิตภัณฑ์ทางการศึกษา โดยผลิตภัณฑ์ทางการศึกษานี้ไม่ได้หมายถึงเฉพาะตำรา फिल्म หรือโปรแกรมคอมพิวเตอร์เท่านั้น แต่หมายรวมถึงวิธีการ และโปรแกรมการศึกษา (อนิรุทธ์ สติมัน 2542)

2.4 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยส่วนใหญ่ คือ แบบทดสอบ ซึ่งแบบทดสอบเป็นเครื่องมือสำคัญในการวิจัย และใช้กันมากที่สุดในการวิจัยด้านหลักสูตรและการสอน รองลงมาคือ แบบวัดความคิดเห็น แบบวัดนี้ใช้วัดความคิดเห็นของนักเรียนว่ามีความคิดเห็นอย่างไรต่อตัวแปรต้น ซึ่งส่วนมากเป็นรูปแบบการเรียนการสอน หรือการใช้หนังสือประกอบการเรียน ชุดกิจกรรมการเรียน และการใช้คอมพิวเตอร์ช่วยสอน ผลของการใช้แบบวัดความคิดเห็นของนักเรียน จะช่วยให้ผู้วิจัยทราบได้ว่านักเรียนมีความคิดเห็นอย่างไร

เนื่องจากบางรูปแบบการเรียนการสอนนั้นไม่ทำให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีขึ้น แต่แบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียน ทำให้ทราบว่า นักเรียนมีความคิดเห็นพึงพอใจต่อรูปแบบการเรียนการสอนที่ผู้สอนได้นำมาใช้

2.5 รูปแบบการเรียนการสอน มี 41 รูปแบบ เมื่อนำมาพิจารณาจำแนกตามเกณฑ์ลักษณะของวัตถุประสงค์เฉพาะหรือเจตนารมณ์ของรูปแบบ ที่ ทิศนา แคมมณี (2557) ได้แบ่งออกเป็น 5 หมวด รูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นการพัฒนาพุทธิพิสัย (Cognitive domain) รูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นการพัฒนาด้านจิตพิสัย (Affective Domain) รูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นด้านทักษะพิสัย (Psycho – Motor Domain) รูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นการพัฒนาทักษะกระบวนการ (Process Skill) และรูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นการบูรณาการ (Integration) พบว่ามีรูปแบบการเรียนการสอนที่ใช้ทั้งสิ้น 4 ประเภท ได้แก่ รูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นการพัฒนาพุทธิพิสัย รูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นการพัฒนาจิตพิสัย รูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นการพัฒนาทักษะกระบวนการ รูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นการบูรณาการ เป็นที่น่าสังเกตว่าไม่พบวิธีรูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นด้านทักษะพิสัยแต่อย่างไร รูปแบบการเรียนการสอนที่มีผู้วิจัยศึกษาส่วนใหญ่ คือ รูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นการพัฒนาทักษะกระบวนการ พบทั้งสิ้น 25 รูปแบบ คือ การสอนแบบสืบสอบ (Inquiry Method) การสอนแบบสืบเสาะหาความรู้ การใช้กระบวนการคิดสร้างสรรค์ การใช้กระบวนการกลุ่ม การสอนเขียนแบบเน้นกระบวนการ รูปแบบการสอนชิปปา (CIPPA Model) รูปแบบการสอนโดยใช้ปัญหาเป็นฐาน (PBL) การจัดการเรียนรู้ตามทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์ รูปแบบการสอนแบบชินเนกติกส์ รูปแบบการสอนโดยใช้เทคนิคการขับร้อง เทคนิคการสอนโดยใช้เพลง รูปแบบการสอนโดยใช้เทคนิคเค ดับเบิลยู แอล พลัส การสอนตามแนวคิดสร้างสรรค์ ความรู้นิยม การเรียนรู้โดยใช้สมองเป็นฐาน (BBL) รูปแบบการสอนโดยใช้เทคนิค 9 คำถาม การสอนแนวสมดุลภาษา (Balanced Literacy) รูปแบบการสอนแบบเลือกสรร รูปแบบการสอนแบบเอส คิว โฟร์ อาร์ รูปแบบการสอนคิดสร้างสรรค์โดยใช้เทคนิคคอร์ดอน การจัดการเรียนรู้ด้วยนิทาน (TBL) รูปแบบการสอนโดยใช้เกม (Game Method) การจัดการเรียนรู้ตามทฤษฎีตอบสนองของผู้อ่าน การสอนแบบแคทส์ (CATS) การใช้กระบวนการจีแพส และรูปแบบการสอนเทคนิค 5 ดับบลิว 1 เอช รูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นพัฒนาทักษะกระบวนการนี้มีผู้วิจัยมาก เนื่องจากเป็นรูปแบบการเรียนการสอนที่มุ่งพัฒนาเกี่ยวกับการดำเนินการต่าง ๆ อาจเป็นกระบวนการทางสติปัญญา กระบวนการคิด หรืออาจเป็นกระบวนการทางสังคม รูปแบบการสอนนี้ถูกนำมาใช้ในการเรียน การอ่านเชิงวิเคราะห์ การอ่านจับใจความ การเขียนสรุปความ การเขียนเรียงความ การเขียนเชิงสร้างสรรค์ การฟังเพื่อจับใจความ

รองลงมาคือ รูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นการบูรณาการ พบทั้งสิ้น 7 รูปแบบ คือ การใช้โครงงาน การเรียนรู้แบบร่วมมือ รูปแบบการสอนโดยใช้เทคนิคจิ๊กซอว์ (JIGSAW) รูปแบบการสอนเอส เอ วิ ไอ รูปแบบการสอนซี ไอ อาร์ ซี (CIRC) การใช้รูปแบบสตอรีไลน์ (Story line Method) และแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติ (Whole Language Approach) รูปแบบการเรียนการสอนที่เน้น

การบูรณาการมีผู้วิจัยรองลงมา เนื่องจากเป็นรูปแบบที่พยายามพัฒนาการเรียนรู้ต่างๆของผู้เรียนไปพร้อมๆกัน โดยใช้การบูรณาการทั้งเนื้อหาสาระและวิธีการรูปแบบการสอน รูปแบบการสอนนี้ถูกนำมาใช้ในการเรียนการสร้างสรรค้ทางภาษา การพัฒนาทักษะการอ่าน และการวิเคราะห์วรรณคดีและวรรณกรรม

รูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นการพัฒนาด้านพุทธิพิสัย พบทั้งสิ้น 5 รูปแบบ คือ รูปแบบการสอนโพรแมทโดยเน้นเทคนิคผังกราฟฟิก การศึกษาค้นด้วยตนเอง (Self Study Method) การสอนแบบเอกัตภาพ (Individualized Instruction) การสอนแบบโฟนิกส์ (Phonics Method) และการสอนโดยวิธีการจัดการเรียนรู้แบบที พี อาร์ รูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นพัฒนาด้านพุทธิพิสัย เป็นรูปแบบการสอนที่ถูกนำมาใช้ในการเรียนวรรณคดีไทย การเขียนนิทาน การพัฒนากระบวนการอ่าน การอ่านออกเสียง และการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาไทย

รูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นการพัฒนาด้านจิตพิสัย พบทั้งสิ้น 4 รูปแบบ คือ ทฤษฎีการจัดการเรียนรู้อย่างมีความสุข รูปแบบการสอนแบบซีกค้ำยัน รูปแบบการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลอง และการแสดงบทบาทสมมติ รูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นการพัฒนาด้านจิตพิสัย เป็นรูปแบบการสอนที่ถูกนำมาใช้ในการเรียนการวิเคราะห์ภาษาพูด การคิดอย่างมีวิจารณญาณ และการฟังเพื่อวิเคราะห์ข้อเท็จจริงและข้อคิดเห็น

2.6 ด้านการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้วยรูปแบบการสอน พบว่า รูปแบบการสอนทุกวิธี ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากผู้วิจัยได้ศึกษาหลักสูตรจนเข้าใจและประยุกต์วิธีการสอนจากแนวที่มีผู้ศึกษาวิจัยมาก่อน เพราะรูปแบบการสอนต่าง ๆ นั้นผ่านการทดลองใช้เพื่อหาประสิทธิภาพมาแล้วในระดับหนึ่ง และผู้วิจัยได้จัดลำดับในการใช้รูปแบบการสอนอย่างเป็นระบบ มีขั้นตอน ยึดหลักวิธีการเรียนรู้ที่ให้ผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง เปิดโอกาสให้นักเรียนแสดงความสามารถของตนเอง มีส่วนร่วมในการเรียน ได้ฝึกกิจกรรม ช่วยให้เกิดแรงจูงใจ สร้างบรรยากาศที่ส่งเสริมการเรียนรู้ สร้างความสัมพันธ์และความร่วมมือระหว่างนักเรียนและครูผู้สอน แต่อย่างไรก็ตามวิธีสอนที่หลากหลายนั้นไม่สามารถกล่าวได้ว่าวิธีใดดีที่สุด เพราะแต่ละวิธีต่างมีข้อดีและข้อจำกัด ขึ้นอยู่กับ การเลือกใช้ให้เหมาะสมกับสถานการณ์ เนื้อหา และผู้เรียนเป็นสำคัญ

จากการวิเคราะห์เนื้อหาด้านรูปแบบการสอน ทำให้ทราบว่าสถานภาพการวิจัยของสาขาการสอนภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ จากอดีตถึงปัจจุบัน มุ่งเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้านทักษะการอ่านมากที่สุด ส่วนการศึกษาด้านทักษะการฟัง การดู และการพูด พบน้อยมาก ทั้งนี้ อาจเนื่องมาจากการวัดผลด้านทักษะการอ่าน กระทำได้ง่ายกว่านั่นเอง ดังนั้นการวิจัยด้านรูปแบบการสอน ควรปรับปรุงให้มีแนวโน้มการวิจัยพัฒนา คือ พัฒนารูปแบบการสอนเพื่อหาคำตอบว่ารูปแบบการสอนต่าง ๆ นั้นใช้กระบวนการใดที่สามารถส่งผลดีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเหมาะสมกับนักเรียนมากที่สุด

3. ข้อเสนอแนะ

3.1 ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

3.1.1 จากการสังเคราะห์งานวิจัยเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนภาษาไทย สาขาการสอนภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ พบว่า บางสาระมีงานวิจัยน้อย โดยเฉพาะสาระที่ 3 การฟัง การดู และการพูด มีผู้วิจัยน้อยมาก อาจเป็นเพราะว่า เป็นสาระที่ต้องใช้สื่อประกอบในการสอนแต่ผู้สอนสามารถนำงานวิจัยในกลุ่มสาระอื่นมาบูรณาการเข้ากับสาระที่ 3 การฟัง การดูและการพูดได้ จึงควรส่งเสริมให้มีการทำวิจัยให้มากขึ้น เพื่อให้ผู้สอนจะได้มีข้อมูลไปพัฒนาการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น

3.1.2 งานวิจัยเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนภาษาไทย สาขาการสอนภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ มีความหลากหลายในกลุ่มหลักสูตรระดับการศึกษา สามารถนำข้อมูลไปใช้เพื่อพัฒนาการเรียนการสอนภาษาไทยได้เป็นอย่างดี แม้ว่าจะมีในบางหลักสูตรที่มีการศึกษาน้อย ได้แก่ หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง รวมทั้งการจัดการเรียนการสอนในระดับอุดมศึกษา แต่ยังมีงานวิจัยให้ผู้สอนสามารถนำไปใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาการเรียนการสอนได้

3.2 ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

3.2.1 ควรมีการสังเคราะห์งานวิจัยในสาขาการสอนภาษาไทย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ทุก ๆ 5 ปี เพื่อเป็นแหล่งข้อมูล และเป็นการศึกษาพัฒนาการของการทำงานวิจัยของนักศึกษา

3.2.2 ควรมีการสังเคราะห์งานวิจัยเปรียบเทียบกับงานวิจัยของสถาบันการศึกษาอื่นที่เปิดสอนในระดับบัณฑิตศึกษา สาขาการสอนภาษาไทย

3.2.3 วิทยานิพนธ์และการศึกษาค้นคว้าอิสระระดับมหาบัณฑิต สาขาการสอนภาษาไทย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ มีความหลากหลายในกลุ่มหลักสูตรระดับการศึกษา แต่ยังมีกลุ่มที่มีระดับน้อย ได้แก่ หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง รวมทั้งการจัดการเรียนการสอนในระดับอุดมศึกษาด้วย ควรส่งเสริมให้มีการวิจัยการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนในหลักสูตรต่าง ๆ เหล่านี้ด้วย

3.2.4 ควรทำการสังเคราะห์งานวิจัยการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน สาขาการสอนภาษาไทย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ด้วยวิธีการสังเคราะห์อื่น ๆ เช่น การสังเคราะห์เชิงปริมาณด้วยวิธีการวิเคราะห์ห่อภิมาณ (Meta Analysis) เพื่อให้ได้องค์ความรู้ที่ชัดเจนมากยิ่งขึ้น

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กรมวิชาการ. (2544). *การจัดสาระการเรียนรู้ในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย*. กรุงเทพฯ: คุรุสภา.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2552). *การเรียนการสอนภาษาไทย ปัญหาและแนวทางแก้ไข*. กรุงเทพฯ: คุรุสภา.
- กำชัย ทองหล่อ. (2540). *หลักภาษาไทย*. กรุงเทพฯ: รวมสาสน์.
- กอบกาญจน์ วงศ์วิสิทธิ์. (2551). *ทักษะภาษาเพื่อการสื่อสาร*. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- กัญญา ลินทร์ตันศิริกุล. (2553). *เครื่องมือวิจัยและการตรวจสอบคุณภาพ. ใน ประมวลสาระชุดวิชาการวิจัยหลักสูตรและการเรียนการสอน*. นนทบุรี: สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- เกริก ท่วมกลาง และจินตนา ท่วมกลาง. (2555). *การพัฒนาสื่อวัตกรรมการศึกษาเพื่อเลื่อนวิทยฐานะ*. กรุงเทพฯ: สถาพรบุ๊ค.
- จรรยา จิตรักษ์. (2539). *การสังเคราะห์วิทยานิพนธ์เกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ช่วยสอนในประเทศไทย ระหว่างปี พ.ศ. 2529 – 2538*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต ไม่ได้ตีพิมพ์) จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพฯ.
- ทัศนีย์ ศุภเมธี. (2542). *การสอนภาษาไทย*. (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ: ม.ป.ท.
- ทิตนา แคมมณี. (2540). *การวิจัยทางการศึกษา (Educational Research)*. ใน *ทิตนา แคมมณี และสร้อยสน สกลรัตน์ (บรรณาธิการ)*. *แบบแผนและเครื่องมือการวิจัยทางการศึกษา*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ผาสุก มุทเมธา. (2540). *พื้นฐานการศึกษาวรรณคดี การวิจารณ์วรรณคดีและวรรณคดีวิจารณ์*. อยุธยา: เทียนวัฒนา.
- ธนรัชฎ์ ศิริสวัสดิ์. (2537). *วิธีสอนเพื่อพัฒนาทักษะการพูด*. ใน *ประมวลสาระชุดวิชาการพัฒนาทักษะทางภาษา*. (หน่วยที่ 12). นนทบุรี: สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- ธีรชัย เนตรถนอมศักดิ์. (2538). *การสังเคราะห์งานวิจัยเกี่ยวกับความคิดสร้างสรรค์ในประเทศไทย*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต ไม่ได้ตีพิมพ์). มหาวิทยาลัยขอนแก่น, ขอนแก่น.
- นราวัลย์ พูลพิพัฒน์. (2534). *ปัญหาการเรียนการสอนภาษาไทยระดับมัธยมศึกษา*. เชียงใหม่: ภาควิชามัธยมศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- นงลักษณ์ วิรัชชัย. (2542). *การวิเคราะห์ทอภิมาน META-ANALYSIS*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นวลอนงค์ บุญฤทธิพงศ์. (2552). *ระเบียบวิธีวิจัยทางการศึกษา*. กรุงเทพฯ: จุฑาทอง.

- ปวีณรัฐ รัตน์ เล็กสมสันต์. (2550). *การสังเคราะห์งานวิจัยการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยระดับมัธยมศึกษา*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต ไม่ได้ตีพิมพ์). มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, นนทบุรี.
- ปรีชา เนาว์เย็นผล. (2553). *การวิจัยเชิงทดลองและการวิจัยเชิงพัฒนา*. ใน *ประมวลสาระชุดวิชาการวิจัยหลักสูตรและการเรียนการสอน*. นนทบุรี: สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- ยมโดย เพ็งพงศา. (2538). *หลักภาษา*. เอกสารประกอบการสอน มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, กรุงเทพฯ.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2542). *พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2542*. กรุงเทพฯ: นานมีบุ๊คพับลิเคชั่น.
- วรรณมา บัวเกิด. (2537). *วิธีสอนเพื่อพัฒนาทักษะการเขียน* ใน *ประมวลสาระชุดวิชาการพัฒนาทักษะทางภาษา*. (หน่วยที่ 14). นนทบุรี สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- วไลพร คุณุณทัย. (2537). *หลักการสอน*. กรุงเทพฯ: กองส่งเสริมวิทยฐานะครู กรมการฝึกหัดครู.
- ศรีวิไล ดอกจันทร์. (2539). *การสอนวรรณกรรม วรรณคดีไทย*. เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- สุภัทรา อักษรานุเคราะห์. (2533). *การสอนภาษาอังกฤษ*. กรุงเทพฯ: คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุนีดี ภูจิราพันธุ์. (2554). *การใช้ภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร*. กรุงเทพฯ: ทริปปี้ล เอ็ดดูเคชั่น.
- สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์. (2545). *หลักและวิธีการอ่านภาษาไทย*. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- สมิตรา อังวัฒนกุล. (2537). *กิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุวิมล ว่องวานิช. (2545). *การสังเคราะห์งานวิจัยทางการศึกษาด้วยการวิเคราะห์ทอภิมานและการวิเคราะห์เนื้อหา*. กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ สำนักนายกรัฐมนตรี.
- สุจริต เพียรชอบ และ สายใจ อินทร์มพรรย์. (2538). *วิธีสอนภาษาไทยระดับมัธยมศึกษา*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุทธิวงศ์ พงศ์ไพบูลย์. (2551). *ควรสอนวรรณคดีไทยอย่างไร*. *วารสารจันทร์เกษม*.
- สมคิด บุญบูรณ์. (2546). *การศึกษาความสามารถด้านการอ่านภาษาไทยของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ด้านการอ่าน ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยวิธีการสอนอ่านตามแบบ*. (วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต ไม่ได้ตีพิมพ์). มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, กรุงเทพฯ.
- สมบัติ ศิริจินดา. (2554). *ภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร*. กรุงเทพฯ: ทีพีเอ็น เพรส.
- โสภณ สาทรสัมฤทธิ์ผล. (2550). *ภาษาไทย 1*. กรุงเทพฯ : ทริปปี้ล เอ็ดดูเคชั่น.
- _____. (2555). *ภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร*. กรุงเทพฯ: ทริปปี้ล เอ็ดดูเคชั่น.
- อนิรุทธ์ สติมัน. (2542). *การพัฒนาบทเรียนคอมพิวเตอร์มัลติมีเดียทางอินเทอร์เน็ต เรื่อง การถ่ายภาพสำหรับบุคคลทั่วไป*. (สารนิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต ไม่ได้ตีพิมพ์). มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, กรุงเทพฯ.

- อุทุมพร จามรมาน. (2531). *การสังเคราะห์งานวิจัย : เชิงปริมาณ (เน้นวิธีวิเคราะห์เมตต้า)*. กรุงเทพฯ: ฟีนพลับบริษัท.
- อวยพร เรืองตระกูล. (2553). การกำหนดปัญหาวิจัยและการออกแบบการวิจัย. ใน *ประมวลสาระชุดวิชาการวิจัยหลักสูตรและการเรียนการสอน*. นนทบุรี: สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- Cooper H and Lindsay J.J. (1997). Research Synthesis and Meta-analysis. In Bickman L. and Rog, D. J. (eds). *Handbook of Applied Social Research Method*, pp.315-337. California: Sage Publication.
- Goodman, Kenneth S. (1979). Reading: Psycholinguistic Guessing Game. *Journal of the Reading Specialist*.
- Williams, Eddie. (1986). *Reading in the Language Classroom*. London: Mcmilan.
- _____. (1994). *Reading in the Language Classroom*. London: Mcmilan.

ภาคผนวก

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ศูนย์วิจัยการบริการ

ภาคผนวก ก

แบบประเมินคุณภาพงานวิจัย

ลำดับที่ .....

แบบประเมินคุณภาพงานวิจัย

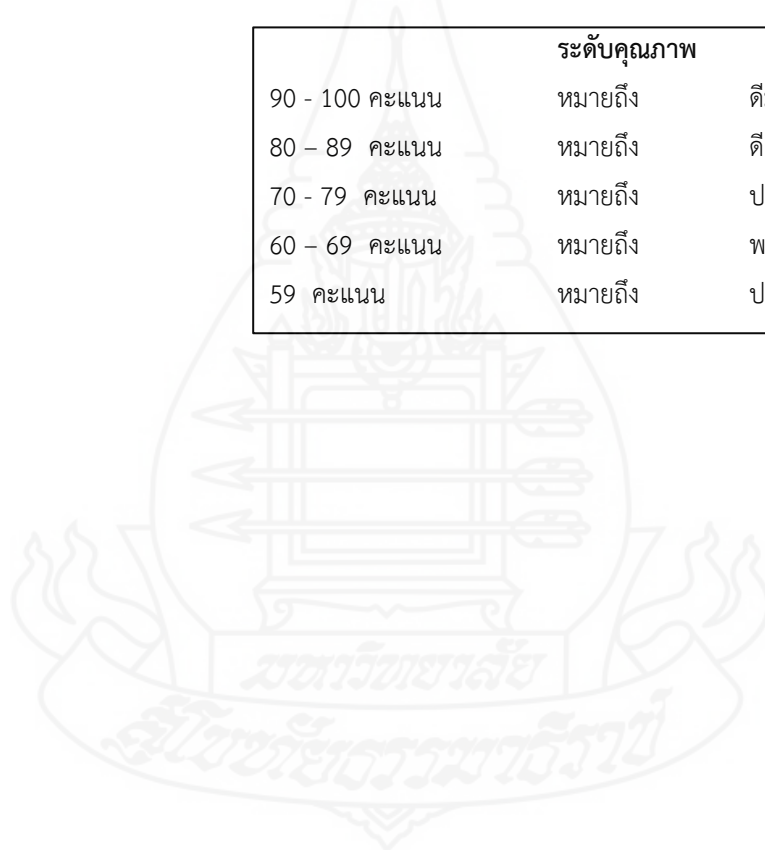
ชื่อผู้วิจัย ..... ปีที่พิมพ์
 ชื่องานวิจัย .....
 สถาบันที่ผลิตงานวิจัย .....

หัวข้อการประเมิน	ระดับการประเมิน				
	ดีมาก (5)	ดี (4)	ปานกลาง (3)	พอใช้ (2)	ปรับปรุง (1)
1. ชื่อเรื่องมีความน่าสนใจ					
2. ปัญหาวิจัยมีความชัดเจน					
3. สมมติฐานได้รับการเขียนอย่างถูกต้อง					
4. ปัญหาการวิจัยสำคัญมากพอที่จะวิจัย					
5. คำจำกัดความได้รับคำนิยามเชิงปฏิบัติการอย่างชัดเจน					
6. มีการกล่าวถึงการออกแบบการวิจัยครบถ้วน					
7. การออกแบบการวิจัยมีความเหมาะสมกับปัญหาการวิจัย					
8. กลุ่มตัวอย่างและประชากรได้รับการบรรยายชัดเจน					
9. การบวนการรวบรวมข้อมูลชัดเจน					
10. กระบวนการรวบรวมข้อมูลเหมาะสมกับปัญหาการวิจัย					
11. ข้อมูลได้รับการตรวจสอบในด้านความเชื่อถือได้					
12. สถิติที่ใช้วิเคราะห์ข้อมูลเหมาะสมกับปัญหาวิจัย					
13. ผลการวิเคราะห์ได้รับการเสนออย่างเหมาะสม					
14. ข้อเสนอแนะวิจัยชัดเจน ถูกต้อง					
15. การอภิปรายผลสอดคล้องกับผลการวิจัย					
16. การสรุปอ้างอิงไปยังประชากรได้ถูกต้อง					
17. ข้อเสนอแนะมีความชัดเจนและเป็นประโยชน์ต่อการวิจัย					

หัวข้อการประเมิน	ระดับการประเมิน				
	ดีมาก (5)	ดี (4)	ปานกลาง (3)	พอใช้ (2)	ปรับปรุง (1)
18. เขียนรายงานการวิจัยด้วยภาษาที่ถูกต้อง					
19. รูปแบบการเขียนรายงานการวิจัยถูกต้องตามหลักวิชา					
20. คุณภาพรายงานการวิจัยโดยภาพรวม					
รวม					

สรุปคะแนน .....คะแนน ระดับคุณภาพ.....

ระดับคุณภาพ		
90 - 100 คะแนน	หมายถึง	ดีมาก
80 - 89 คะแนน	หมายถึง	ดี
70 - 79 คะแนน	หมายถึง	ปานกลาง
60 - 69 คะแนน	หมายถึง	พอใช้
59 คะแนน	หมายถึง	ปรับปรุง

ภาคผนวก ข
แบบสรุปคุณลักษณะของงานวิจัย

ลำดับที่ .....

แบบสรุปลักษณะของงานวิจัย

ตอนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐานของงานวิจัย

1. ชื่อผู้วิจัย .....
2. ชื่องานวิจัย .....
3. ปีที่พิมพ์เผยแพร่

☐ พ.ศ. 2550	☐ พ.ศ. 2551	☐ พ.ศ. 2552
☐ พ.ศ. 2553	☐ พ.ศ. 2554	☐ พ.ศ. 2555
☐ พ.ศ. 2556	☐ พ.ศ. 2557	☐ พ.ศ. 2558

ตอนที่ 2 ระเบียบวิธีวิจัย

1. ประเภทของการวิจัย

☐ วิทยานิพนธ์	☐ การศึกษาค้นคว้าอิสระ
--------------------------------------	---
2. สมมติฐานการวิจัย

☐ สมมติฐานทางเดียว	☐ สมมติฐานสองทาง	☐ ไม่ปรากฏสมมติฐาน
---	---	---
3. รูปแบบการวิจัย

☐ เชิงสำรวจ	☐ เชิงทดลอง	☐ การวิจัยและพัฒนา
------------------------------------	------------------------------------	---
4. แบบแผนการวิจัย

☐ One – Group Pretest – Posttest Design
☐ One – Shot Case Design
☐ Pretest – Posttest Control Group Design

5. กลุ่มตัวอย่าง

5.1 จำนวนกลุ่มตัวอย่าง

- 1 กลุ่ม   2 กลุ่ม

5.2 การได้มาของกลุ่มตัวอย่าง

- 5.2.1 การสุ่ม   สุ่มอย่างง่าย   สุ่มแบบเป็นระบบ
 สุ่มแบบแบ่งชั้น   สุ่มแบบกลุ่ม
 สุ่มแบบหลายขั้นตอน   อื่นๆ
- 5.2.2 การเลือก   เลือกแบบเจาะจง   เลือกแบบตามสะดวก
 เลือกแบบโควตา   อื่นๆ

6. ระดับการศึกษาของกลุ่มตัวอย่าง

- ระดับปฐมวัย   ระดับประถมศึกษา
 ระดับมัธยมศึกษา   ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ
 ระดับอุดมศึกษา   อื่นๆ .....

7. สารการเรียนรู้

- การอ่าน   ประเด็นที่ศึกษา
 การเขียน   ประเด็นที่ศึกษา
 การฟัง การดู และการพูด   ประเด็นที่ศึกษา
 หลักการใช้ภาษาไทย   ประเด็นที่ศึกษา
 วรรณคดีและวรรณกรรม   ประเด็นที่ศึกษา
 มากกว่า 1 สาร   ประเด็นที่ศึกษา

8. ตัวแปรต้น

- การใช้รูปแบบการสอน   การใช้หนังสือประกอบการเรียน   การใช้แบบฝึก / ชุดฝึก
 การใช้ชุดการสอน / ชุดกิจกรรม   การใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน   อื่นๆ

8.1 การใช้รูปแบบการสอน

- เน้นพัฒนาด้านพุทธิพิสัย   เน้นการพัฒนาด้านจิตพิสัย
 เน้นการพัฒนาทักษะกระบวนการ   เน้นการบูรณาการ

9. ตัวแปรตาม (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

- ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
 สารที่ 1   สารที่ 2   สารที่ 3   สารที่ 4   สารที่ 5
 ความคิดเห็นของนักเรียน
 ความพึงพอใจต่อการเรียน

- เจตคติต่อการเรียน
 พฤติกรรมของนักเรียน
 อื่นๆ

10. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

- แบบทดสอบ   แบบสอบถาม   แบบสัมภาษณ์
 แบบวัดเจตคติ   แบบสังเกตพฤติกรรม   อื่นๆ

11. การตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

- ความตรง   ความเที่ยง   ความยาก   อำนาจจำแนก

12. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

- ร้อยละ   ค่าเฉลี่ย / ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
 การทดสอบค่าที (t-test)   การหาประสิทธิภาพโดยใช้ E1/E2   อื่นๆ

ตอนที่ 3 ผลการวิจัย

วัตถุประสงค์ของการวิจัย	ผลการวิจัย
.....	.....
.....	.....
.....	.....
.....	.....
.....	.....
.....	.....

ลงชื่อ ..... ผู้ตรวจสอบ

(.....)

วันที่ ..... เดือน ..... พ.ศ. ....

ภาคผนวก ค

รายชื่องานวิจัยที่นำมาสังเคราะห์

รายงานวิจัยที่นำมาสังเคราะห์
สาขาการสอนภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2550 – 2558 จำนวน 102 เรื่อง

- กัลยา มะลิวัน. (2553). การใช้ชุดกิจกรรมเพื่อพัฒนาทักษะการอ่านและการเขียนภาษาไทยของนักเรียนจีนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนมัธยมสาธิตวู้หัว สังกัดมหาวิทยาลัยยูนนาน นอร์มอล.
- กานดา เดชวงศ์ญา. (2553). การใช้วิธีสอนแบบเลือกสรรที่มีผลต่อการพัฒนาทักษะการเขียนเรียงความเชิงสร้างสรรค์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3.
- กาญจนา โพธิ์ลักษณ์. (2554). การใช้เกมเสริมทักษะการอ่านคำที่มีตัวสะกดสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเทศบาลวัดศรีปิงเมือง.
- กาญจนา สุนันตา. (2555). การใช้กิจกรรมดาราที่บีเอ็มเพื่อพัฒนาทักษะภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนดาราวิทยาลัย จังหวัดเชียงใหม่.
- เกศินี ปุงปีแก้ว. (2557). การใช้เทคนิคจิกซอร์เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านเชิงวิเคราะห์และการเขียนเชิงวิเคราะห์วิจารณ์วรรณคดีไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2.
- เกศนีสรี ใบอุบล. (2552). การพัฒนาแนวการสอนวรรณกรรมท้องถิ่นเรื่อง ตำนานกวีานพะเยา.
- เขมรรัช กุमारสิทธิ์. (2554). การใช้ข้อมูลข่าวสารจากอินเทอร์เน็ตเพื่อพัฒนาทักษะการอ่านคิดวิเคราะห์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5.
- คะเนาะ อ่อนนาง. (2556). การวิเคราะห์กลวิธีในการใช้ภาษาพูดแบบทอล์คโชว์ เพื่อการเรียนรู้ที่มีความสุข สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนปรินส์รอยแยลส์วิทยาลัย.
- จาง โชว์กั้ง. (2554). ปัญหาการใช้หน่วยเชื่อมภาษาไทยของนักศึกษาจีนชั้นปีที่ 2 วิชาเอกภาษาไทย สถาบันอาชีวศึกษาและเทคโนโลยีสิบสองปันนา.
- จ้าว เฉวีย. (2555). การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดและการรับรู้การเรียงลำดับของคำขยายนามในภาษาไทยของนักศึกษาจีนที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง.
- จุฑารัตน์ ปัญญา. (2550). ผลการอ่านเชิงวิเคราะห์ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 ที่เรียนโดยการใช้สื่อสิ่งพิมพ์ส่งเสริมการอ่าน.
- ฉวีเยน จาง. (2555). การใช้เพลงเพื่อส่งเสริมความเข้าใจคำศัพท์ภาษาไทยของนักศึกษาจีนที่เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ.
- ชัชฎาภรณ์ อักษรดิษฐ์. (2552). การพัฒนาทักษะการอ่าน เขียน ภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้แบบฝึกพัฒนาความคิด.

- ชิง เทิง ชัน. (2553). การใช้กิจกรรมภาษาเพื่อการปฏิสัมพันธ์ทางสังคมในการพัฒนาความสามารถการเขียนจดหมายธุรกิจสำหรับนักศึกษาจีนวิชาเอกธุรกิจระหว่างประเทศ มหาวิทยาลัยราชภัฏลำปาง.
- ไช่ จินจิน. (2554). สมรรถนะทางภาษาของนักศึกษาจีนวิชาเอกภาษาไทย วิทยาลัยอาชีวศึกษาและเทคโนโลยีสีบสองพันนา.
- ชลิตา โอตบาง. (2554). การพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ในการเขียนนิทานโดยใช้เทคนิคอร์ดอน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนเวียงเจดีย์วิทยา อำเภอสี จังหวัดลำพูน.
- ชลารินทร์ สุรินจักร. (2554). การสอนภาษาแบบโฟนิกส์ประกอบการสอนภาษาไทยแบบองค์รวมเพื่อพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงและการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง.
- ชนกานต์ ทิพย์อ่อน. (2556). การพัฒนาทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจของนักเรียนชนเผ่าปกากะญอชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านกองแขก โดยใช้รูปแบบการสอน ซี ไอ อาร์ ซี.
- ชลธิชา โปธา. (2556). การพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ทางภาษาโดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบ เอส เอ วี ไอ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนปรินส์รอยแยลส์วิทยาลัย.
- เซีย ชุนหยวน. (2556). การใช้นิทานเพื่อพัฒนาความสามารถในการอ่านภาษาไทยและการใช้คำขยายของนักศึกษาภาษาจีนที่เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ.
- ญาณิศา ชนะเดช. (2558). การใช้บทเรียนสำเร็จรูปเพื่อพัฒนาผลการเรียนรู้วิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนศรีสังวาลเชียงใหม่.
- ฐิติกานต์ แก้ววิเศษ. (2556). การออกแบบแบบฝึกอ่านออกเสียง สำหรับนักศึกษาจีนที่เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ.
- ณัฐชย พอพิณ. (2555). ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยเทคนิคจิ๊กซอว์ เรื่องการวิเคราะห์โวหารภาพพจน์ในเพลงไทยลูกทุ่ง.
- ดาณิกา เงินฝรั่ง. (2556). การฝึกทักษะการเขียนเรียงความโดยใช้กระบวนการจีแพสสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนจุนวิทยาคม จังหวัดพะเยา.
- ดวงเด่น บุญชุม. (2555). ผลการสอนแนวสมดุภาษาเพื่อฝึกทักษะทางภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนแม่ลาววิทยาคม อำเภอแม่ลาว จังหวัดเชียงราย.
- ดวงมณี กันทะยอม. (2551). การใช้แบบฝึกการคิดสร้างสรรค์ในการสอนเขียนความเรียงเชิงสร้างสรรค์สำหรับนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 โรงเรียนพนิชยการเชียงใหม่.
- ดวงหทัย คำวัง. (2554). การใช้นิทานเพื่อพัฒนาทักษะการเรียงคำในประโยคภาษาไทย และการเล่านิทานของนักเรียนชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยงชั้นประถมศึกษาปีที่ 5.
- ตั้งเทา ลู่. (2555). การใช้วิธี เอส คิว โฟร์ อาร์ เพื่อส่งเสริมความเข้าใจในการอ่านของนักศึกษาจีนที่เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ.

- ทิพวิมล วรรณชัย. (2550). การพัฒนาการเขียนของนักเรียนชาวไทยภูเขาเผ่าปกากะญอ โดยการจัดการเรียนรู้ที่ใช้ปัญหาเป็นฐาน.
- ธนาพร ธนสีลังกูร. (2554). การพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาไทยของนักเรียนชาวเขาเผ่าม้งโดยวิธีการจัดการเรียนรู้แบบที่ฟิอาร์.
- นริศรา วงศ์วิชิต. (2553). การใช้รูปแบบการสอนแบบสตอรี่ไลน์ เรื่อง ย้อนรอยตำนานประเพณี ลอยกระทงสายไหลประทีป 1000 ดวง เพื่อพัฒนาความสามารถในการเขียน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1.
- นวพร พันธุ์ขาวสะอาด. (2555). การใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์เพื่อแก้ปัญหาการออกเสียงคำควบกล้ำของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบุญญาวิทยวิทยาลัย จังหวัดลำปาง.
- นิตยา เอกบาง. (2551). การสร้างบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนเพื่อพัฒนาทักษะการฟัง สำหรับนักศึกษา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนา ลำปาง.
- นิห์สลัง เจะยามา. (2554). ผลการใช้นิทานพื้นบ้านมุสลิมเป็นบทเรียนเสริมเพื่อพัฒนา ทักษะการอ่านของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนสามจังหวัดชายแดนภาคใต้.
- เนตรนภา ประสงค์. (2553). ผลการเรียนรู้ตามทฤษฎีตอบสนองของผู้อ่านที่มีต่อความเข้าใจใน การอ่านวรรณคดีร้อยกรองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ โรงเรียนหนองจอกพิทยานุสรณ์ สำนักงานเขตหนองจอก กรุงเทพมหานคร.
- นงนุช ไกรงาม. (2555). การฝึกทักษะการพูดนำเสนอผลงานโดยใช้หลักการสื่อสารและกระบวนการกลุ่ม สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์เชียงใหม่.
- นวลนาง สุยะพอ. (2551). ปัจจัยที่มีผลต่อการเรียนกวดวิชาภาษาไทยของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 ในเขตอำเภอเมืองเชียงใหม่.
- นำ เหวินปิน. (2556). การใช้เทคนิค 5 ดับบลิว 1 เอช เพื่อพัฒนาความสามารถในการอ่าน และการเขียนภาษาไทย ของนักศึกษาจีนที่เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ.
- ปนางฐิตติยา จองหมุ่ม. (2555). การพัฒนาความสามารถในการสื่อสารภาษาไทยของนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติ.
- ปวิณ เจียไพบูลย์. (2558). ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลักภาษาไทยเรื่อง ประโยค ของนักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยรูปแบบเกมการแข่งขันเป็นทีม.
- ประกายมาศ ทองหมื่น. (2554). การใช้รูปแบบการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐานเพื่อกระตุ้นการคิดวิเคราะห์ในการอ่าน.
- ประภัสสร รัตนศิริ. (2558). การพัฒนาทักษะการอ่านจับใจความสำคัญภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้เทคนิค 9 คำถาม.

- ปัทมาภรณ์ พรดวงคำ. (2555). การพัฒนาความสามารถในการวิเคราะห์วรรณกรรมโดยใช้การสอนแบบสืบเสาะหาความรู้สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนบ้านเข็กน้อย จังหวัดเพชรบูรณ์.
- ปารณีย์ โชติมันตร์เศรษฐ์. (2551). การสร้างบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนวิชาภาษาไทย เรื่องไตรภูมิพระร่วง สำหรับนักเรียนช่วงชั้นที่ 4.
- ปิติอัฏฐ์ จมูศรี. (2556). การใช้กิจกรรมสถานการณ์จำลองเพื่อส่งเสริมความสามารถในการฟังและพูดภาษาไทยและความเข้าใจวัฒนธรรมไทย ของนักเรียนโรงเรียนนานาชาติลานนา.
- ปรีชา มีแจ้. (2551). การพัฒนาทักษะการเขียนสารคดีโดยใช้แหล่งเรียนรู้ในโรงเรียน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 26 จังหวัดลำพูน.
- พศิน ตาไฟ. (2558). การใช้แบบฝึกเพื่อพัฒนาทักษะการอ่านและการเขียนคำที่มีตัวสะกดในมาตราแม่กนของนักเรียนชาวไทยภูเขา ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2.
- พัทธรณ กิงคารวัฒน์. (2557). การสอนเขียนแบบเน้นกระบวนการเพื่อพัฒนาความสามารถทางการเขียนความเรียง สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4.
- พรรณิ กันใหม่. (2555). การใช้กิจกรรมการสืบเสาะหาความรู้เพื่อพัฒนาความคิดรวบยอด หลักภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านสบแจ่มฝั่งซ้าย จังหวัดเชียงใหม่.
- พิมพิมล จันดีวงค์. (2554). การใช้รูปแบบการสอนแบบแคทส์ เพื่อพัฒนาความสามารถในการอ่าน คิดวิเคราะห์ และเขียน วิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1.
- พิมพอร์ดดา ส่งชื่น. (2554). การใช้เกมฐานสมองในการจัดการเรียนรู้เรื่องมาตราตัวสะกด สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนปรินสร้อยแยลส์วิทยาลัย จังหวัดเชียงใหม่.
- พิชญา มณีศร. (2557). การพัฒนาทักษะการคิดอย่างมีวิจารณญาณในการเรียนวรรณคดีไทยเรื่องขุนช้างขุนแผน โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนแบบซัคค่าน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสะเมิงพิทยาคม จังหวัดเชียงใหม่.
- พิชญา สกุลวิทย์. (2551). การพัฒนาทักษะการฟัง การดู และการพูดภาษาไทยของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือ.
- พงศ์ฐิติ พัส่อง. (2550). การใช้สื่อสภาพจริงในการส่งเสริมการอ่านและการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3.
- พงศกร สมมิตร. (2552). การพัฒนาทักษะการพูดสุนทรพจน์ของนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษด้านการพูด โดยใช้กระบวนการค่ายอัจฉริยะนักพูด.
- พรสุดา อินทร์सान. (2554). ผลจากการอ่านวิเคราะห์ภาษาไทยโดยใช้กิจกรรมกลุ่มร่วมกันคิดร่วมกันชิปปาโมเดลของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4.
- ฟาฉิน เหลียง. (2556). การสร้างคู่มือสนทนาภาษาไทยเบื้องต้น สำหรับนักศึกษาจีนที่เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ.

- ภณิดา ยานะ. (2554). การใช้เทคนิคซินเนคติกส์เพื่อพัฒนาความสามารถในการเขียนบทโฆษณาสำหรับสื่อสิ่งพิมพ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3.
- มธุรดา ท่าช้าง. (2554). การสอนอ่านจับใจความตามแนวการเรียนรู้โดยใช้สมองเป็นฐานที่มีต่อความสามารถทางการเขียนสรุปความของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3.
- มุกิตา แก้วคำแสน. (2553). การพัฒนาแบบฝึกทักษะการอ่านและการเขียนสำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องด้านการอ่านและการเขียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนลองวิทยา จังหวัดแพร่.
- ยี่หลิง เหวย. (2555). การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดการออกเสียงภาษาไทย กรณีศึกษานักศึกษาจีนที่ใช้ภาษาจีนกลางและภาษาจีนกวางตุ้งเป็นภาษาแม่.
- ยุวดี มากพันธ์. (2555). ผลการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติเพื่อส่งเสริมความสามารถในการฟัง ดู พูดของนักเรียนที่เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศระดับต้น.
- เยี่ยน หลัว. (2556). การสร้างแบบฝึกการเขียนสะกดคำ เพื่อพัฒนาทักษะการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาจีนที่เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ.
- รวีวรรณ เจษฎากุล. (2550). การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดคำคุณศัพท์เอกนามเอกพจน์ เชียงใหม่ เพื่อการเรียนรู้จริยธรรมของนักเรียน ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1.
- รัตนา อัคระสัย. (2558). การสร้างชุดการสอนการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5.
- รุ่งลาวัลย์ กุมภาว. (2550). การใช้กิจกรรมการเรียนรู้ทางภาษาศาสตร์เพื่อฝึกออกเสียงคำที่มีตัวสะกดสำหรับนักเรียนปกากะญอ โรงเรียนบ้านขุนแม่ นาย อำเภอแม่แจ่ม จังหวัดเชียงใหม่.
- เรณุกานต์ พงศ์พิสุทธิกุล. (2552). การสร้างหนังสือนิทานพื้นบ้านเพื่อส่งเสริมทักษะการอ่านสำหรับนักเรียนช่วงชั้นที่ 2.
- เรืองเดช หนองแสง. (2555). การใช้รูปแบบการเรียนการสอนแบบซินเนคติกส์เพื่อพัฒนาความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ.
- ลีเผิง เทอ. (2554). การขยายวงศัพท์และประสบการณ์ทางภาษาเพื่อพัฒนาทักษะการอ่านนิตยสารของนักศึกษาจีนที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศ.
- วราภรณ์ เทพดวงแก้ว. (2551). การใช้สื่ออิเล็กทรอนิกส์บนเครือข่ายเพื่อฝึกทักษะการฟังสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6.
- วันเพ็ญ เดียวสมคิด. (2551). การสอนภาษาไทยเป็นภาษาที่สองตามแนวการสอนแบบโพนิกส์เพื่อพัฒนาความพร้อมทางภาษาไทยของนักเรียนโรงเรียนอนุบาลบ้านปลาตาว อำเภอแม่แตง จังหวัดเชียงใหม่.

- วรรณวิไล เชื้อมหาวัน. (2550). การใช้รูปแบบการสอนแบบสตอรี่ไลน์ในหน่วยการเรียนรู้เรื่อง สังข์ทอง ที่ปรากฏบนจิตรกรรมฝาผนังในวิหารลายคำ วัดพระสิงห์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนพระหฤทัย จังหวัดเชียงใหม่.
- วิไล กาวิชัย. (2557). การใช้เทคนิคการขับร้องเพื่อพัฒนาความสามารถการอ่านทำนองเสนาะของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนห้องสอนศึกษา.
- วิไลวรรณ คำมาเมือง. (2555). การสร้างกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้แนวคิดการสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง เพื่อพัฒนาความสามารถการเขียนนิทาน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนเทศบาล วัดท่าสะอาด จังหวัดเชียงใหม่.
- วินนา เทพคำ. (2553). การพัฒนาทักษะกระบวนการคิดวิเคราะห์ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ด้านการอ่านของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 3.
- วุฒิพงษ์ คำเนตร. (2552). การจัดกิจกรรมตามแนวคิดการสร้างความรู้นียมเพื่อส่งเสริมทักษะและนิสัยรักการอ่านของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2.
- คันสนีย์ อินทขีณิ. (2558). การใช้เทคนิค เค ดับเบิลยู แอล พลัส เพื่อพัฒนาความสามารถการอ่านจับใจความของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3.
- ศิริรัตน์ อัครังสรรค. (2554). ผลการใช้กิจกรรมโครงการในการสอนรายวิชาภาษาไทยเพื่อพัฒนาทักษะการคิดของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนมัธยมด่านสำโรง จังหวัดสมุทรปราการ.
- ศิรินทิพย์ นันทวาส. (2555). การพัฒนากิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้วีดิทัศน์เชิงโต้ตอบเพื่อส่งเสริมทักษะการอ่านและการเขียน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3.
- ศุภลักษณ์ สิมารักษ์. (2555). การวิเคราะห์การใช้ภาษาไทยเพื่อสร้างคู่มือการใช้ภาษาไทยในการเขียนเรียงความสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4.
- สามารถ จันทร์แจ่ม. (2551). การสร้างหนังสือการ์ตูนจากนิทานพื้นบ้าน เรื่อง เต้าน้อยของคำ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5.
- สาริตา ชุมมงคล. (2552). ผลการใช้รูปแบบการสอนแบบโพร์แมทโดยเน้นเทคนิคผังกราฟิกในการสอนวรรณคดีไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6.
- สายวาริน ทาหาร. (2553). การพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงและการเขียนสะกดท้ายคำโดยใช้เกมของนักเรียนชาวเขาเผ่าปกากะญอ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสมเด็จพระพุทธชินวงศ์.
- สุกัญญา ขลิบเงิน. (2551). การพัฒนาความเข้าใจในการอ่านของเด็กเรียนช้าโดยใช้วิธีการสอนแบบเอกัตภาพ.
- สุกัลย์ รักษากิจ. (2554). การสอนหลักภาษาโดยใช้การวิเคราะห์ลักษณะการใช้ภาษาในบทเพลงไทยยอดนิยมสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนจักรคำคณาทร จังหวัดลำพูน.

- สุจีรา สิทธิศาสตร์. (2553). การพัฒนาทักษะการฟังภาษาไทยขั้นพื้นฐานสำหรับผู้เรียนชาวต่างประเทศโดยใช้บทเรียนอิเล็กทรอนิกส์บนเครือข่าย.
- สุชญญา วงศ์เวสซ์. (2552). ผลการใช้รูปแบบกระบวนการสอนคิดสร้างสรรค์เพื่อสอนเขียนนิทานอนุรักษณ์ภูมิปัญญาท้องถิ่นสำหรับนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่.
- สุพรรณษา โประธา. (2558). การพัฒนาความสามารถในการเขียนเล่าเรื่องของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนปรินส์รอยแยลส์วิทยาลัย โดยใช้รูปแบบซิปปา.
- สมบัติ ราศี. (2550). การใช้โครงงานภูมิปัญญาท้องถิ่นเพื่อพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร.
- เสาวนีย์ ชมชื่น. (2554). ผลของการสอนที่ส่งเสริมการเรียนรู้ด้วยตนเองต่อการคิดวิเคราะห์ของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1.
- เสาวลักษณ์ สุวรรณภัก. (2556). การตีความสัญลักษณ์ของนักศึกษาที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง โดยใช้บริบททางวัฒนธรรมในวรรณกรรมไทย.
- อดิสรณ์ ประทุมกลิ่น. (2554). การสร้างแบบเรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ ระดับพื้นฐานสำหรับนักศึกษาชาวต่างชาติที่สถาบัน NUS Extension มหาวิทยาลัยแห่งชาติสิงคโปร์.
- อัจฉรา ชุมภู. (2557). การพัฒนาความสามารถทางการเขียนภาษาไทยเชิงสร้างสรรค์โดยใช้แบบฝึกคิดและเขียน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนอนุบาลเถิน (ท่านางอุบลณ์).
- อาภาลัย สุขสำราญ. (2552). การใช้กระบวนการวิจัยเพื่อพัฒนาทักษะการแสวงหาความรู้เกี่ยวกับภูมิปัญญาพื้นบ้านของนักเรียนผู้มีความสามารถพิเศษด้านภาษาไทยระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนปรินส์รอยแยลส์วิทยาลัย เชียงใหม่.
- อุดมรัตน์ พจน์สุจริต. (2553). ผลการใช้รูปแบบการสอนแบบสตอรี่ไลน์เพื่อส่งเสริมการเรียนรู้วรรณคดีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนรังษีวิทยา จังหวัดเชียงใหม่.
- อุษณีย์ เชนยทิพย์. (2554). การพัฒนาความสามารถในการอ่านจับใจความ โดยใช้การเรียนรู้แบบใช้ปัญหาเป็นฐานของเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเทศบาลวัดเหมืองแดง จังหวัดแพร่.
- อุษา อินตา. (2554). การใช้กิจกรรมงานปฏิบัติเพื่อพัฒนาความสามารถในการอ่านและเขียนเบื้องต้นของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านแม่ลิด จังหวัดแม่ฮ่องสอน.
- เอกนรินทร์ สีพันธ์. (2554). การใช้ภาพประกอบกิจกรรมในการสอนเพื่อส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ในการเขียนเรื่องสั้นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5.
- อรพรรณ วั่งชัย. (2555). การใช้วิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือ เพื่อพัฒนาความรู้ทางหลักภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4.

อรสา สนิธิ. (2553). การพัฒนาการเรียนการสอนภาษาไทยโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีการ
สร้างความรู้ด้วยตนเองสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสาธิต
มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

อรอุมา อินฟูล่า. (2551). การใช้นิทานพื้นบ้านเป็นบทเรียนเสริมเพื่อพัฒนาความรู้ ความเข้าใจ เรื่อง
ประโยคในภาษาไทย ตามทฤษฎีการทำงานของสมอง สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6.

ฤทธิจักร ชื่นจิตต์. (2556). การใช้ทฤษฎีเกมเพื่อส่งเสริมความสามารถในการวิเคราะห์ปรากฏการณ์ใน
วรรณคดีไทยสำหรับผู้มีความสามารถพิเศษด้านภาษาไทย.

ประวัติผู้ศึกษา

ชื่อ	นางสาวเนตรนภา อินยะ
วัน เดือน ปีเกิด	11 กันยายน 2533
สถานที่เกิด	อำเภอเมืองแพร่ จังหวัดแพร่
ประวัติการศึกษา	ศึกษาศาสตรบัณฑิต มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ พ.ศ.2556
สถานที่ทำงาน	โรงเรียนวัดทางหลวงโพธิ์ทอง จังหวัดนนทบุรี
ตำแหน่ง	ครู

